

49

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2008

7615 - ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ - 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η νέα ληστρική επιδρομή
σελ. 4

Διαχωρισμός κράτους-εκκλησίας
σελ.5

Το ακριβό ξεπούλημα της
Ολυμπιακής
σελ.8

Απεργιακός αναβρασμός στους
Εκπαιδευτικούς
σελ. 8

Νεοναζισμός στην Ρωσία
σελ. 32

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χ.Υ.Τ.Α. Ελληνικού
σελ. 35

Μετανάστες: Η υπόθεση της
Πάτρας
σελ. 36

Οικολογική γεωργία
σελ. 37

LGBT News
σελ. 38

ΦΑΚΕΛΟΣ σελ.11,12,29,30

ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ένθετος τόπος
πολιτιστικής
ραδιουργείας

comix: Λέανδρος
blitzkriegboy

ΕΝΘΕΤΟ

Z

Magazine

Επιλογές από
Z Magazine - **Z** Net

ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΚΑΡΙΟΛΗΔΕΣ!
ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ!

Το σύστημα της
αντι-αγοράς
Νόαμ Τσόμσκι

Κορώνα κερδίζω,
γράμματα χάνεις
Ντεβίντερ Σάρμα

Πέρα από την
εκλογολογία
Πωλ Στρίτ

Συμμετοχική
οικονομία
Μάικλ Άλμπερτ

...της σύνταξης

«Ευτυχώς, οι πολίτες δεν καταλαβαίνουν το τραπεζικό και νομισματικό μας σύστημα – διότι, αν το καταλάβαιναν, πιστεύω ότι θα γινόταν επανάσταση πριν ξημερώσει η αυριανή μέρα»
Χενρι Φορντ(βιομήχανος 1863 – 1947)

«Ψηλά τα χέρια καριόληδες γίνεται ληστεία»
Σύνθημα των μαύρων πανθήρων για τη ληστεία της κοινωνίας από το κράτος

Πρώτα κλέβουν με το βαμβάκι. Δανείζεσαι πέντε σου ζητάνε δέκα.
Μετά ληστεύουν το σπίτι και την περιουσία σου γιατί πλήρωσες μόνο τα εφτά.
Και στο τέλος έρχεται το κράτος για την κίνηση ματ. Τους δίνει πίσω τα δέκα, που πρώτα ξανακλέβει από εσένα, για να μην πέσει φαλημέντο στην τράπεζα.
Δηλαδή παίρνεις 5 πληρώνεις 20, το σπίτι σου και ό,τι άλλο έχεις,
Τι απατεώνες,τι λαμόγια,τι τοκογλύφοι, σαν αυτούς δεν είναι τίποτα.

Πολύ καλή φάση λέω...
Μετά όμως δεν μπορούν να κοιμηθούν το βράδυ, είναι ευαίσθητοι. Μην νομίζετε και αυτοί άνθρωποι είναι και ο ύπνος τους ταλανίζεται από ένα ερώτημα. Είμαι νόμιμος αλλά είμαι και ηθικός; Πώς να τους πάρει ο ύπνος; Η Παναγία η σουμελά όμως είναι μαζί τους και στέλνει στο Βουλγαράκη άγγελο κυρίου για να του αναγγείλει πως τα διλήμματα αυτά είναι του Σατανά. Όποιος είναι με το νόμο είναι και με το ήθος.

Ωραία. Πολύ ωραία θα έλεγα...
Τα ονόματα και το ποιόν των ηθικών τύπων του εξωφύλλου (οι οποίοι κάνουν και την καθόλα νομιμη ληστεία) μπορούν να αναζητηθούν στο κείμενο του luther blissett στο προϋγούμενο τεύχος. Ο ομπάμα δεν χρειάζεται συστάσεις.

Παρεμβαίνει ο από μηχανής θεός Κράτος και καθαρίζει τα πάντα;
Ο νόμιμος είναι και ο ηθικός; Ναι καλά, μη φας σου έχω γλάρο.

Οι άλλοι, που ο νόμος δεν τους θεώρησε μαζί του (οι ανήθικοι) διεκδικούν και έχουν και αιτήματα-άκου να δεις- μπορούμε να τους ακούσουμε... 7 Νοέμβρη (εκδήλωση στο nosotros). Ξέρετε ποιοί είναι....

Είναι Νοέμβρης
Και έχουμε ραντεβού στις 17
Και έχουμε και μνήμες από τις 17, 1973, 1975, 1981, 1985
Και έχουμε και μέλλον ...
Άμεση συλλογική αντίσταση και δράση

BABYLONIA • 7615 •
Χρόνος 5ος, φύλλο 48
Οκτώβριος 2008

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25,
ΤΗΛ. : 2310-261.2990
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο Μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Ααβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμόλθεια", Αδειμάντου 38, τηλ: 27410 75171
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766
e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 15 ευρώ-Υπεύθυνη Γωγώ Παναγιωτοπούλου 6944295785

Μια ζωή στους δρόμους

Ας ρίχνουμε που και που κλεφτές ματιές στο παρελθόν προς γνώση και συμμόρφωση. Κρίμα είναι να καταλήξουν οι αγώνες κι οι διαμαρτυρίες μας σε άλλα αντί άλλων επειδή θα ξεχάσουμε να κάνουμε συγκεκριμένες προτάσεις. Ο γαλλικός Μάνς πάντως έτσι την πάτησε. Από έλλειψη προτάσεων.

Όλες και όλοι οι αντιεξουσιαστές με τ' αρβυλάκια, όταν περνάτε από την Ομόνοια ρίξτε ένα γυάλισμα στον Χαμίζ. Ας αναγνωρίσουμε τουλάχιστον εμείς, έμπρακτα, το επάγγελμά του

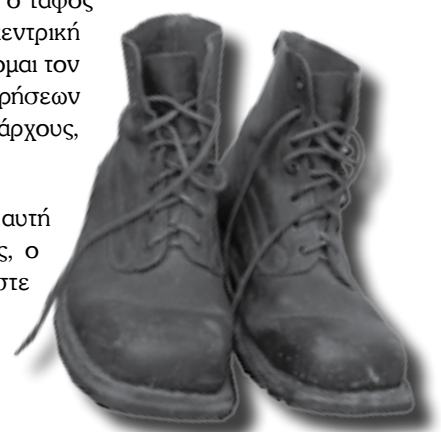
Για ταβάνι έχω την πλατεία Ομονοίας. Βρίσκομαι δηλαδή στις αποβάθρες του μετρό. Εδώ όλα είναι επιτηρούμενα, οπότε μηδέν ενδιαφέρον. Βγαίνω επάνω, εκεί που πάει να αρχίσει η Σταδίου και εκεί όπου εργάζεται ο Χαμίζ. Το ότι εργάζεται ο Χαμίζ τόσα χρόνια σε αυτή τη δουλειά, δεν σημαίνει ότι το Υπουργείο Εργασίας αναγνωρίζει το επάγγελμά του. Όχι. Οι καθ' ύλην αρμόδιοι δεν θεωρούν τους υπαίθριους στιλβωτές παπουτσιών επαγγελματίες. Επαγγελματίες θεωρούν μόνο τους λούστρους-υπουργούς τους. Γι' αυτό ο άνθρωπος δεν έχει εργασιακά δικαιώματα ενώ έχει 4 παιδιά να θρέψει. Επίσης δεν αφορά κανέναν ότι ο Χαμίζ κοφομεσιάστηκε δουλεύοντας στην αμμοβολή, στα ναυπηγεία και στις οικοδομές, και πλέον μόνον ως υπαίθριος στιλβωτής μπορεί να εργαστεί. Κι όταν κάνει κρύο; "Όταν κάνει κρύο διπλή κάλτσα, διπλό παντελόνι, αλλιώς φασολάδα δεν βράζει». Κατά τ' άλλα είναι χτενισμένος, με καλοσιδερωμένο πουκάμισο και πεντακάθαρος, όπως κάθε μουσουλμάνος.

Τον αφήνω στο πόστο του και προχωρώ. Δρόμο παίρνω δρόμο αφήνω φτάνω στη Γαλλία. Πολλά συνέβησαν εδώ, τον Μάν του '68. Αυτή την ιστορική περίοδο, από την εποχή της απώθησης οι άνθρωποι περνούν απέναντι, στην εποχή της πραγματοποίησης και της επιθυμίας. Από την εποχή της εγκράτειας και της σύνεσης προχωρούν σε ευθεία ρήξη με τις συμβάσεις και την αστική ηθική. Αλλά ενώ πετροβολούν τα CRS της εποχής φωνάζοντας «Παίρνω τις επιθυμίες μου για πραγματικότητα διότι πιστεύω στην πραγματικότητα των επιθυμιών μου», «Το προσωπικό είναι πολιτικό», ξεχνούν να προτείνουν και κάτι τις. Έτσι, ο Μάνς και τα συνθήματά του μένουν έρμαιο στα χέρια του φιλελευθερισμού, που επιμελώς τα φέρνει όλα στα μέτρα του. Τι κάνει δηλαδή ο νεοφιλελευθερισμός; Απεμπολεί από τα συνθήματα τα ορθολογικά και αντικειμενικά κριτήρια ή τα παραλλάσσει. Με τον τρόπο αυτό καταφέρει να μετατρέψει τους ανθρώπους που δήλωσαν ότι πιστεύουν «στην πραγματικότητα των επιθυμιών τους», σε επιθυμητικές καταναλωτικές μηχανές, και να τους οδηγήσει σε έναν άκρατο ατομικισμό, κάνοντας «το πολιτικό προσωπικό». Καλό είναι λοιπόν κάθε φορά που περνάμε απέναντι να έχουμε και συγκεκριμένες προτάσεις.

Επιστρέφω στην πόλη. Στρίβω στη γωνία και βγαίνω στο Α' Νεκροταφείο. Εδώ είναι μια χαρά να κάτσεις, να κάνεις ένα τσιγάρο με την ησυχία σου. Ειδικά στον μαντρότοιχο, όπου βρίσκεται ο τάφος του Πέτρουλα, είναι εξαιρετικά, διότι υπάρχει και παγκάκι (όπως μπαίνεις από την κεντρική είσοδο, στο δεξί σου χέρι). Καθώς ρεμβάζω στο παγκάκι, μες τα κυπαρίσσια, σκέφτομαι τον Ελαιώνα που ετοιμάζονται να τον ξεπαστρέψουν ανεγείροντας κτίριο πολλαπλών χρήσεων τύπου Mall. Τελικά με τόσο χτίσιμο που υφίσταται η πόλη από τους εκάστοτε δημάρχους, στο τέλος οι μόνοι πνεύμονες πρασίνου και ζωής θα είναι τα νεκροταφεία της.

Ανηφορίζω προς Γκύζη. Κάνω μια στάση στο πυροβολημένο 1985. Σε αυτή την περιοχή, στις 15 Μαΐου του '85, σκοτώνεται σε συμπλοκή με αστυνομικούς, ο Χρήστος Τσουτσουβής. Όλοι είμαστε κομμάτι της ιστορίας αλλά μακάρι να είμαστε κομμάτι σε μια ευτυχισμένη ιστορική στιγμή.

Ζωή Χαλιδιά (zoexzoex@gmail.com)

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΚΡΑΧ

"Ανακάλυψα σφάλμα στο μοντέλο το οποίο θεωρούσα ότι καθόριζε πώς λειτουργεί ο κόσμος."

(δήλωση του Άλαν Γκρίνσπαν, σε επιτροπή του Κονγκρέσου, την Πέμπτη, 23 Οκτώβρη 2008)

Από το Κραχ του 1929

Ο Άλαν Γκρίνσπαν, επί συναπτά έτη πρόεδρος της FED (κεντρική τράπεζα των Η.Π.Α) και επιφανέστατος πρωτοπόρος του νεοφιλελευθερισμού, συμπύκνωσε με μία φράση την ουσία της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης των ημερών. Σαν ειρωνεία της ιστορίας, την επαύριο της δήλωσής του, τα χρηματιστήρια παγκοσμίως κατέρρευσαν, βαφτίζοντας την Παρασκευή 24 Οκτώβρη σε Μαύρη Παρασκευή κατ' αναλογία της Μαύρης Πέμπτης του 1929.

Άξαφνα, για τους νεοφιλελεύθερους γκουρού, μοιραία, για κάποιους άλλους, η μεταφυσική της ορθολογικότητας του καπιταλισμού, η αρχή της 'αυτορύθμισης της ελεύθερης αγοράς', αποδείχθηκε ένα μοιραίο σφάλμα, ένα λάθος μοντέλο, μία μεταφυσική αρχή. Και όπως κάθε μεταφυσική αρχή που βρίσκεται στο θεμέλιο μίας κοινωνικής θέσμησης, η κατέρρευσή της δεν επήλθε στη θεωρία, αλλά στην πράξη, όχι στο νεφελώδες σύμπαν των μαθηματικών, αλλά στο πραγματικό σύμπαν ενός πολύπλοκου, παγκοσμιοποιημένου δικτύου παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων. Πίσω από το 'σφάλμα' του Γκρίνσπαν κρύβεται μία σιωπηλή παραδοχή της πραγματικότητας: η οικονομία δεν είναι μαθηματικά.

Ο Τζόρτζ Στίγκλιτς, από την άλλη, νομπελίστας οικονομολόγος, δηλώνει πως οι συνέπειες του κραχ για το νεοφιλελεύθερο μοντέλο θα είναι αντίστοιχες της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου για το κομμουνιστικό μοντέλο. Και εδώ η ειρωνεία της ιστορίας είναι προφανής, καθώς η πτώση του Τείχους, άφησε ανοιχτό τον παγκόσμιο χώρο στην νεοφιλελεύθερη αποχαλίνωση, και στη λογική του ρίσκου δίχως κόστος. Η δήλωσή του αποκαλύπτει μία ακόμη παραδοχή: η οικονομία είναι πολιτική.

Ανάμεσα σε αυτές τις δύο παραδοχές μπορεί να χωρέσει όλη η αγωνία των χρηματιστών, οι φούσκες που έσκασαν,

οι 'κρατικοποιήσεις', ο κλονισμός του συστήματος. Γιατί ο νεοφιλελευθερισμός, ως ακραία μορφή του καπιταλισμού, στηρίχτηκε ακριβώς στην συγκάλυψη αυτών των παραδοχών, στην μεταμφίεση της κοινωνικής πραγματικότητας σε αριθμούς και στατιστικές, σε μία απάνθρωπη ανθρωπολογία που θεωρεί τον άνθρωπο ως νούμερο και την κοινωνία ως συνισταμένη μέσων όρων. Επέτεινε και οδήγησε στα όριά της την αρχή της ορθολογικότητας του συστήματος και ταύτισε την καλή λειτουργία του με τους ανοδικούς δείκτες των χρηματιστηριακών μετρήσεων, θεωρώντας το μετρήσιμο και το μαθηματικοποιήσιμο ως το μόνο πραγματικό. Προσέδωσε στην 'ελεύθερη αγορά' μία μοίρα και μία αποστολή, θεωρώντας την ως την συλλογική συνείδηση που υπερκαλύπτει και εξισορροπεί τις επιμέρους συνειδήσεις, Θεό στην θέση του Θεού. Αποκρύπτοντας το γεγονός πως, όπως και ο Θεός, η 'ελεύθερη αγορά' δεν είναι μία ρυθμιστική αρχή αυτόβουλη, αλλά ένα κοινωνικοϊστορικό προϊόν μίας συγκεκριμένης κοινωνικοϊστορικής θέσμησης.

Λησμονούμε συχνά πως ο φιλελευθερισμός, κλασσικός και νεώτερος, στηρίζεται σε μία αυθαίρετη, ισχυρή ηθική. Είναι εύκολο να το λησμονήσει κανείς, καθώς τα μέσα που χρησιμοποιεί και οι πολιτικές που παράγει είναι κατεξοχήν ανήθικες. Ωστόσο, από τον Άνταμ Σμιθ οι απολογητές του παραπέμπουν συνεχώς στην εγγενή ηθικότητα του συστήματος ('το αόρατο χέρι') που καθιστά το συνολικό του προϊόν ταυτόσημο της προόδου και της ευημερίας. Αυτή η ηθικότητα ταυτίζεται με την προαναφερθείσα ορθολογικότητα, την ιδέα πως το σύστημα είναι ως σύνολο ορθολογικό και η ραχοκοκαλιά του, η οικονομία της αγοράς, η καθαρή λογική της επιλογής των καλύτερων μέσων για την επίτευξη δεδομένων σκοπών.

Ναι, αλλά ποιών σκοπών; Το ουσιώδες

ερώτημα δεν τέθηκε ποτέ. Και εδώ βρίσκεται ακριβώς η μαύρη τρύπα και το χάσμα ανάμεσα στην πλασματική και την πραγματική οικονομία, ανάμεσα στις διακηρύξεις εγκυρότητας του συστήματος και την πραγματική του κατάσταση. Οι σκοποί δεν είναι φυσικά, αλλά κοινωνικά δεδομένα, δεν προκύπτουν από βιολογικές αλλά από κοινωνικές πραγματικότητες, δεν φύονται αλλά θεσμίζονται. Η οικονομία δεν είναι ένας διαφορικός λογισμός ή μία μαθηματική καμπύλη, αλλά έχει να κάνει με μη μαθηματικοποιήσιμες ποσότητες και συμπεριφορές.

Παραδείγματος χάριν, οι επενδυτικές αποφάσεις μίας επιχείρησης δεν είναι αποτέλεσμα μίας ορθολογικής γαλήνιας συζήτησης μεταξύ ειδικών, αλλά αποτέλεσμα ενδοεπιχειρηματικών συγκρούσεων συμφερόντων που τείνουν προς τη διατήρηση της διευθυντικής ομάδας.

Επίσης, αντίθετα από τη θεωρία, καμία επιχείρηση δεν επενδύει εκεί όπου θα είχε 'οριακά' υψηλότερο κέρδος, αλλά όπου υπάρχει αισθητά υψηλότερο κέρδος. Η τάση μίας καπιταλιστικής αγοράς δεν ευνοεί τον ελεύθερο ανταγωνισμό, αλλά την συγκέντρωση κεφαλαίου σε ολιγοπώλια και μονοπώλια. Παρόμοια, η τελικότητα του καπιταλισμού δεν εξυπηρετεί την παραγωγή και διατήρηση της υλικής ευημερίας των ανθρώπων, αλλά την παραγωγή και διατήρηση του ίδιου του συστήματος.

Αυτά είναι κάποια χαρακτηριστικά της απόστασης μεταξύ της μεταφυσικής του νεοφιλελευθερισμού και της πραγματικότητας. Στο κενό αυτής της απόστασης κατέρρευσε το χρηματοπιστωτικό σύστημα και τα golden boys έμειναν σαν χάνοι να απορούν με την απληστία των ομοίων τους, που δεν φέρθηκαν ορθολογικά και ηθικά, προκειμένου να προφυλαχθεί η δική τους απληστία.

Τέλος, η βιασύνη των κρατικών μηχανισμών να στηρίξουν το ιδιωτικό κεφάλαιο,

δεν μπορεί παρά να αποδείξει την άλλη πραγματικότητα που νεοφιλελεύθεροι και κρατιστές συγκαλύπτουν. Πως το κράτος ως μηχανισμός εξυπηρετεί την διευθυντική ομάδα, το κεφάλαιο, πως η ουσία του δεν είναι η εγγεληνής ανοησία μίας αρχής καθαρής ορθολογικότητας, ούτε η πραγμάτωση της ηθικής ιδέας αλλά η πολύ γνωστή αρχή της εξυπηρέτησης των συμφερόντων της κυριαρχίας μιας ελίτ και η πραγμάτωση της εκμετάλλευσης της κοινωνίας.

Εν κατακλείδι, επιστρέφουμε στο ζήτημα των σκοπών. Οι σκοποί μίας κοινωνίας, όπως έχουν επισημάνει οι κλασσικοί του αναρχισμού, δεν μπορούν να διαχωριστούν από τα μέσα της. Οι σκοποί αυτοί, θα πει ο Καστοριάδης, είναι εγγεγραμμένοι στην ίδια την υλικότητα, τη φύση, την οργάνωση των μέσων.

Ο νεοφιλελευθερισμός, ο καπιταλισμός, ο κομμουνισμός με μέσον την εκμετάλλευση, τη λεηλασία, την πραγματοποίηση του ατόμου και την πλήρη εμπορευματοποίηση των κοινωνικών σχέσεων δεν μπορούν παρά να αναπαράγουν ακριβώς τα ίδια, εκμετάλλευση, εξαθλίωση, ασημαντότητα. Για να αλλάξει η κατεύθυνση, για να ξεφύγουμε τις ενδημικές κρίσεις, την ανεργία και τη φτώχεια, τα κραχ, θα πρέπει να επανατοποθετηθούν οι σκοποί.

Αυτό όμως απαιτεί μία κοινωνική διαβούλευση, μία κοινωνική απόφαση, έναν δημόσιο χώρο, ένα χώρο έξω από την εξουσία του κεφαλαίου και του κράτους. Για να το πούμε με απλά λόγια, για να αλλάξουμε την οικονομία της εκμετάλλευσης, οφείλουμε να δημιουργήσουμε την πολιτική της ελευθερίας.

Αλέξανδρος Σχισμένο

Η νέα ληστρική επιδρομή των κρατούντων

28 δις μποναμάς στις τράπεζες, 796 εκατ. στο στρατό και 7,4 δις νέοι φόροι. Μείωση όλων των κοινωνικών δαπανών. Μόλις στο 2,76 του ΑΕΠ οι δαπάνες για την Παιδεία.

Με τις χρηματιστηριακές αγορές να βυθίζονται στο χάος οι κρατούντες συνεχίζουν να πραγματοποιούν αλλεπάλληλες Συνόδους Κορυφής για τη σωτηρία και επανίδρυση του καπιταλισμού. Μπους-Σαρκοζί-Μπαρόζο-Μπράουν επί το έργον. Η κρίση όμως καλπάζει με ξέφρενους ρυθμούς σαρώνοντας εργαζόμενους και κοινωνίες. Ενώ ξέσπασε στις ΗΠΑ από δάνεια του στεγαστικού κλάδου, που δε μπορούσαν οι οφειλέτες τους να τα αποπληρώσουν, έχει ήδη φέρει χιλιάδες απολύσεις εργαζομένων και στην Ευρώπη, κυρίως στις αυτοκινητοβιομηχανίες και στα πολυκαταστήματα. **Σύμφωνα με το Διεθνή Οργανισμό Εργασίας, μέχρι το τέλος του 2009, θα απολυθούν 20 εκατ. εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο, αυξάνοντας δραματικά την πλανητική στρατιά των 250 εκατ. ανέργων.**

Εξέλιξη που θα δούμε σύντομα και στην Ελλάδα με έξαρση της ανεργίας και της φτώχειας. Πρόσφατα η ΕΣΥΕ κατέγραψε από τις αρχές του 2008 20.000 απολύσεις στη βιομηχανία, ενώ η κατρακύλα του Χρηματιστηρίου Αθηνών είναι καταστροφή για τα ασφαλιστικά ταμεία που τα

αποθεματικά τους είναι επενδυμένα σε μετοχές. Με αποτέλεσμα να απειλούνται άμεσα συντάξεις και εφάπαξ. Ταυτόχρονα, το ποσοστό των δανείων που δεν αποπληρώνονται έχει αυξηθεί φέτος, με 125.000 δανειολήπτες να μην πληρώνουν τις δόσεις τους και 450.000 να δυσκολεύονται πολύ. **Υπολογίζεται δε ότι το 2009 το κράτος θα κατάσχει 60.000 ακίνητα και 70.000 αυτοκίνητα.** Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση - πριν ξεσπάσει η κρίση που τώρα την χρησιμοποιεί ως άλλοθι-, εξυφανεί τη νέα φορολογική επιδρομή, εκτινάζει τα τιμολόγια των ΔΕΚΟ στα ύψη και κλείνει το μάτι της στους κερδοσκόπους των σουπερ μάρκετ και των επιχειρήσεων.

Συγκεκριμένα, το σχέδιο του προϋπολογισμού για το 2009, εν μέσω ύφεσης, πλειοδοτεί σε φόρους 7,4 δις ευρώ και στρατιωτικές δαπάνες αυξημένες κατά 796 εκατ. ευρώ, ενώ για τρίτο χρόνο μειώνονται οι δαπάνες για την παιδεία στο 2,76 του ΑΕΠ. Μόλις 100 εκατ. από τα 500 εκατ. πηγαίνουν στο Ταμείο κατά της φτώχειας. Ψίχουλα για τα 2,2 εκατ. συνανθρώπων μας που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Για το επίδομα θέρμανσης ούτε συζήτηση. Μεγάλοι κερδισμένοι

οι βιομήχανοι και οι μεγαλέμποροι που εξασφαλίζουν φορολογική ασυλία, λόγω χαριστικών ρυθμίσεων, σκανδάλων και φοροαπαλλαγών... και οι τραπεζίτες. Με το κράτος να αναλαμβάνει ρόλο «εξυγιαντή» των τραπεζών τους και των χρηματιστηριακών παραγώγων υψηλού ρίσκου, επισπεύδοντας-παρά την κρίση- το ξεπούλημα της Ολυμπιακής και του ΟΣΕ. Τα 28 δις που δόθηκαν στο τραπεζικό κεφάλαιο αποτελούν το μισό προϋπολογισμό, επί συνόλου 54,5 δις εσόδων, και αποσκοπούν στη διάσωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη διατήρηση της σημερινής καθεστωτικής εκμετάλλευσης. Αποτελούν τις δαπάνες για την παιδεία τεσσάρων ετών (7,2 δις ευρώ το χρόνο) και τις δαπάνες για την υγεία πέντε ετών (5,6 δις ευρώ το χρόνο). **Πρόκειται για τη μεγαλύτερη κρατική ληστεία όλων των εποχών, που έχει ως αποτέλεσμα την μείωση των κοινωνικών δαπανών σε υγεία, παιδεία, πρόνοια.**

Τα ψίχουλα που κατανέμει η κυβέρνηση, ως αντιστάθμισμα για την επίτευξη της κοινωνικής και εργασιακής συναίνεσης και ειρήνης, πλέον δεν επαρκούν. Στη χώρα των σκανδάλων και της διαπλοκής που η

ακρίβεια, η ανεργία και η φτώχεια αυξάνονται ραγδαία, αυταπατώνται όσοι πιστεύουν σε μια ολική επαναφορά του «κράτους πρόνοιας». Αν οι διεκδικήσεις δεν γίνουν επιθετικές και επικίνδυνες κι αν οι αγώνες δεν συγκρουστούν με το συλλογικό μεγάλο αφεντικό, το κράτος, είναι καταδικασμένες σε ήττα. Σαν αυτές που εισπράξαμε με το ασφαλιστικό και τις ιδιωτικοποιήσεις. Για την επίτευξη πραγματικών νικών όμως δεν επαρκούν ούτε οι απεργίες διαρκείας αν δεν συνοδεύονται από ένα συνολικό στρατηγικό σχέδιο κοινωνικών συγκρούσεων για να επανακτηθούν κομμάτια του κοινωνικού πλούτου. Από τώρα και όχι σε μια αόριστη μελλοντική στιγμή. Στη βάση των εργατικών κοινωνικών αναγκών και των ονείρων μας. Με καταλήψεις, διαδηλώσεις και συλλογικές συγκρουσιακές δράσεις παντού. **Οι μαθητές, οι λιμενεργάτες και οι εργαζόμενοι σε Ολυμπιακή και Λαναρά ανοίγουν δρόμο...! Θα τον ακολουθήσουμε;**

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Όταν πέφτουν οι μύθοι...

«Είναι σαν να κυλάμε με το αυτοκίνητο στην κατηφόρα με τα φρένα κομμένα. Τραβάμε το χειρόφρενο, αλλά και αυτό μας μένει στο χέρι»

αμερικάνος οικονομολόγος

Τα τελευταία δέκα χρόνια ο μύθος του φτηνού χρήματος επικράτησε σχεδόν σε όλα τα κράτη που βασιλεύει ο καπιταλισμός. Στην Ελλάδα οι τράπεζες διογκώθηκαν διαφημίζοντας φτηνά δάνεια και πιστωτικές κάρτες για κάθε ανάγκη. Το φτηνό χρήμα παρουσιάστηκε σαν η επιβράβευση για τη χρόνια λιτότητα. Οι τράπεζες κερδοσκοπούσαν αυξάνοντας τα κέρδη τους κατά 40 και 50 τοις εκατό κάθε χρόνο, ενώ όλοι φεσώνονταν, χωρίς όριο, παίρνοντας δάνεια για να αποπληρώσουν άλλα δάνεια και ούτω καθ' εξής. Όμως, κάτι σάπιο υπήρχε στο βασίλειο της Δανιμαρκίας.

Τα πρώτα σημάδια της κρίσης ήρθαν και στη χώρα μας όταν άρχισαν να παίρνουν χαρακτήρα χιονοστιβάδας οι μαζικές κατασχέσεις ακινήτων. Τότε, οι καθεστωτικοί μας καθησύχαζαν ότι δεν τρέχει τίποτα. Μας έλεγαν να είμαστε

λιγάκι προσεκτικοί και «μάλωναν» τις τράπεζες που δεν έδειχναν κοινωνική ευαισθησία. Όταν πριν από λίγους μήνες κατέρρευσαν τράπεζες κολοσσοί του παγκόσμιου συστήματος μας είπαν πως εμείς δε θα έχουμε πρόβλημα. Πως τα λεφτά μας είναι ασφαλή. Πως οι τράπεζές μας είναι υγιείς. Και όμως. Μέσα σε 40 ημέρες χάθηκε το 18%

των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων. Ενώ η κυβέρνηση, όπως και όλες οι κυβερνήσεις ΗΠΑ και ΕΕ, λέει ότι θα εγγυηθεί τη χασούρα των τραπεζών έως του ποσού των 28 δις ευρώ. Αντί για την κοινωνία που χάνει κάθε μέρα το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικού της πλούτου η εξουσία κοινωνικοποιεί τις ζημιές του τραπεζικού κεφαλαίου ως άλλος «Ρομπέν των πλουσίων».

Η παγκόσμια κρίση διέλυσε κάθε αμφιβολία τόσο για το δήθεν κοινωνικό ρόλο του κράτους όσο και της Ε.Ε. Στη μαφία κράτους και κεφαλαίου όταν ο ένας κινδυνεύει ο άλλος έρχεται αποκάλυπτα στο πλευρό του. Τι άλλο θέλουμε για να σταματήσουμε να ασχολούμαστε με την ηθική, τον ηγούμενο και τον Τατούλη; Οι μύθοι του καπιταλισμού καταρρέουν μπροστά στα μάτια μας. Κράτος και κεφάλαιο συμπεριφέρονται αποκάλυπτα σα μαφία και όλοι ασχολούνται με το αν θα παραπεμφθεί ο Ρουσόπουλος. Οι πολυδιαφημισμένοι μύθοι της ελεύθερης αγοράς πέφτουν σα χάρτινοι πύργοι. Ήλθε μάλλον η ώρα να αναδείξουμε τους δικούς μας...

Σωτήρης Λυκουργιώτης

ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ, ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ ΠΟΥ ΧΕΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΠΕΡΒΟΛΙ!

Εντάξει, δεν συμβαίνει κάθε μέρα στην Ελλάδα μοναστήρια να ανταλλάσουν με το δημόσιο τεράστιες δασικές περιοχές και λίμνες με αντάλλαγμα ακίνητα (και μάλιστα ολυμπιακά!), ούτε να παραιτούνται εισαγγελείς γιατί δεν τους άφησαν να κάνουν ανεμπόδια τη δουλειά τους, ούτε να παραιτούνται υπουργοί γιατί η σαπίλα τους δεν κρύβεται πλέον με τίποτα. Αλλά ας μη βγαίνουν στα κανάλια όλοι και να παριστάνουν τους έκπληκτους, να προσπαθούν να βρουν πού να επιρρίψουν τις ευθύνες και να ανακαλύπτουν για μια ακόμη φορά την Αμερική! Τη στιγμή που στην Ελλάδα είναι δυνατόν, και έτσι γίνεται, κάποιος να διεκδικεί περιοχές φυσικού και δασικού πλούτου επικαλούμενος την ισχύ των αυτοκρατορικών χρυσόβουλων (προσωπικών πράξεων του βυζαντινού αυτοκράτορα) τότε η υπόθεση με τη μονή Βατοπεδίου δεν είναι παρά ένα υπερβολικό και χοντροκομμένο σύμπτωμα του προβλήματος.

Το πρόβλημα φυσικά είναι αυτό της σχέσης της εκκλησίας με το κράτος και την πολιτεία. Πρόβλημα που τίθεται από το έτος 0 ύπαρξης του ελληνικού κράτους, με τη συνταγματική κατοχύρωση της ορθόδοξης χριστιανικής εκκλησίας ως κυρίαρχης. Είναι φανερό ότι το συγκεκριμένο ζήτημα του σκανδάλου της μονής Βατοπεδίου δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί μεμονωμένα αλλά σαν αιχμή για μια συνολική εκκοσμικευτική πολιτική. Ενός πολιτικού μετώπου κρίσιμου, κατά τη γνώμη του γράφοντος, ιδιαίτερα στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό λαμβάνοντας υπ' όψιν την σχεδόν πλήρη ιδεολογική κυριαρχία του ελληνορθόδοξου φαντασιακού. Αυτό που πρέπει να χτυπηθεί δεν είναι ο τάδε Εφραίμ ή ο δείνα Ρουσόπουλος αλλά η ίδια η κοινωνική αντίληψη που επιτρέπει στην εκκλησία τα φορολογικά της και περιουσιακά της προνόμια. Που αφήνει σχεδόν αδιαμαρτύρητα την εκκλησία να αυτονομήσει μια ολόκληρη χερσόνησο και να απαγορεύει σε αυτήν την είσοδο στις γυναίκες! Που επιτρέπει το διαρκές έγκλημα του βίαιου προσηλυτισμού που είναι ο νηπιοβαπτισμός. Που στερεί από τα ομοφυλόφιλα άτομα το δικαίωμα στον πολιτικό γάμο. Με τη θεσμική κατοχύρωση του συντάγματος και ιδιαίτερα του άρθρου 16 η εκκλησία έχει καταφέρει να κάνει το σκοταδισμό βασικό άξονα του εκπαιδευτικού συστήματος.

Και όμως ελάχιστοι άνθρωποι από τα προοδευτικά κόμματα τόλμησαν ποτέ να αρθρώσουν λόγο για αυτά τα ζητήματα και να ζητήσουν το χωρισμό εκκλησίας κράτους. Ούτε το ΠΑΣΟΚ (ούτε καν όταν ήταν ισχυρό), ούτε ποτέ το ΚΚΕ (αν και τι να πει με βουλευτή τη φονταμενταλίστρια Κανελί) και ο ΣΥΝ έθεσαν το θέμα με αξιώσεις και συνολικά. Βέβαια η ρήξη είναι μεγάλη και σε βάθος, το πολιτικό κόστος ανάλογο και το παπαδαριό βαθεία ριζωμένο στο λαό. Για να έχεις όμως και μια συνέπεια πολιτικά δε γίνεται συνέχεια να λαϊκίζεις και να χαϊδεύεις αυτιά.

Τουλάχιστον όσες και όσοι δεν αποβλέπουμε στην είσπραξη ψήφων και δε φοβόμαστε τις ρήξεις, μπορούμε να μιλήσουμε ανοιχτά. Ας το κάνουμε!

Ιάσων Καραχάλιος

Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

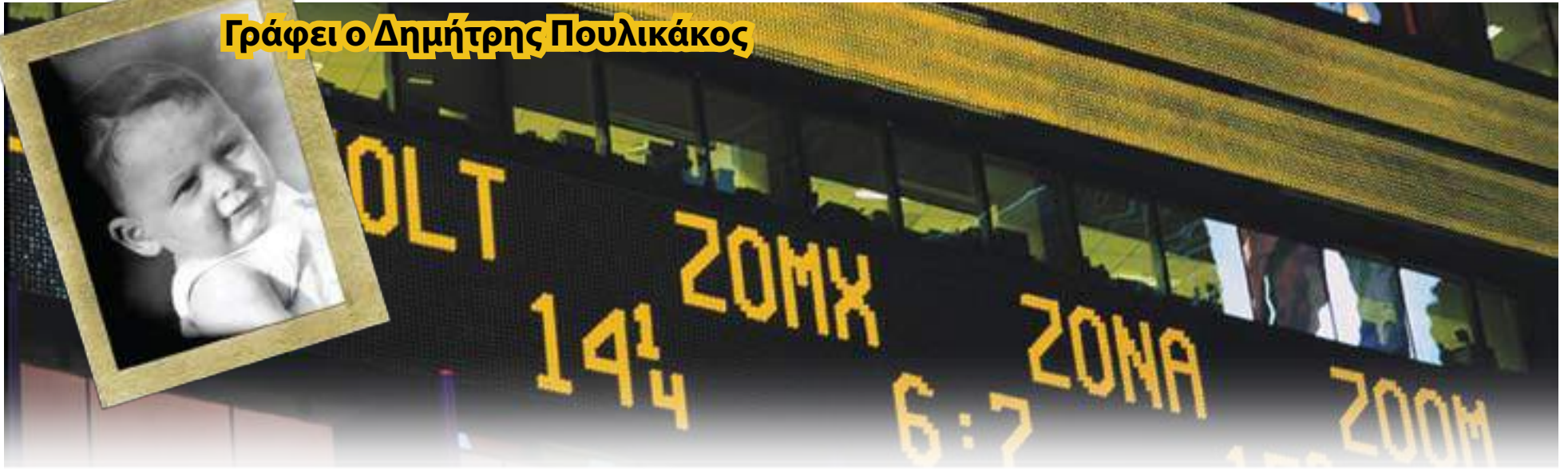
Η Ελλάδα είναι αιώνια χώρα της Ευρώπης που συνεχίζει να παράγει εκκλησιαστικά σκάνδαλα, που η διαπλοκή κράτους και Εκκλησίας είναι μεσαιωνικού τύπου, που οι παπάδες παράγουν πολιτική. Αυτό μπορεί να φαίνεται παράδοξο σε κάποιον δυτικό, ακόμη και σε κάποιον Τούρκο (όπου η θεμελίωση του νεωτερικού κράτους έγινε πάνω στην σύγκρουση με τη θρησκεία), αλλά στα καθ' ημάς είναι όχι παράδοξο, αλλά δομικό χαρακτηριστικό του ντόπιου εθνοκρατικού μορφώματος. Και πώς αλλιώς, σε μία χώρα όπου η Εκκλησία ανέλαβε εξαρχής πολιτικό ρόλο (ως νόμιμη εκπρόσωπος του χριστιανικού

πληθυσμού στην Υψηλή Πύλη), όπου η εθνοκάθαρση έγινε με απόλυτα θρησκευτικό (και όχι π.χ. γλωσσικό) κριτήριο (Πας χριστιανός έλλην, πας μουσουλμάνος τούρκος), όπου η νομιμοποίηση του κρατικού μηχανισμού ήθελε λιβάνισμα και όρκο στο Ευαγγέλιο. Η Εκκλησία της Ελλάδος είναι πυλώνας συγκρότησης του νεοελληνικού κράτους και θεμέλιο νομιμότητάς του. Αντίθετα από τη Δύση (και την Τουρκία), η εκκλησία δεν ταυτίστηκε (ως όφειλε) με την εξουσιαστική αρχή, ακριβώς γιατί αυτή η αρχή ήταν αλλόδοξη. Ταυτίστηκε με την εθνική αρχή και ως τέτοια ενισχύθηκε με την θεμελίωση αυτής της αρχής

σε κράτος. Αν θέλουμε να απαλλαγούμε από τους παπάδες, πρέπει να απαλλαγούμε και από τους βουλευτάδες. Αλλιώς, ας απολάυσουμε τα σκάνδαλα που γεννούν τα δύο σιαμαία, κράτος και εκκλησία, στον τόπο μας, ως ακόμη ένα ιδιόμορφο εξωτικό φρούτο, ένα νεοελληνικό φολκλόρ για να χαζεύουν οι τουρίστες.

Αλέξανδρος Σχισμένος

Γράφει ο Δημήτρης Πουλικάκος

Εν το μεταξύ...

Βλέποντας τα golden boys (and girls) πως «φτιάχνοντας» μια οικονομική κρίση, εύκολα σχετικά εξεμαίευσαν κάμποσα δισεκατομμύρια (απο τις εκάστοτε κυβερνήσεις τους) για να «σωθούν», να ξελασπώσουν εν πάσει περιπτώσει σου λέει: Ας τραβήξουμε το σχοινί λίγο ακόμα, τι θα κάνουν οι «σωτήρες» μας; Θα χεστούν επάνω τους πάλι, θα μας δώσουνε μερικά δις επιπλέον! Ωραία μάκινα στήσανε οι μάγκες! Για αυτο και το γιορτάζουμε με πούρα και αστακούς, σπά, μασάζ και πίτες σε εξωτικά ξενοδοχεία και δε συμμαζεύεται!!

Και βέβαια, όσο τους παίρνει, αυτή η δουλειά θα συνεχίζεται. Κι απ'ό, τι φαίνεται θα συνεχίζεται για κάμποσο, διότι απλούστατα δε βρίσκεται κάποιος πολιτικός μ' αρχίδια, να τους πει: «Ωπα! Σστ! Μέχρι εδώ ήτανε πουλάκια μου! Τον πούλο τώρα! Οξω πούστηδες απο την παράγκα!!»

Δυστυχώς, τέτοιος πολιτικός δεν έχει βρεθεί ακόμα στις μέρες μας. Κι έτσι, ενώ είδαμε τα χρηματιστήρια ν' ανεβαίνουν για μια δυο μέρες...φτού και απο την αρχή, συνεχίζεται η κατρακύλα και αυτή η δυσώδης διελκυστίνδα! Κάτω οι τιμές (να εξηγούμεθα: στο χρηματιστήριο), πανικός, «Τι θα γίνει ρε παιδιά, δε φτάνουνε τα φραγκα, βάλτε κάτι ακόμα να τη σιγουρέψουμε»..κ.ο.κ. σχοινι – κορδόνι!!

20 χρόνια τώρα, υποτίθεται πως είναι «δύσκολο» να βρεθούν γύρω στ 200 – 250 δις δολάρια, για να σταματήσουν να πεθαίνουν ένα παιδί κάθε 5" (πέντε δευτερόλεπτα), απο την πείνα στον πλανήτη!!

Μέσα σε λίγες ώρες βρεθήκανε πάνω απο 3 τρις δολάρια για να «σωθούνε» διάφοροι μπαγλαμάδες μεγαλοαπατεώνες, άπληστοι τραπεζίτες, χρηματιστές χρηματοπιστωτές και διάφοροι σχετικοί παρατρεχάμενοι, όλα αυτά τα λεγόμενα «golden boys» (και μερικά girls). Πως βρεθήκανε; Μα ασφαλώς υπήρχανε τα λεφτά και υπάρχουνε. Το θέμα είναι πως για τους φτωχούς και τους πεινασμένους των λαών δεν νοιάζεται κανείς απο αυτούς τους «κυρίους». Για να πονέσεις τον φτωχό και πεινασμένο, πρέπει να έχεις αισθανθεί κάπως στο πετσί σου τη φτώχεια και την πείνα, ή τουλάχιστον να σαι ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Αυτοί οι «κύριοι» (εκτός ίσως ελαχίστων εξαιρέσεων που συνήθως είναι πασειφανείς), ούτε απο φτώχεια «διάγουν τον βιον» τους, αποδεικνύουν πως ούτε και άνθρωποι είναι. Υπάρχουνε δύο λαϊκές ρήσεις που επιβεβαιώνουν τα γεγονότα. Η μια αρχαιότατη, η άλλη πιο πρόσφατη: Ομοιος ομοίω ου λείπει – κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει!! Διαλέγετε και παίρνετε!!

Παρακάτω...

Πρόκειται για άθλιο λιβελογράφημα, προερχόμενο προφανώς απο προβληματικά άτομα.!!!

Η παραπάνω είναι δήλωση του «κυρίου» Παπαθεμελή, για την περίφημη αφίσα περί Εκκλησιαστικής Μαφίας κλπ. που εμφανίσθηκε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης! Στην ίδια τηλεοπτική εκπομπή που έκανε τη δήλωση αυτή ο κ. Π. Εξέφρασε επίσης τον αποτροπιασμό του για την ίδια αφίσα και ο κ. Λούλης, πρόην διοικητής του Αγίου Ορους!!!

Ούαι υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι!!!

Στην αφίσα αντέδρασε αμέσως και λέτε τις μαλακίες σας ανερυθρίαστα!

Για τα αίσχη και τις απατεωνιές του Εφραίμ και πλειστων όσων άλλων ηγουμένων μονών που διεκδικούνε χιλιάδες επι χιλιάδων στρεμμάτων γής, (του Δημοσίου, που θα πρεπε τουλάχιστον να μοιράζονται σε αιτήμονες) για όλους αυτούς τους θεομπαίχτες «αγίους» - ιδιοκτήτες σπιτιών και διαμερισμάτων (χιλιάδες απο δάυτα) που με την παρακική καθυστέρηση πετάνε έξω με τις κλωτσιές ηλικιωμένους και ανήμπορους νικάρδες, για όλους αυτούς τους ρασοφόρους που πρεσβεύουν «θεάρεστο φιλανθρωπικό έργο» ενώ το μόνο που κάνουν είναι να μοιράζουν το πολύ – πολύ τα πενιχρά έσοδα απο το παγκάρι της Κυριακής (λεφτα δηλαδή που οι ίδιοι οι πιστοί έχουν δώσει απο το υστερημά τους, και αυτό το ονομάζουν «ελεήμον έργο» και φιλανθρωπία!!!)

Για όλα αυτά καμια αντίδραση. Πώς το λέτε αυτό; «Θεάρεστο έργο της εκκλησίας;» Λίγη τσίπα δεν υπάρχει; Υπήρξε ποτέ; Τι να πει κανείς γιατο Βοιωτιοπέδιο, το Πεντελιπέδιο (με τα παράνομα μπαγκαλδουζ) για το «Σημαντροπέδιο» (το παράνομο χτισμένο ξενοδοχείο πολυτελείας στην Αιγιάλια, που λειτουργεί παράνομα, παρόλο που έχει απαγορευτεί και η λειτουργία του!) Σημειωτέον πως στο Βοιωτιοπέδιο έχει ανάμνηξη και ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος (απο την εποχή που ήταν τοπικός μητροπολίτης – ο Δέσποτας, όπως τον αποκαλούν κτηνοτρόφοι της περιοχής που διεκδικεί η πρόην μονή του!!) Ασε δε τα περί μονής Τοπλού στην ανατολική Κρήτη. Όταν σκάσει αυτή η φοβερή φούσκα εκατομμυρίων θα γελάσει ο κάθε πικραμένος. Για κάτι τέτοιες περιπτώσεις οι Αμερικάνοι έχουν μια καταπληκτική έκφραση. When the shit hits the fan!! Χε – χε!! Όταν δηλαδή τα σκατά συγκρουστούν με τον ανεμιστήρα!!! Ε! Ρε Παναγιά μου!!!

Και ούτε για αυτά; Καμιά αντίδραση; Ε! «Κύριοι»; Γραμματείς;!!..Φαρισαίοι;!!...Τίποτα ε;!

Ως τότε θα τα ανέχονται όλα αυτά ο κόσμος και τότε θα ξεφοβηθεί να πιάσει το φραγγέλιο και να αρχίσει να σας παίρνει φαλάγγι;!!

1(ένα) χιλιοστό να 'δίνε η εκκλησία απο την αμύθητη περιουσία της, οι 'Ελληνες, ο Ελληνικός λαός όχι μόνο θα μπορούσε να έχει ο καθένας την ιδιόκτητη στέγη του, αλλά και επι πλέον από ένα εξοχικό, μεγάλο (πολυτελές) οικογενειακό αυτοκίνητο, ένα σκάφος και γενικά θα μπορούσε να διάγει και αυτός βιον πλούσιον, απο κάθε άποψη, χωρίς καν να είναι αναγκασμενος (άντρες – γυναικες βέβαια εννοώ) να εργάζεται!!!! (Τουλάχιστον σε δουλειές που δεν τον «γεμίζουν» που δεν τις γουστάρει βρέ αδερφέ). Δυστυχώς , ΕΤΣΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΧΟΥΝΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ!!! Κι εσείς κ.κ. Αμβρόσιε, Παπαθεμελή, Λούλη και οι ομοιδεάτες σας, αδιόρθωτοι και αμετανόητοι, μας λέτε πως σοκαριστήκατε απο την αφίσα;!!! ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ!!!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟ ΕΧΕΙ ΤΟΥΜΠΑΝΟ,

ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΚΡΥΦΟ ΚΑΜΑΡΙ!!

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΦΩΤΙΑ!!

Τι θα βγεί με όλες αυτές τις συζητήσεις για τα αίσχη του Εφραίμ, τις απατεωνιές του βατοπαιδ(ο) ίον κ.λ.π., κ.λ.π., και την κουβέντα για εξεταστικές, προανακρητικές (προκαταρκτική ουσιαστική, βάσει του άρθρου 86 του Συντάγματος, επιτροπή).

Η ουσία είναι μια: Θα τιμωρηθεί κανείς; Θα πληρώσει κανείς για όλα αυτά τα ψεμματα, τις απάτες κ.λ.π.; Θα μπει κανείς φυλακή; Θα βγεί τίποτα απο όλα αυτά; Με μια λέξη:

ΑΡΧΙΔΙΑ

Και μακάρι να βγαίνανε αρχίδια!!! Τα αρχίδια τουλάχιστον είναι εργοστάσιο σπερματοζωαρίων! Ζωής δηλαδή!! Ενώ εδώ μόνο μια ΠΟΛΥ ΒΑΡΕΙΑ ΜΠΟΧΑ αναδύεται μέσα απο τη δεξιά κυρίως πλευρά αυτή του κοινοβουλίου!!! 'Οχι πως δεν έχουνε συμβάλλει και όλοι οι υπόλοιποι σ' αυτή τη δυσωδία!!

Να Εφφραίμεται η ψυχή σου!!!

Χαίρετε,

Αλλά μή χαιρέστε

Μήτσος.

Υ.Γ.1	Ενέσεις για τις τράπεζες, για μας ούτε δερον!
Υ.Γ.2	Διάλογος ανάμεσα σε τραπεζίτη, χρηματιστή, ασφαλιστή, υπουργό οικονομίας και δανειολέπτη. 'Εχει την έννοια του κουίζ. Βάλτε τις ατάκες όπου νομίζεται
-	Κούκος α βαλόντε
-	Ντούκου
-	Δικαίωμα
-	Ρέστα
-	Πάσο
Υ.Γ.3	Μια ερώτηση:
Αν ήξερε ο Χριστός τι πρόκειται να γίνει στο όνομά του και τι κουμάσια θα συμπεριλαμβανόνταν στους «εκπροσώπους» του επί της Γής θα καθότανε να τον σταυρώσουμε; Η μήπως έκασε από την απελπισία του, επειδή ήξερε;	
Υ.Γ.4	Τι θα γίνει; Θα γίνουμε και ροπαλοφόροι στη μισθοδοσία των περιοίκων της πλ. Εξαρχείων που αποζητούν «ησυχία τάξη και ασφάλεια»; Κανένα (σχεδόν) πρόβλημα δεν λύνεται με τέτοιους τρόπους, πουλάκια μου!!!

ΤΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΤΑΤΕ ΡΕ!!!

Η «γενιά του Πολυτεχνείου» και οι φίλοι του NOSOTROS

Θυμάστε τη «γενιά του Πολυτεχνείου», που την επικαλούνται σε κάθε ευκαιρία οι θιασώτες του εκσυγχρονιστικού μεταρρυθμισμού, από τη Δεξιά μέχρι την Αριστερά; Ξέρετε... τη γενιά που διαχρονικά στελέχωσε τον κρατικό μηχανισμό και τα κόμματα του καθεστώτος και ευθύνεται για όλες τις αντικοινωνικές πολιτικές των τελευταίων 20 χρόνων.

Με τα περισσότερα επώνυμα μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής της κατάληψης του Πολυτεχνείου του 1973, σημερινούς ιδιοκτήτες εταιρειών, τεχνοκράτες, διοικητές κοινωφελών οργανισμών, μεγαλοδημοσιογράφους, εφοπλιστές, πολιτικούς. Που ορίζουν, καθορίζουν και ελέγχουν την κοινωνικοπολιτική και οικονομική ζωή του τόπου, ενώ κατά καιρούς βρέθηκαν αναμειγμένοι σε κάθε είδους λαμογιές. Απολαμβάνοντας ταυτόχρονα όλα τα προνόμια του καθεστώτος: κατέχουν πλούτο, εξουσιάζουν, διορίζουν, εξασφαλίζουν ειδική μεταχείριση για τους συγγενείς και τους γνωστούς τους σε νοσοκομεία, υπηρεσίες, οργανισμούς. Όλοι αυτοί που τότε φώναζαν τα συνθήματα: «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία», «Δημοκρατία».

Ακριβώς στον αντίποδα, ήταν και εξακολουθούν να είναι, πολλοί ανώνυμοι αγωνιστές, οι οποίοι δεν εξαργύρωσαν τους αγώνες τους σε κανέναν καθεστωτικό θώκο. Οι περισσότεροι εκ των οποίων αποτελούν τη σημερινή «γενιά του Δελτίου Παροχής Υπηρεσιών», άλλοι βιώνουν ακόμα την εργασιακή ανασφάλεια ή την χαμηλόμισθη υπαλληλία. Όπως μια παρέα φίλων, που βρίσκουν «καταφύγιο» κυρίως στις πολιτιστικές εκδηλώσεις του NOSOTROS και που εξακολουθούν να πιστεύουν τα συνθήματα που φώναζαν τότε: «Κάτω το κεφάλαιο», «Κάτω η εξουσία», «Επανάσταση λαέ» κ.α. Που μόνο αν ερωτηθούν επίμονα θα πουν για τους αγώνες τους, επικεντρώνοντας τη συζήτηση στις δολοφονίες των Κουμή-Κανελοπούλου, του Καλτεζά και στην κρατική τρομοκρατία κινημάτων και αγωνιστών. Ανάμεσά τους και ένας καλός φίλος που πρόσφατα καταχρεώθηκε στις τράπεζες –ελλείπει ασφαλιστικής κάλυψης- για να σώσει από βέβαιο θάνατο την 89χρονη μητέρα του.

Η διαφορά τεράστια και θεμελιώδης ...!

Τάκης Σκούρκος

ο βαρβαρισμός του μήνα

«Ένας βλάκας μπορεί να εκτρέψει ακόμη και ένα κοινωνικό κίνημα. Ένας βλάκας μπορεί να γίνει επικίνδυνος για την κοινωνία»

Κ. Χαριτόπουλος

Φανταστείτε 3-5 βλάκες να εκτρέπουν μια εκδήλωση από το στόχο της. Συνέβει στις 23 του περασμένου μήνα στο Nosotros σε εκδήλωση των «πολιτών της αττικής για την ενέργεια» και της κίνησης «urbi et orbi» (βλ. σελ.34)

Η εκδήλωση διήρκησε 3 ώρες. 1 ώρα περίπου ακούσε για να ακούσουμε με μεγάλο ενδιαφέρον τις κατατοπιστικές εισηγήσεις του Θεοφάνη Ράπτη για τον άγνωστο πόλεμο της εναλλακτικής ενέργειας και του Ιωάννη Μπακαλόπουλου για το ενεργειακό πρόβλημα και τα πυρηνικά στα Βαλκάνια.

Χρειάστηκε όμως πάνω απο μία ώρα για να αντέξουμε το σφυροκόπημα μίας «κόκκινης» παράκρουσης. Το «κόκκινο νήμα» μας θύμισε το Σ.Ε.Κ. στο gay pride για το οποίο γράψαμε στο φύλλο της βαβυλωνίας.... Αλλά και έναν άλλο παρόμοιο βαρβαρισμό έχουμε καταγράψει σ' αυτές τις στήλες, αυτόν της Κ.Ο.Ε. στο φεστιβάλ της στο τεύχος 48

Το «κόκκινο νήμα» απαξίωσε τις κινήσεις πολιτών προσπαθώντας να επιβάλει τη δική του αλήθεια δίνοντας ένα ρεσιτάλ ανακριβιών και σεχταρισμού. Ήταν η απόλυτη έκφραση έλλειψης σεβασμού στο δημόσιο χώρ. Μια συμπεριφορά που ερχόταν απο το μακρύ παρελθόν. Νομίζανε οι άνθρωποι ότι μιλάνε σε συνέλευση στου Γκίνι με ομοϊδέατες τους.

Πήρανε την απάντηση τους από μέλη κινήσεων για την ενέργεια που

Παιδιά υπάρχει κρίση, ενάντια στη στύση

γραμμένο σε τοίχο της Σοφοκλέους

Το ΚΚΕ οδεύει ολοταχώς προς το 18^ο συνέδριό του που το ονομάζει: συνέδριο αντεπίθεσης. 90 χρόνια άμυνα, αγάπη μου, είναι πολλά. Ποίος αντέχει άλλη άμυνα. Άμυνα στη Βάρκιζα, άμυνα στο Γράμμο, άμυνα στη Χούντα, άμυνα στο Πολυτεχνείο, άμυνα στη μεταπολίτευση, πάγκο το 89, άμυνα στον Καραμανλή. Το νέο επιθετικό σύστημα λέγεται ότι θα εισάγει κάποιος νέος προπονητής. Αν και με την ίδια ομάδα...

Η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ στα γκάλοπ έχει και τα καλά της. Ο Αλέξης βγαίνει και δίνει συνεντεύξεις. Στην τελευταία που έδωσε στα Νέα παραδέχεται ότι είναι cool, δηλώνει ότι στο μπάνιο δε αρέσκεται στο να τραγουδά αλλά προτιμά να απαγγέλει, ενώ εξομολογείται ότι την τελευταία φορά που έκλαψε ήταν από ...δακρυγόνα.

Οι πρωθυπουργικοί επιστολογράφοι (αυτοί που γράφουν επιστολές στον Πρωθυπουργό) φαίνεται να είναι ένας παράγοντας καταλυτικός για την εξέλιξη της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας, ο ρόλος των οποίων θα πρέπει να απασχολήσει στο μέλλον τους επιστήμονες που θεραπεύουν την επιστήμη της ιστοριογραφίας. Ποίος μπορεί να ξεχάσει τις επιστολές του «Κοκού» στο «Γέρο της Δημοκρατίας» το 65 που οδήγησαν στην παραίτηση, στην αποστασία και μετά στη χούντα; Φαίνεται, αγάπη μου, πως ο ιστορικός του μέλλοντος δε θα ξεχάσει ούτε τη Στέλλα Μπεζαντάκου που ως απλή πολίτης με την επιστολή της καθόρισε την επιστροφή Δαϊλάκη στην κυβερνητική παράταξη και την επαναφορά της ηρεμίας στο καθεστώς που κινδύνευε από τις τουφεκίες του Μασοϊκού αντάρτη Τατούλη.

αμανές

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ Ή ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΜΠΡΟΚΟΛΑ Ή ΛΑΧΑΝΑ

Η καπιταλιστική οικονομία ουδέποτε υπήρξε επιστήμη! Οι συλλογισμοί και οι νόμοι που τη διέπουν, στηρίζονται σε αυθαίρετα και λαθεμένα δεδομένα και με βάση αυτά τα λάθη (που κάνουμε ότι δεν τα καταλαβαίνουμε) προχωρούμε προς το συμπέρασμα που το θεωρούμε σωστό. Τι λέω? Όποιος παρακολουθήσει μαθήματα μακροοικονομίας θα το ακούσει αυτό από τα πλέον επίσημα χείλη.

Πολλοί προσπάθησαν να διαχειριστούν την καπιταλιστική οικονομία και όλοι έφαγαν τα μούτρα τους.

Οι σοφίες του Adam Smith και η υιοθέτησή τους από τα κράτη, οδήγησαν στο μεγάλο ΚΡΑΧ του 29-30. Σαν αντίδοτο βρέθηκε τότε ο κρατισμός, ο οποίος ανέλαβε τον εξορθολογισμό του ανήμπορου φιλελευθερισμού. Μετά τον πόλεμο αυξήθηκε η παρέμβαση του κράτους, δημιουργώντας το αναγκαίο background για την επόμενη καπιταλιστική επιδρομή. Αποσύρθηκε το κράτος, θριάμβευσε ο κορπορατισμός, για να παρέμβει ξανά το κράτος σε μια προσπάθεια να μαζέψει τα ασημάζευτα.

Και ο <<σύντροφος>> Λένιν ταλαιπώρησε την καπιταλιστική οικονομία (ΝΕΠ), την οποία ονόμασε σοσιαλιστική, αλλά και την πείνα καθεαυτή, οδηγώντας την κοινωνία στον κανιβαλισμό. Αλλά εδώ η ξηρασία δεν είναι τίποτα, η σκέψη του Λένιν είναι η πολύκαρπη βροχή μας. Το παράκανε!

Η καπιταλιστική οικονομία απαιτεί τον κρατισμό, όχι όμως τον απόλυτο. Αν είχε εφαρμοστεί ο απόλυτος κρατισμός της καπιταλιστικής οικονομίας (κρατικός καπιταλισμός), στην έρημο της σαχάρας, σε λιγότερο από ένα χρόνο, θα κάνανε εισαγωγή άμμου (γνωστό ανέκδοτο).

Δε γνώρισε η ανθρωπότητα άλλη οικονομία εκτός από την καπιταλιστική, είτε στην κρατιστική λογική, είτε στην Κεϋνσιανική, είτε στην φιλελευθερη. Μπορούμε μετά από τόσα χρόνια να εξαγάγουμε το ασφαλές συμπέρασμα: ότι η καπιταλιστική οικονομία, έχει τις δικές τις αναγκαιότητες και λειτουργεί σε σχέση με αυτές! Πότε απαιτεί την κρατική παρέμβαση για να διασωθεί, πότε τινάζει το κράτος από την πλάτη της, όταν τα κέρδη πρέπει να μοιραστούν.

Η αριστερά, ταυτίζεται με τον κρατικό παρεμβατισμό και η δεξιά με τον φιλελευθερισμό. Η καπιταλιστική οικονομία όμως ούτε την αριστερά ρωτάει, ούτε την δεξιά, γι' αυτό τους βλέπουμε σε αμηχανία ηλιθίων όταν απ' τη μια μέρα στην άλλη η οικονομία της αγοράς αντιστρέφει το δρόμο της. Τώρα υπάρχει κάποια άλλη προοπτική, εκτός από την τρομοκρατία και τον ολοκληρωτισμό της καπιταλιστικής οικονομίας? Φυσικά, αρκεί η κοινωνία να το αποφασίσει. Για οικονομία βάσης μιλάμε, αλλά εδώ ο πλούτος, το κέρδος, η κατανάλωση θα είναι εκτός.

Νικολάκης Δρεπανιάρης

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ Ακριβό ξεπούλημα

Στην τελική ευθεία βρίσκεται η ολοκλήρωση της επιχείρησης εκποίησης της Ολυμπιακής που άρχισε εδώ και τουλάχιστον είκοσι χρόνια, ενώ το κόστος καλούνται (πάλι) να το πληρώσουν οι εργαζόμενοι.

Η πάλοι ποτέ κραταιά Ολυμπιακή, απαξιωμένη και κατακερματισμένη σήμερα, πουλιέται κομμάτι κομμάτι με το πρόσχημα της περιστολής των ελλειμμάτων που επί χρόνια συσσώρευσαν στην εταιρεία οι κυβερνήσεις με τις πολιτικές τους.

Τα κροκοδείλια δάκρυα για το υπέρογκο κόστος της συνέχισης της λειτουργίας της επιχείρησης και ο μπαμπούλας των προστίμων της Ε.Ε. είναι το βασικό χαρτί των εκάστοτε κυβερνήσεων προκειμένου να πείσουν ότι μια από τις ασφαλέστερες και αξιόπιστες κάποτε αεροπορικές εταιρείες πρέπει να παραδοθεί στα χέρια κερδοσκόπων και εμπόρων, που δεκάρα δε δίνουν για την ασφάλεια των αερομεταφορών και την τύχη των 8.000 εργαζομένων.

Ούτε η σημερινή κυβέρνηση βέβαια, ούτε οι προηγούμενες, αναφέρθηκαν ποτέ στα υπέρογκα ποσά που οφείλει το δημόσιο στην εταιρεία από τη χρήση των υπηρεσιών της για την εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπιμοτήτων, όπως για παράδειγμα η μεταφορά ψηφοφόρων στις εκλογές ή ημετέρων και κομματικών εγκάθετων.

Η αρχή του τέλους της Ολυμπιακής προδιαγράφηκε πριν 18 χρόνια, όταν η τότε κυβέρνηση Μητσοτάκη δρομολόγησε ένα άγαρμπο ξεκαθάρισμα λογαριασμών με τη βίαιη εκποίηση της εταιρείας. Αρχικά δόθηκε σε επιχειρηματίες -μεταξύ των οποίων ο κουμπάρος του τότε πρωθυπουργού Σολούνιας- το Ολύμπικ Κέτερινγκ. Προηγήθηκαν 950 απολύσεις εργαζομένων και άγριες συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Αποτέλεσμα ήταν το κερδοφόρο Κέτερινγκ να καταρρεύσει και η πώληση να ακυρωθεί κακίν κακώς μετά τις εκλογές του 1994. Το σχέδιο εκποίησης ολοκληρώθηκε κομπά δύο χρόνια αργότερα από την εκσυγχρονιστική συμμορία που

παρέδωσε το Κέτερινγκ σε ιδιώτες και μάλιστα χωρίς να ανοίξει μύτη, αφού υπήρχε ανοιχτή γραμμή συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και κρατούντων. Τότε, με το περίφημο σχέδιο Μαντέλη, άρχισε και η μεθοδευμένη απαξίωση της τεχνικής υποστήριξης της Ολυμπιακής με την εκδίωξη παλιών και έμπειρων τεχνικών και τη μίσθωση αεροσκαφών από τρίτες χώρες έναντι υψηλού τιμήματος.

Τα πρόστιμα από την Ε.Ε. ήταν το τελευταίο ατού των κυβερνήσεων για την ολοκληρωτική διάλυση του αερομεταφορέα και μάλιστα σε μια εποχή που διεθνώς γίνονται προσπάθειες διατήρησης των αερομεταφορών σε δημόσιο έλεγχο.

Έτσι, σήμερα, εν μέσω της οικονομικής κρίσης, η Ολυμπιακή οδηγείται σε εκκαθάριση και το χρυσοφόρο handling (υπηρεσίες επίγεια εξυπηρέτησης, όπως η τεχνική υποστήριξη και κάθε εμπορική εκμετάλλευση) περνάει σε ανώνυμες εταιρείες. Ταυτόχρονα η πολιτική των μισθώσεων αεροσκαφών σε όφελος των ιδιωτών που λυμαίνονται το χώρο συνεχίζεται, ενώ η κυβέρνηση διαθέτει κονδύλι 1,2 δις ευρώ για να χρυσώσει το χάπι στους εργαζόμενους και με πληρωμένες καταχωρήσεις στον Τύπο πανηγυρίζει ότι δίνει οριστική λύση στο πρόβλημα της εταιρείας.

Η συνενοχή της συνδικαλιστικής ελίτ της εταιρείας και η διάσπαση του μετώπου των εργαζομένων διευκολύνουν την υλοποίηση του σχεδίου εκποίησης. Το συνδικαλιστικό μέτωπο είναι κατακερματισμένο και αναξιόπιστο, με την ομοσπονδία (ΟΣΠΑ) να διακηρύσσει την αντίθεσή της στο εγχείρημα Χατζηδάκη και το νομοσχέδιο που ήδη έχει προωθηθεί στη Βουλή. Παράλληλα ωστόσο, επιμέρους σωματεία όπως των πιλότων και των αεροσυνοδών, διαλέγονται με το υπουργείο Μεταφορών παζαρεύοντας ουσιαστικά την εξαγορά της σιωπής τους.

Ακόμη και οι εποχικοί υπάλληλοι και εργάτες εμφανίζονται να συζητούν την εφαρμογή του κυβερνητικού σχεδίου

προσδοκώντας κάποια μελλοντική εξασφάλιση μονιμότητας.

Το έλλειμμα δράσης και αντίδρασης με όρους κινήματος και όχι συνδιαλλαγής, στην περίπτωση της Ολυμπιακής είναι εμφανές.

Όσο για το κόστος αυτού του ελλείμματος, θα το πληρώσουν όλοι και όχι μόνο οι άμεσα ενδιαφερόμενοι εργατοϋπάλληλοι της εταιρείας, αφού η χρηματοδότηση του εγχειρήματος της εκποίησης θα επιβαρύνει τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, μέσω γενναίων περικοπών των κοινωνικών δαπανών για να εξοικονομηθεί το κονδύλι που απαιτείται.

Μαρία Γερογιάννη

Απεργιακός αναβρασμός στις Συνελεύσεις των εκπαιδευτικών

Ζητούμενο η απεργία διαρκείας

Μεγάλος αναβρασμός επικρατεί στον χώρο της παιδείας, καθώς τα συνδικάτα δασκάλων, καθηγητών και πανεπιστημιακών προσανατολίζονται σε αγώνες διαρκείας από τις αρχές Δεκέμβρη. Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι φοιτητές όπου έχουν κάθε λόγο να αντιδράσουν αποφασιστικά ενάντια στην αναγνώριση των πτυχίων των κολεγίων (ΚΕΣ) και στην εφαρμογή του νόμου πλαισίου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Οι εκπαιδευτικοί, έχοντας ως παρακαταθήκη

τη μεγάλη απεργία διαρκείας των δασκάλων, του 2006, συντονίζουν τη δράση τους με στόχο το ξέσπασμα ενός μεγάλου πανεκπαιδευτικού μετώπου που θα συγκρουστεί με τον πυρήνα της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής της κυβέρνησης. Οι πρωτοβάθμιοι Σύλλογοι και οι Ενώσεις των εκπαιδευτικών, οι φοιτητές, αλλά και οι καταληψίες μαθητές έχουν τον πρώτο λόγο σ' αυτό το σημαντικό εγχείρημα. Φαίνεται ότι δεν «τσιμπάνε» στις απειλητικές προειδοποιήσεις του Στυλιανίδη και τις παλινωδίες του κρατικού συνδικαλισμού. Ήδη

έχει ξεκινήσει ο τοπικός και περιφερειακός συντονισμός της κοινής δράσης τους -ακόμα αν χρειαστεί και με κοινές Συνελεύσεις- που θα αποτελέσει το εφαλτήριο για τη μαζική συμμετοχή και τη ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων. Και ακριβώς αυτή η δράση τους έπαιξε καταλυτικό ρόλο για τις προτεινόμενες εισηγήσεις των ΔΟΕ-ΟΛΜΕ, αλλά και της ΠΟΣΔΕΠ.

Ωστόσο, αρνητική εξέλιξη είχε η συνεδρίαση της ολομέλειας των προέδρων

των ΕΛΜΕ στις 25/10, όπου απορρίφθηκε η πρόταση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ για πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες από την 1^η Δεκέμβρη. Μέχρι τις 14/11 θα πραγματοποιηθούν οι Γ. Συνελεύσεις των δασκάλων/νηπιαγωγών που θα αποφασίσουν επί της σχετικής εισήγησης του Δ.Σ. της ΔΟΕ. Ανεξάρτητα όμως του αποτελέσματος, τον τελικό λόγο τον έχουν τα πρωτοβάθμια σωματεία που απ' ό,τι φαίνεται θα ξαναβγούν μαζικά στους δρόμους.

Θ.Θ

ΛΙΜΑΝΙΑ

Οι λιμενεργάτες συνεχίζουν να αντιστέκονται

Σε έντονο κλίμα από τις αντιδράσεις των 1500 λιμενεργατών, οι οποίοι από τις αρχές του 2008 απέχουν από τις υπερωρίες και την εργασία τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες, τα δέκα -διορισμένα από την κυβέρνηση- μέλη της διοίκησης του ΟΛΠ προχώρησαν σε μια μονομερή ενέργεια στις 16/10. Ψήφισαν προξικοπηματικά τη σύμβαση που παραχωρεί τον εμπορευματικό σταθμό Ν. Ικονίου στην κινεζική ναυτιλιακή εταιρεία Cosco. Η απόφαση δεν ελήφθη στην αίθουσα συνεδριάσεων, αλλά στην αίθουσα αναμονής των επιβατών, αφού νωρίτερα οι

λιμενεργάτες στην προσπάθειά τους να καταλάβουν το κτήριο συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ με αποτέλεσμα να έχουν πολλούς τραυματίες.

Η σύμβαση θα εγκριθεί από το Ελεγκτικό Συνέδριο και στη συνέχεια θα ψηφιστεί στη Βουλή προτού εφαρμοστεί στην πράξη. Ενώ ο διευθύνων σύμβουλος του ΟΛΠ Ν. Αναστόπουλος έσπευσε να προκαταλάβει την απόφαση, μιλώντας για ολοκληρωμένη εφαρμογή της σύμβασης μέχρι το τέλος του 2009, με αρχική προκαταβολή 50

εκατ. ευρώ από την Cosco. Μια αρνητική εξέλιξη που αν πραγματοποιηθεί θα φέρει εκατοντάδες απολύσεις και συρρίκνωση των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των λιμενεργατών.

Ο προσανατολισμός των λιμενεργατών είναι να μπλοκάρουν αυτήν την εξέλιξη με κάθε δυνατό συλλογικό τρόπο είτε με καταλήψεις είτε με κλείσιμο δρόμων, καλώντας όλους τους εργαζόμενους να στηρίξουν έμπρακτα τους δικαίους αγώνες τους. Η Ένωση Λιμενεργατών του ΟΛΠ καλεί επίσης όλους

τους λιμενεργάτες να συνεχίσουν τον αγώνα τους, παρά την καθημερινή τρομοκρατία που δέχονται εδώ και ένα χρόνο από τη διοίκηση του ΟΛΠ, που εξακολουθεί να απειλεί με μηνύσεις και απολύσεις όσους απεργούν και απέχουν από την εργασία.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΚΕ Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ ΣΤΥΕ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ

Μεγάλη νίκη στον αγώνα ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας

Το Μάρτιο του 2007 το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ), με διαιτητική απόφαση του ΟΜΕΔ, πέτυχε **συλλογική σύμβαση εργασίας που καλύπτει και τους εργαζομένους με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών (ΔΠΥ)**. Είναι η πρώτη φορά που εργαζόμενοι αυτού του είδους καλύπτονται από τις πρόνοιες μιας συλλογικής ρύθμισης. Η εργοδοσία αντέδρασε με αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα και αγωγή κατά του σωματείου ζητώντας να μην εφαρμοστεί η σύμβαση για τους εργαζομένους με ΔΠΥ. Η απόφαση του δικαστηρίου, ένα χρόνο μετά, όχι μόνο δικαίωσε το σωματείο, αλλά και ενίσχυσε νομικά τη διεκδίκηση συνδικαλιστικής κάλυψης της ελαστικής εργασίας. Στη συνέχεια τη σκυτάλη των επιθέσεων πήρε ο εργοδοτικός συνδικαλισμός. Αμέσως μόλις το ΣΜΤ έστειλε πρόσκληση για διαπραγματεύσεις για τη σύμβαση του 2008 στις εργοδοτικές οργανώσεις, ο ΣΤΥΕ (Σύλλογος Τεχνικών Υπαλλήλων Ελλάδος) μέσω της ομοσπονδίας ΟΣΕΤΕ προσέφυγε στην επιτροπή του άρθρου 15, που ελέγχει και τη δυνατότητα των σωματείων να διεκδικούν συλλογικές συμβάσεις, παγώνοντας έτσι τις διαδικασίες για τη σύμβαση, με τα επιχειρήματα της εργοδοσίας περί «ελευθέρων επαγγελματιών». Στις 16/9 εκδόθηκε η δικαστική απόφαση που απορρίπτει την προσφυγή του ΣΤΥΕ. Η απόφαση μεταξύ άλλων αναφέρει:

«...Ως μέλη, πέραντων μισθωτών εργαζομένων σε τεχνικές εταιρίες (σ.σ. το σωματείο μισθωτών τεχνικών) δέχεται και εργαζόμενους σε τέτοιες εταιρίες που αμείβονται με την έκδοση δελτίου παροχής υπηρεσιών (μπλοκάκι). **Οι τελευταίοι αν και φαίνονται ως ελεύθεροι επαγγελματίες, κατά την κρατούσα στην αγορά εργασίας κατάσταση, είναι και αυτοί στην ουσία μισθωτοί αν και κανένα από τα πρωτοβάθμια σωματεία που συνιστούν την προσφεύγουσα (σ.σ. ΟΣΕΤΕ, ΣΤΥΕ) δεν τους δέχεται ως μέλη(...)**

(...) κατά την κρίση της Επιτροπής, το καθ' ου η προσφυγή (σ.σ. Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών), **είναι αντιπροσωπευτικότερο** και δύναται να συνάπτει τοπικής εφαρμογής σύμβαση...».

Η απόφαση είναι, από κάθε άποψη, καταπέλτης για την άθλια πρακτική του ΣΤΥΕ. Ταυτόχρονα στιγματίζει τη στάση του επίσημου συνδικαλισμού απέναντι στο κομμάτι της ελαστικής εργασίας. Γιατί, αν η στάση του ΣΤΥΕ είναι ένα ακραίο φαινόμενο αντεργατικής συμπόρευσης με την εργοδοσία ενάντια στις κατακτήσεις μιας μερίδας εργαζομένων, είναι γεγονός

ότι ολόκληρο το φάσμα του επίσημου συνδικαλισμού αρνείται να αναγνωρίσει, να εντάξει, να στηρίξει και να στηριχθεί στο συνεχώς διευρυμένο κομμάτι των επισφαλώς εργαζομένων.

Όλες αυτές οι νομικές νίκες δεν επιτεύχθηκαν κυρίως χάρη στα ατράνταχτα επιχειρήματά μας, αλλά με συνεχείς κινητοποιήσεις, απεργίες, συγκεντρώσεις και κυρίως με την ετοιμότητα και αποφασιστικότητα του σωματείου να διεκδικεί την αναγνώριση τ ω ν

Αυτή τη στιγμή έχει ανοίξει ο δρόμος για τη διεκδίκηση της νέας συλλογικής σύμβασης για το 2008. Δεδομένης της αδιαλλαξίας των εργοδοτών το ΣΜΤ, με απόφαση πρόσφατης συνέλευσής του, έχει

προκηρύξει απεργία στις 13/11 με συγκέντρωση στο ΣΕΑΤ (Σύνδεσμος Τεχνικών Εταιρειών Ανωτέρων Τάξεων) και πορεία στο Υπ. Απασχόλησης.

Πόπη Γανιάρη

δικαιωμάτων που απορρέουν από την εξαρτημένη σχέση εργασίας στην πράξη σε δεκάδες χώρους δουλειάς.

Αναρχοσυνδικαλιστικές πινελιές στην Αθήνα

Στις 25-26 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η 3^η σύσκεψη του διεθνούς αναρχοσυνδικαλιστικού συντονισμού. Στη σύσκεψη παραβρέθηκαν αντιπροσωπείες από ευρωπαϊκές αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις και ομοσπονδίες όπως της CGT Ισπανίας, CNT Γαλλίας, USI Ιταλίας, IWW Αγγλίας, ΕΣΕ Ελλάδας και LA Πολωνίας. Της σύσκεψης προηγήθηκε εκδήλωση με θέμα: «Η εμπειρία των εργατικών-κοινωνικών αγώνων στην Ευρώπη», που συνδιοργανώθηκε από την ΕΣΕ και από συνδικαλιστές της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης.

Κατά τη διάρκεια των εργασιών της σύσκεψης αναφέρθηκαν και στοχοποιήθηκαν ορισμένες κοινές διαπιστώσεις και προβληματισμοί οι οποίες τέθηκαν από όλους τους συμμετέχοντες. Πιο συγκεκριμένα, το θέμα της διόγκωσης του χαρακτήρα της επισφαλούς εργασίας, όπου μια τεράστια μερίδα εργαζομένων δουλεύουν ανασφάλιστοι κάτω από καθεστώς φόβου και διαρκούς αγωνίας, μέσα σε ένα κλίμα εργασιακής περιπλάνησης με εξαντλητικούς ρυθμούς ωραρίου και απαράδεκτων συνθηκών εργασίας. Παράγοντες που συνδράμουν στην διόγκωση της μαύρης εργασίας και στην αύξηση των εργατικών «ατυχημάτων» - δολοφονιών. Ένα άλλο κοινό σημείο που αναφέρθηκε είναι το κλείσιμο εργοστασίων στην Ευρώπη, με

συνέπεια τις μαζικές απολύσεις, και η μεταφορά τους σε χώρες εκτός της Ε.Ε. με φτηνό εργατικό δυναμικό. Χαρακτηριστικό της κατάστασης είναι η ίδρυση εταιρειών ενοικίασης εργαζομένων, που δημιουργούν συνθήκες σύγχρονου δουλεμπορίου, υποβιβάζοντας την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Επόμενο κοινός παρονομαστής που παρατηρείται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης είναι η αύξηση των ιδιωτικοποιήσεων, μέχρι και σε τομείς εκπαίδευσης και υγείας. Η μεταβολή του εργασιακού χαρακτήρα και η επίθεση απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, που εκπορεύονται από την πολιτική της Ε.Ε., οδηγεί σε έντονο κοινωνικό αναβρασμό και αύξηση των συγκρούσεων σε κοινωνικό και εργασιακό επίπεδο. Κοινή συνισταμένη όλων των συμμετεχόντων είναι η σύνδεση εργασιακών αγώνων και διεκδικήσεων με κοινωνικά ζητήματα. Έτσι, η δραστηριοποίησή τους στο κοινωνικό επίπεδο εκφράζεται μέσω αντιφασιστικών δράσεων, αλληλεγγύης και στήριξης καταλήψεων στέγης και καμπάνιες ενάντια στην ομοφοβία, υπέρ των γυναικείων δικαιωμάτων και συμμετοχή σε οικολογικούς αγώνες.

Στόχος απέναντι στα αφεντικά της

Ε.Ε. είναι η δημιουργία πόλου αντίστασης στο χώρο των επισφαλώς εργαζομένων (πρεκάριοι) και της μαύρης εργασίας, όπως και κινήσεις και δράσεις σε τοπικό και διεθνές επίπεδο ενάντια στην οικονομική κρίση που πλήττει εργαζόμενους και κοινωνίες. Μια πρώτη απάντηση είναι η διοργάνωση πανευρωπαϊκής πορείας και κοινής αφίσας με στόχο να καταδείξει τον απάνθρωπο χαρακτήρα της επισφαλούς εργασίας.

Κατακλείδα των εργασιών της σύσκεψης αποτελεί η κοινή δράση απέναντι στην επίθεση των αφεντικών, με τη δημιουργία σωματείων από τα κάτω και συντονισμό των κοινωνικών και εργατικών αγώνων. Η απάντηση μας οφείλει να είναι το ίδιο δυναμική της επίθεσης που δεχόμαστε. Δεν θα σταθούμε άπραγοι μπροστά στις ορέξεις των αφεντικών. Το ζήτημα της κοινωνικής και ατομικής ελευθερίας δεν πέθανε, αφού συνεχίζουμε να «**κουβαλάμε ένα καινούργιο κόσμο μέσα στις καρδιές μας**».

Αδάμου Νάγια (συμβασιούχος ΟΤΕ)

Προσφυγή των συμβασιούχων στο Ευρωδικαστήριο

Το θέμα της παράτασης της ομηρείας χιλιάδων συμβασιούχων και της εμμονής της Ελλάδας, έξι και πλέον χρόνια μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υιοθέτηση της κοινοτικής οδηγίας που αφορά στην περιστολή των συμβάσεων, έθεσαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο με σχετική προσφυγή τους οι εργαζόμενοι.

Παρόντες στη συζήτηση της προσφυγής που πραγματοποιήθηκε στο Λουξεμβούργο, στις 8 Οκτωβρίου, πολλοί από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, Αντιπροσωπεία των συμβασιούχων, οι οποίοι την ίδια ώρα προχώρησαν σε συγκέντρωση έξω από το Ευρωδικαστήριο, επισήμανε τις αντιφάσεις του επίμαχου προεδρικού διατάγματος 164/2004. Η κυβερνητική πλευρά υπεραμύνθηκε των ρυθμίσεων του Π.Δ. Παυλόπουλου, το οποίο κινείται στο ίδιο πνεύμα με το Π.Δ. Ρέππα, δηλαδή και στις δύο περιπτώσεις παρατείνεται το καθεστώς εργασιακής ανασφάλειας εργαζομένων προς εξυπηρέτηση ψηφοθηρικών σκοπιμοτήτων των κρατούντων. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αν και εμφανώς προσπάθησε να τηρήσει θέση ουδετερότητας, τελικά αναγκάστηκε να παραδεχθεί την αναγκαιότητα εφαρμογής συστήματος προστασίας των εργαζομένων από την κατάχρηση που συνιστά η εκτεταμένη χρήση των συμβάσεων.

Στις 4 Δεκεμβρίου, η γενική εισαγγελέας J.Kokott αναμένεται να εκδώσει εισήγηση αναφορικά με την προσφυγή, ενώ στο μεταξύ οι συμβασιούχοι στην Ελλάδα σχεδιάζουν τα επόμενα βήματα του αγώνα τους που κυρίως γίνονται στο δρόμο και όχι στις όποιες δικαστικές αίθουσες.

Μ.Γ.

Οκτώμβρης του 2008
Προς Ελληνική εφημερίδα
Βαβυλωνία
Ελλάδα, πλανήτης γη.
Από Εξεγερμένο διοικητή Μάρκος
Τσιάπας, Μέξικο

Όπως λαμβάνεται τα χαιρετίσματα των ανδρών, γυναικών, παιδιών και γερόντων του EZLN και τα δικά μου εξίσου.

Όπως το έχουμε είδη προωθήσει, οι ζαπατίστας σκεφτόμαστε ότι σήμερα (ίσως επίσης και άπο χρόνια) υπάρχει ο θυμός σε όλα αυτά που συμβαίνουν, τόσο στη χώρα μας όπως και σε όλο το κόσμο. Αυτός ο θυμός δεν είναι απλά πικρία, αλλά έχει δυο ουσιαστικά συστατικά: είναι οργή, ως συνέπεια της επιτιθέμενης αξιοπρέπειας, και επίσης είναι οργή δημιουργική. Δηλαδή

η καταγραφή του ανασχηματισμού της σημερινής κατάστασης.

Βλέπουμε λοιπόν ότι είναι πολλοί ανάμεσα σε αυτή την αξιοπρεπή οργή που συναντάμε, ακούμε και αισθανόμαστε. Όχι μόνο στο φανερό (τη γεωγραφία) αλλά και στο τρόπο και στη κατεύθυνση μοίρα, ταχύτητα και ρυθμό της εξέλιξής της. Και χωρίς αμφιβολία σκεφτόμαστε ότι έχουν κοινό. Ο επιτιθέμενος, αυτός που προκαλεί αυτή την οργή, είναι ο ίδιος: Ένα και μόνο σύστημα, το καπιταλιστικό, που καταστρέφει πάνω απ' όλα αξιοπρέπειες.

Γι' αυτό λοιπόν ήρθε και η δική μας ιδέα να προβούμε σε μια ιδιαίτερη συνάντηση, ένα χώρο όπου αυτός ο θυμός να συναντηθεί, να γνωριστεί, να αλληλομαθευτεί, να συσχετιστεί. Οι μεξικάνοι ζαπατίστας έχουμε ονομάσει

αυτό το χώρο "Παγκόσμιο Φεστιβάλ για τον αξιοπρεπή θυμό" και σκεφτόμαστε ότι η παρουσία σας και της δικής σας οργάνωσης, ο λόγος και η αίσθηση της ακοής είναι απαραίτητη.

Γι' αυτό θέλουμε να σας προσκαλέσουμε να συμμετάσχετε σε αυτό το φεστιβάλ του αξιοπρεπούς θυμού, που θα γιορταστεί στη πόλη του Μεξικό D.F και στη ζαπατιστική Τσιάπας, στις 26 του Δεκεμβρίου του 2008 μέχρι της 5 Ιανουαρίου του 2009.

Ελπίζουμε να παραβρεθείτε.

Υγεία και οι ιδέες αξίζει να συναντούν και να συναντιούνται.

Από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, **Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος**
 Μεξικό, οκτώμβρης του 2008

Το κράτος σωτηρίας, βγάζει τον στρατό στους δρόμους.

Ζούμε πλέον τον παραλογισμό ενός ανεγκέφαλου καλωσορίσματος της κρατικής παρέμβασης από το σύνολο σχεδόν του πολιτικού χάρτη. (Μόνο οι νεοφιλελεύθεροι αντιστέκονται, αλλά αυτοί σε λίγο θα είναι πιο απαξιωμένοι από τους σταλινικούς). Λες και αγνοούν τα βασικά διδάγματα της ιστορίας, δεν αντιλαμβάνονται ότι εδώ και πολύ καιρό το εξουσιαστικό παράδειγμα έχει μεταβληθεί. Ο πόλεμος είναι πάλι στην αιχμή της παραγόμενης πολιτικής ταυτότητας. Η κυριαρχία έχουμε πει στρατικοποιεί το εσωτερικό των κοινωνιών, επιβάλλοντας την αστυνομία στο εξωτερικό. Η επιβεβαίωση έρχεται πλέον με καταγιστικούς ρυθμούς. Η Ιταλία στην οποία ο στρατός περιπολεί κανονικά στις πόλεις, είχαμε πει ότι δεν ήταν μια Μπερλουσκόνια ιδιαιτερότητα. Τα στρατεύματα που φεύγουν από το Ιράκ συνεχίζουν τις περιπολίες τους στο εσωτερικό των μεγάλων Αμερικάνικων πόλεων. Οι άντρες της 1ης ταξιαρχίας πολέμου και της 3ης μεραρχίας πεζικού έχουν λάβει εντολές αποκατάστασης δημόσιας τάξης. Μάλιστα η 1η εντάσσεται οργανικά στις δυνάμεις της Unorthcom που συγκροτήθηκε για τον συντονισμό σε τοπικό και ομοσπονδιακό επίπεδο της επιχείρησης αποκατάστασης της τάξης. Αυτό από μόνο του περιγράφει ένα ζοφερό τοπίο, όμως αν αναλογιστεί κανείς ότι ο πολύ ισχυρός Νόμος προσωρινής αστυνόμευσης που από το 1878 εμπόδιζε τον στρατό να βαδίζει στις αμερικάνικες πόλεις, στην ουσία καταργήθηκε από την ικανότητα του προέδρου να κυβερνά με διατάγματα και να μπορεί να χρησιμοποιεί τον στρατό σε «ειδικές περιπτώσεις», αντιλαμβάνεται το εύρος του πολιτικού προσανατολισμού στην επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Κάποιοι ίσως δουν πίσω από αυτό την ιδιαιτερότητα των νεοσυντηρητικών του Μπους. Στην Γερμανία λοιπόν κατατέθηκε σχέδιο νόμου για την δυνατότητα χρήσης στρατού σε ρόλους αποκατάστασης της τάξης σε περιπτώσεις κρίσης. Το σχέδιο νόμου έχει την έγκριση και των σοσιαλδημοκρατών. Αυτή είναι η νέα εποπτεία του σωτήριου κράτους πάνω στις κοινωνίες. Πακέτο με τους αντιτρομοκρατικούς νόμους τον νέο ρατσισμό ενάντια στους μετανάστες, τα Γκουαντανάμο, τις κάμερες, την επέκταση και ιδιωτικοποίηση των σωφρονιστικών ιδρυμάτων, η εποχή μας δείχνει να μην συμμερίζεται τα περί νέου σοσιαλισμού και επανάστασης γραφόμενα. Άλλωστε γνωρίζουν ότι η λύση της κρίσης του 1929 δόθηκε με τον Δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Δηλώνοντας ότι δεν υπάρχει τίποτα εκτός νόμου, η εξουσία, επιβεβαιώνει την ρήση του Schmitt ότι "κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση εξαίρεσης". Η ροή εντολών προς τους υπηκόους πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Το σύστημα έχει απολέσει κάθε μηχανισμό θετικής στοίχισης, έχει αυτοβούλως διαλύσει τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης

εκπροσώπησης, δημιουργεί τους όρους για μια νέα συμπίεση με βάση την ασφάλεια. Θα σταθούμε εδώ για λίγο στον Γυγκερ, τον κυριότερο ίσως εκφραστή της Γερμανικής ακροδεξιάς σκέψης, που έδωσε το θεωρητικό υπόβαθρο της επέκτασης του ναζιστικού κόμματος στη κοινωνία. Το 1932 εκδίδει τον "Εργάτη" που αποδεσμεύει τον εργάτη από τον οικονομικό μεγαμηχανισμό και τον εντάσσει στη φυλή. Διαλύει τις ταξικές συνδέσεις προς όφελος της ταυτότητας αίματος. Ο Γυγκερ ταυτίζοντας τον χώρο εργασίας με το πεδίο της μάχης ουσιαστικά εκφράζει την άποψη του για τη γενική επιστράτευση, σφυρηλατώντας μια πολύ επιθετική ταυτότητα. Η κυριαρχία σήμερα επιχειρεί μια ανάλογου εύρους επίθεση αποδέσμευσης της μεσαίας τάξης από την οικονομία, κηρύσσοντας μια ιδιότυπη γενική επιστράτευση με στόχο μια νέα αντιδραστική ολική ταυτότητα. Όπως στον Γυγκερ έτσι και τώρα ο άνθρωπος εκμηδενίζεται σε ιστορική στιγμή, σε ρόλο παρά σε ύπαρξη.

Η κυριαρχία επιβάλλει την αποβολή της έννοιας της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών, ποινικοποιώντας κάθε αντίσταση, μετατρέποντας τον πόλεμο σε αστυνομικό μέσο επιβολής της κυριαρχίας ηθικής. Το σπάσιμο της νέας συναίνεσης δεν είναι θέμα διαφορετικής πρότασης εξουσίας, άλλωστε η δομική κρίση της σοσιαλδημοκρατίας έχει οδηγήσει σε αδυναμία σύνδεσης με κοινωνικά στρώματα των όποιων διαχειριστικών προτάσεων, ούτε είναι εφικτή η ίδρυση νέων διεθνών οργανισμών. Το κομμάτι που στηρίζει τη λογική του στον αντιϊμπεριαλισμό εξακολουθεί να λειτουργεί στη βάση του έθνους κράτους, επικυρώνοντας τον ρόλο του και ζητώντας αλλαγή συσχετισμών στο ήδη διαβρωμένο σκηνικό. Αδυνατώντας να αποβάλει τη λογική των σταδίων, την λογική της κυριαρχίας της οικονομίας σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας, το ιδεολόγημα της προόδου και την ηθική της αποτελεσματικότητας, μένει προσκολλημένο στην μόνη, και αμφιλεγόμενη, μεγάλη του στιγμή τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Δεν υπάρχουν βεβαιότητες να υπηρετηθούν και τίποτα ενιαίο για να εκπροσωπηθεί, το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων σημαίνει και το τέλος της θεοποίησης της ιστορίας έναντι του ατόμου

Η σιωπή όλων αυτών των φορέων στην επέλαση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας και λογικής σε κάθε στάδιο της ζωής, είναι στην ουσία αποδοχή της νέας συναίνεσης και της αρχής της νομιμότητας που μας εκτόξευσε η εξουσία, και είναι η αιτία για την αδυναμία συγκρότησης μιας συνεκτικής φωνής αντίστασης. Πρέπει σήμερα να σταθούμε στην μη προβλεψιμότητα της ιστορίας, την απροσδιοριστία της ταυτότητας, **πρέπει να συγκροτηθεί μια αντιαπολυταρχική προβληματική**. Κινήσεις που θα προτείνουν ένα ανοικτό πολιτικό σχέδιο αποδόμησης της αρχής, που θα ιεραρχούν την μάχη μη αποδοχής της αντιτρομοκρατικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής πολύ ψηλά. Που θα βρίσκονται με τους φυλακισμένους σε μια μάχη αποδόμησης της ίδιας της έννοιας της φυλακής. Και κυρίως που θα αναδιατυπώνει την έννοια του δημοσίου μακριά από το ιδιωτικό και το κρατικό. Η απουσία του κοινωνικού υποκειμένου σήμερα δηλώνει ότι η υπονόμευση του καπιταλισμού βρίσκεται στην αδυναμία του να εγγυηθεί την εξυπηρέτηση των αναγκών, την οριστική συντριβή της ιδεολογίας της γραμμικής προόδου που βέβαια έχει και μαρξιστικές καταβολές, αλλά η νέα συναίνεση και η παθητικότητα δίνουν στην κυριαρχία την δυνατότητα να δώσει μια ολοκληρωτική διέξοδο.

Φιλήμονας Πατσάκης

φάκελος / Ενέργεια

Μια ιστορία γεμάτη θανάτους κι επιστημονικές αγωνίες

Ανενεργός κόσμος γεμάτος ενέργεια

Οι βρεττανοί, σε ευθεία αναλογία με την πρακτική τους φιλοσοφία και πολιτική δράση που δεν είχε κανένα ηθικό ενδοιασμό, ανακάλυψαν πρώτοι τη χρήση του άνθρακα που την ονόμασαν “βιομηχανική επανάσταση”. Εγκαινιάστηκε έτσι η εποχή της μηχανής τον 18ο αιώνα που οδήγησε στον αμέσως επόμενο στη χρήση του πετρελαίου και των φυσικών αερίων, που με τη σειρά τους εγκαινίασαν την εποχή της ταχύτατης μόλυνσης και καταστροφής του πλανήτη.

Ο εξηλεκτρισμός που μας ήρθε τον 19ο αιώνα, προπαγανδίστηκε και αποθεώθηκε ως η απόλυτη ανάπτυξη, η αιτία της απελευθέρωσης του ανθρώπινου χρόνου, της ανόδου του βιοτικού του επιπέδου, της πραγμάτωσής του ως είδος. Αυτό βέβαια όσον αφορά τη β. Αμερική και την Ευρώπη. Η υπόλοιπη υδρόγειος πλήρωνε το λογαριασμό με αίμα και με τους φυσικούς της πόρους.

Πέρα από τις φιλοσοφικές κι επιστημονικές ουτοπίες για μια ζωή ορθολογικά οργανωμένη με απόλυτο έλεγχο στον εαυτό της, στη φύση και στις μηχανές, η καπιταλιστική πραγματικότητα απέδειξε περίτρανα πως ο υφιστάμενος τύπος τρόπου ζωής και κοινωνικής οργάνωσης κι εξουσίας είναι αυτός που καταστρέφει. Στα πλαίσια αυτά οποιοσδήποτε ενεργειακός σχεδιασμός από την πλευρά της εξουσίας εξυπηρετεί αποκλειστικά τις ανάγκες του συστήματος. Το τίμημα που καλούνται να πληρώσουν ο πλανήτης και οι κοινωνίες είναι η ίδια τους η ύπαρξη. Το θέμα της ενέργειας ήταν και παραμένει ένα πολιτικό και κοινωνικό θέμα.

Οι κρίσεις (οικονομικές, ενεργειακές, ιδεολογικές, πραγματικές ή και τεχνητές κατά μεγάλο μέρος τους) δρομολογούν απλά τις επόμενες κινήσεις και αποφάσεις που στοχεύουν στην διαιώνιση και ενδυνάμωση του παραλογισμού της “διαρκούς ανάπτυξης” με τους υφιστάμενους όρους κυριαρχίας. Η αλόγιστη χρήση των ορυκτών καυσίμων και η συγκέντρωση της χρήσης αυτής σε ενεργειακούς πολυθνικούς κολοσσούς, πέρασε τη σκυτάλη στις δεκαετίες του 60 και του 70 στην απόλυτα καταστροφική πυρηνική ενέργεια και στις δικές της πολυεθνικές (που σε μεγάλο βαθμό είναι ίδιες με τους προηγούμενους) και από κεί, τα τελευταία χρόνια στις πολυεθνικές των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και στους δικούς τους μύθους. Η διαδοχή αυτή δεν σημαίνει πως οι προηγούμενοι παραχώρησαν τη θέση τους! Κινούνται παράλληλα και το ίδιο μακριά από κάθε κοινωνικό έλεγχο όλοι τους. Και τα υποτιθέμενα “περιοριστικά” πρωτόκολλα τους και οι “ενεργειακοί σχεδιασμοί” τους, δείχνουν απλά την έλλειψη κάθε πραγματικού σχεδιασμού. Δείχνουν την απόφαση της εξουσίας να επαναδιαπραγματευτεί την ίδια

την πραγματικότητα στο βωμό του αλόγιστου κέρδους, των business και της αγοράς.

Το ανέκδοτο του πράσινου καπιταλισμού

Τα παλιότερα επιχειρήματα των οικολογικών οργανώσεων υπέρ των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας ήταν πως δεν απαιτούσαν ιδιοκτησία (ήλιος, άνεμος) και συνεπώς δεν θα ήταν στα χέρια των καπιταλιστών, δεν θα μπορούσαν να τις μονοπωλήσουν αυξάνοντας τα κέρδη τους, είναι εύκολη η χρήση τους, αχρηστεύει τα παρασιτικά και χρυσοπληρωμένα επιστημονικά επιτελεία τους και δεν δημιουργεί σχέσεις εξάρτησης από τους ίδιους. Θα μπορούσε πιθανόν να είναι έτσι κάτω από συνθήκες διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης. Προς το παρόν όμως η εξουσία, σε κάθε της βήμα αποδεικνύει πως μπορεί να διαχειριστεί για λογαριασμό της (και το κάνει) κάθε άλλη δυνατότητα.

Για παράδειγμα στην Ελλάδα, στο ζήτημα των φωτοβολταϊκών, αφού το υπουργείο Ανάπτυξης και το ΥΠΕΧΩΔΕ καθάρισαν το τοπίο από μικροεπενδυτές με τεχνητούς τρόπους και προσχήματα, αποφάσισαν επί της ουσίας να “δουλέψουν” με μεγάλες εταιρίες που αφού πάρουν και τις γενναίες επιδοτήσεις της ΕΕ θα μονοπωλούν την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από τις τεράστιες και επιβαρυντικές για το περιβάλλον μονάδες φωτοβολταϊκών που στήνουν, με εξασφαλισμένο αγοραστή τη ΔΕΗ που μεταβιβάζει το πολύ αυξημένο κόστος στους καταναλωτές της.

Σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα, οι μεγάλες εταιρίες ενέργειας και καυσίμων επεκτείνονται στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, εκτοπίζοντας μικροεπενδυτές και μεταφέροντας και στο χώρο αυτό την λογική του “μεγάλου” που αναιρεί τη σχετικά ήπια προς το περιβάλλον λειτουργία τους. Οι μεγάλες μονάδες φωτοβολταϊκών που λειτουργούν ήδη στο Κιλκίς και η τεράστια αντίστοιχη που ετοιμάζει τη λειτουργία της από τη ΔΕΗ το 2009 στη Μεγαλόπολη, είναι ενδεικτικές. Το ίδιο ισχύει και για την αιολική ενέργεια με τις πολυεθνικές κατασκευής κι εγκατάστασης αιολικών πάρκων, πάντα με τη λατρεία των τεράστιων μονάδων αφού αυτές αποφέρουν κέρδη.

Σχεδόν πάντα πρόκειται για τις ίδιες μεγαλοεταιρίες σε όλες τις ΑΠΕ ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται και για τους ίδιους ενεργειακούς γίγαντες συμβατικών μορφών ενέργειας. Ακυρώνουν με τη λογική του όγκου την ουσία των ΑΠΕ ενώ ταυτόχρονα κάθε μορφή παραγωγής ενέργειας κι ο έλεγχός της συγκεντρώνεται στα ίδια χέρια.

Αποτελούν τον κορμό του “πράσινου καπιταλισμού”, αυτού του σύγχρονου προπαγανδιστικού μύθου. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να είναι ή να γίνει πράσινος, Μόνο η ανατροπή του μπορεί ν’ αποτελέσει ελπίδα για

την μη καταστροφή του κόσμου. Τα σενάρια της Shell και της BP, όσο καταπράσινα κι αν τα παρουσιάζουν οι πληρωμένοι απατεώνες των πολυεθνικών της διαφήμισης, οι χαρούμενα εικονογραφημένοι ενεργειακοί σχεδιασμοί των κρατών της δύσης και οι αφελείς και παραπλανητικές “εκκλήσεις” της ΔΕΗ για “συμμετοχή μας στην επίλυση της ενεργειακής κρίσης” βάζοντας διαφορετικές λάμπες στα σπίτια και κλείνοντας πιο συχνά τους διακόπτες, το λιγότερο στάχτη στα μάτια μπορούν να χαρακτηριστούν. Ο ενεργοβόρος δυτικός τρόπος ζωής χρειάζεται ριζική και σε βάθος αμφισβήτηση. Και στο σύνολό του. Κι ενώ με στόμφο προβάλλονται τα “καταπράσινα” ενεργειακά τους οράματα, στους σχεδιασμούς τους ούτε βήμα δεν υπαναχωρεί η μέχρις εσχάτων χρήση των συμβατικών πηγών, των ορυκτών καυσίμων.

Ο Σαρκοζύ χαμογελά ευχαριστημένος

Παράλληλα, με πρόσχημα την “ενεργειακή κρίση” εμφανίζεται ολοένα και περισσότερο φωτισμένη από την επικίνδυνα παραπλανητική προπαγάνδα του “πράσινου καπιταλισμού” η πυρηνική ενέργεια, πιο “οικολογική” και πιο “καθαρή” από ποτέ. Για τους περισσότερους σήμερα, το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας φαντάζει μακρινό. Άλλοι νομίζουν πως εγκαταλήφθηκε οριστικά κάπου στα μέσα της δεκαετίας του 70, κυρίως λόγω του γιγάντιου πραγματικά κινήματος ενάντια στα πυρηνικά. Άλλοι, οι νεώτεροι κυρίως, γνωρίζουν ελάχιστα για το θέμα και δεν ακούγονται και πολλά πάνω σ’ αυτό. Και κάποιοι θεωρούν πως στα πλαίσια της υφιστάμενης περιβαλλοντικής καταστροφής, μια ορθολογική ή πιο λαϊκή χρήση της πυρηνικής ενέργειας θα μπορούσε ν’ αντικαταστήσει τις άλλες. Όσο για τα ραδιενεργά απορρίματα, κάτι θα βρει η Επιστήμη. Το ψάχνει εδώ κι εξήντα χρόνια άλλωστε!

Καθώς ο Σαρκοζύ, ως επίσημος πωλητής των πυρηνικών αντιδραστήρων των δημόσιων γαλλικών εταιριών πυρηνικής ενέργειας, οργώνει τις Αραβικές χώρες πουλώντας τους αθόρυβα (καθώς φροντίζει τον θόρυβο να τον δημιουργεί η οικογενειακή του ζωή και όχι οι δραστηριότητές του), κι ενώ ο πυρηνικός εφιάλτης επανέρχεται ισχυρότερος παρά ποτέ, τώρα, 22 χρόνια μετά το ατύχημα του Τσερνόμπιλ της Ουκρανίας που ο καταστροφικός απόηχός του μοιάζει να ξεχάστηκε, ο περιορισμένος χώρος αυτού του φακέλου στη Βαβυλωνία, μας αναγκάζει να μεταθέσουμε την εκτεταμένη αναφορά στην πυρηνική ενέργεια και τους επιβεβαιωμένους στην πράξη κινδύνους και τις συνέπειές της, σ’ ένα ειδικά σ’ αυτήν αφιέρωμα, στο άμεσο μέλλον.

Αννα Κάπα

φάκελος / Ενέργεια

Ο ΝΕΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ο ενεργειακός σχεδιασμός αποτελεί τον βραχυπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό της ενεργειακής πολιτικής μίας χώρας. Καθώς η ενέργεια είναι μία από τις πιο σοβαρές παραμέτρους όσον αφορά την παραγωγική διαδικασία αλλά και ολόκληρο το φάσμα της κοινωνικής και οικονομικής δραστηριότητας ανάλογη είναι και η σημασία του σχεδιασμού της ενεργειακής πολιτικής. Αυτές τις μέρες ο ενεργειακός σχεδιασμός έχει πάρει το δρόμο για την αρμόδια επιτροπή της βουλής χωρίς καν να έχει ανοιχτεί ένας στοιχειώδης «διάλογος» με την κοινωνία.

«Ανάπτυξη» με οποιοδήποτε κόστος

Η σημασία της κατάρτισης του ενεργειακού σχεδιασμού είναι ουσιώδης για όλο τον πληθυσμό και για ορισμένες περιοχές ζωτικής σημασίας. Σε ένα γενικό επίπεδο η ενεργειακή πολιτική είναι αυτή που καθορίζει οικονομικές παραμέτρους όπως τιμές καυσίμων και ηλεκτρισμού, με λίγα λόγια αποτελεί την μελέτη εκείνη που θα κρατήσει ένα επιθυμητό επίπεδο παραγωγής προϊόντων όσο και της κατανάλωσής τους, αποτελώντας έτσι ένα σημαντικό πυλώνα της λεγόμενης «ανάπτυξης». Από την άλλη μεριά πέρα από της αφηρημένες έννοιες της καπιταλιστικής «ανάπτυξης» ο ενεργειακός σχεδιασμός σημαίνει πολύ συγκεκριμένες επιλογές και πρακτικές για την εγκατάσταση μονάδων ηλεκτροπαραγωγής, τα περιβαλλοντικά ζητήματα που προκύπτουν από αυτές τις επιλογές και τέλος ένα σύνολο κοινωνικών συνεπειών που έχουν να κάνουν με την αντιμετώπιση της ενέργειας ως εμπόρευμα, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω.

Περιγράφοντας τα πιο σημαντικά σημεία του νέου ενεργειακού σχεδιασμού θα λέγαμε ότι αυτά αφορούν

α. την εισαγωγή στο ενεργειακό μίγμα της χώρας του λιθάνθρακα και παράλληλα την αυξανόμενη χρήση του φυσικού αερίου.

β. την παντελή έλλειψη μιας συγκεκριμένης κεντρικής πολιτικής στην εξοικονόμηση ενέργειας.

γ. την παντελή αδιαφορία για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις και τις τοπικές κοινωνίες που πρέπει να θυσιάστούν στο βωμό της «ανάπτυξης» και του κέρδους.

δ. την πεποίθηση ότι τα ζητήματα της ενέργειας μπορούν να λυθούν με περαιτέρω απελευθέρωση των αγορών.

Το όραμα των κρανίου τόπων

Η επιλογή του ενεργειακού μίγματος (δηλαδή των ενεργειακών πόρων που επιλέγεται να χρησιμοποιηθούν) γίνεται βάσει δύο δεδομένων, της εξασφαλισμένης τροφοδότησης σε καύσιμα και την αύξηση της ζήτησης της ενέργειας. Προφανώς το πρώτο δεδομένο αφορά την εξάντληση σε παγκόσμιο επίπεδο των ορυκτών καυσίμων (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, λιθάνθρακας, λιγνίτης) και τον υπολογισμό των αποθεμάτων που υπάρχουν. Το δεύτερο δεδομένο που αφορά την αύξηση της ζήτησης κάθε χρόνο αποτελεί τη βάση του υπολογισμού των ενεργειακών αναγκών σε ένα βάθος χρόνου. Στην πραγματικότητα η εξάντληση των ορυκτών καυσίμων πριμοδοτεί την επιλογή του σχετικά φθηνού λιθάνθρακα, τα παγκόσμια αποθέματα του οποίου υπολογίζονται ότι επαρκούν για 160 χρόνια ακόμα. Το δεύτερο σημείο που αφορά την αύξηση της ζήτησης λειτουργεί ως ένας μπαμπούλας για αύξηση της εγκατεστημένης ισχύος της χώρας ούτως ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος του black out.

Έτσι λοιπόν προτείνεται η χρήση του εισαγόμενου λιθάνθρακα για την κάλυψη των φορτίων βάσης ως αντιστάθμισμα στα μειούμενα αποθέματα λιγνίτη και ο διπλασιασμός της εγκατεστημένης ισχύος. Συγκεκριμένα η εγκατεστημένη ισχύς σήμερα είναι της τάξης των 11GW και προτείνεται να φτάσει πάνω από τα 20GW μέχρι το 2020. Αυτή η αύξηση της ισχύος σημαίνει πρακτικά τη δημιουργία νέων ενεργειακών κέντρων (όπως αυτό που σχεδιάζεται να αποτελέσει μελλοντικά η περιοχή της Βοιωτίας) αποτελούμενων από τεράστιες λιθανθρακικές μονάδες που χωρίς να επεκταθούμε περαιτέρω θα μετατρέψουν της περιοχές αυτές σε κρανίου τόπο. Από την άλλη μεριά στο εύλογο ερώτημα πως θα καλυφθεί η αυξημένη ζήτηση η απάντηση έχει να κάνει με το γεγονός ότι οι πραγματικές ενεργειακές ανάγκες δεν αυξάνονται τόσο πολύ όσο προσπαθούν να μας πείσουν αλλά σίγουρα αυξάνεται η κατασπατάληση ενεργειακών πόρων.

Είναι φυσικά άξιον απορίας πώς το κύριο βάρος της ενεργειακής πολιτικής είναι η επιπλέον παραγωγή ενέργειας για την συντήρηση μιας εξαιρετικά ενεργοβόρου κοινωνίας και η πολιτική για την εξοικονόμηση ενέργειας μένει στο περιθώριο. Απτά και απλά

παραδείγματα που μπορούν να γίνουν αντιληπτά από τον καθένα αποτελεί η κατασπατάληση καυσίμων στις μποτιλιαρισμένες μεγαλουπόλεις, η επέλαση του ενεργοβόρου κλιματισμού, η κατασκευή των κτηρίων και δη των δημοσίων με τις τεράστιες σπατάλες σε ψύξη και θέρμανση κ.ο.κ.. Από την άλλη η βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας αλλά και γενικά των μεγάλων καταναλωτών δεν δικαιολογεί την εγκατάσταση μονάδων τόσο μεγάλης ισχύος.

Καταστροφή και κέρδη

Στον αντίποδα μία ενεργειακή πολιτική με άξονα την εξοικονόμηση δεν έχει να κάνει απλά με τεχνοκρατικά ζητήματα αλλά με το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων. Εξοικονόμηση ενέργειας σημαίνει πάνω απ' όλα μεταστροφή των παραγωγικών και καταναλωτικών μοντέλων, αλλαγή της φιλοσοφίας του σχεδιασμού των αστικών κέντρων ή καλύτερα την μη ύπαρξη μεγάλων αστικών κέντρων και γενικότερα μία κοινωνία που προσπαθεί να προσαρμοστεί στο περιβάλλον που ζει και όχι το αντίστροφο.

Όλα αυτά βέβαια χωρίς καν να πάρουμε υπ' όψιν της περιβαλλοντικές επιπτώσεις που θα υποστούν τόσο οι περιοχές που θα φιλοξενήσουν τις μεγάλες αυτές μονάδες όσο και ευρύτερα. Η εκπομπές αερίων ρύπων τόσο σε CO₂ όσο και σε άλλα σωματίδια (SO_x, NO_x) είναι από τις πιο γνωστές άμεσες επιπτώσεις για τις περιοχές. Ένα σημαντικό και άλυτο προς το παρόν ερώτημα είναι η διαχείριση των χιλιάδων τόνων της τέφρας που θα συγκεντρωθεί από την καύση του λιθάνθρακα και η οποία θα πνίξει τις πέριξ των εργοστασίων περιοχές. Επιπλέον η μεταφορά του λιθάνθρακα απαιτεί μεγάλες λιμενικές εγκαταστάσεις σε μεγάλο μήκος της τοπικής ακτογραμμής των υποψήφιων περιοχών. Αντίστοιχα προβλήματα στο περιβάλλον προκαλούνται και από τη συγκέντρωση εργοστασίων φυσικού αερίου σε περιοχές και μπορούμε να πούμε ότι γενικά μεγάλες μονάδες (ακόμα και μεγάλες μονάδες φωτοβολταϊκών) επιδρούν πολύ αρνητικά στο τοπικό περιβάλλον. Ούτε λόγος να γίνεται φυσικά για τη μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου. Η επιβολή προστίμων και η αποπομπή της χώρας από το σύστημα εμπορίας ρύπων ομολογεί την ανυπαρξία στοιχειώδους περιβαλλοντικής πολιτικής.

Φυσικά, οι πραγματικοί λόγοι που εκπονείται ένας ενεργειακός σχεδιασμός με τα παραπάνω χαρακτηριστικά δεν είναι άλλοι από την εξυπηρέτηση ενός ολόκληρου πλέγματος συμφερόντων. Άλλωστε η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας εκτός από τη μετατροπή της ενέργειας από κοινωνικό αγαθό σε χυδαίο εμπόρευμα αποσκοπεί στην εμπλοκή μεγαλοεπενδυτών στο χώρο της ενέργειας. Όλα αυτά φυσικά με γνώμονα το κέρδος σε έναν ευαίσθητο τομέα που αφορά τους πάντες και σε πολύ μεγάλο βαθμό. Στο βωμό του κέρδους και της καπιταλιστικής «ανάπτυξης» καλούμαστε να θυσιάσουμε τις ζωές της δικές μας αλλά και τις μελλοντικές γενιές.

Ανδρέας Θεοδωρίδης

Επιλογές από Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Νίκος Στυλόπαουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό Z Magazine. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική, ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής, θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_vavilonia@yahoo.gr

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

Η Φούσκα της Πολιτικής

Όπου κι αν ανήκουμε, είτε σ' αυτούς που δεν έχουν να φάνε είτε στην ομάδα των εξαντλημένων αυτοαπασχολούμενων, είτε είμαστε πειθήνιοι υπάλληλοι κάποιων αφεντικών, η ζωή μας κατέληξε μία απεγνωσμένη και ματαιόδοξη προσπάθεια επίπλευσης. Επειδή το τελευταίο διάστημα κυριάρχησαν οι οικονομικές αναλύσεις ενάντια στον καζινοκαπιταλισμό (πολλές απ' τις οποίες λένε το αυτονόητο σε καθυστερημένη έκδοση), εδώ θα πιάσουμε το νήμα από την άλλη άκρη· θα ασχοληθούμε με την πολιτική εξουσία που γεννά και θεμελιώνει αυτές τις οικονομικές σχέσεις εκμετάλλευσης. Στην εποχή μας, ακόμη και αυτοί που επιμένουν να ελπίζουν στο σύστημα της αντιπροσωπευτικής ολιγαρχίας, αναμένοντας τη σωτηρία από τους εκλεγμένους μονάρχες, δηλώνουν απογοητευμένοι. Για το ναυάγιο της ζωής μας, όμως, δεν φταίνει τα πρόσωπα, αλλά ο αδιέξοδος τρόπος με τον οποίο δυστυχώς επιμένουμε να λειτουργούμε, φταίει πρωτίστως ο θεσμός της αντιπροσώπευσης καθαυτός.

Διεξάγουμε εκλογές, ψηφίζουμε πρωθυπουργό και βουλευτές, και θεωρούμε ότι αυτό είναι δημοκρατία. Στην εποχή της μανιώδους τεχνικής εξειδίκευσης, όπου εστιάζουμε στο δέντρο και χάνουμε το δάσος, θεωρήσαμε ότι και η πολιτική είναι δικαίωμα και ευθύνη των ειδικών. Το πνεύμα της αληθινής δημοκρατίας, όμως, απορρίπτει τη διαμεσολάβηση, τις αυθεντίες και την άνωθεν εξουσία, χρησιμοποιεί την άμεση πολιτική δράση για να εκπαιδεύσει τους ανθρώπους στη λήψη αποφάσεων. Γιατί, πέρα από τις ασήμαντες τεχνικές λεπτομέρειες, οι σημαντικές αποφάσεις της κοινωνίας είναι αποκλειστικό δικαίωμα και επιτακτική ευθύνη των απλών ανθρώπων, που σίγουρα γνωρίζουν καλύτερα από κάθε ειδικό τα συμφέροντά τους. Γι' αυτό επιβεβαιώνεται διαρκώς ότι οι ειδικοί δεν μπορούν να λύσουν τίποτα, είναι υπηρέτες του συστήματος και το δαιωνίζουν. Με ασφάλεια μπορούμε να προβλέψουμε ότι αν ο κόσμος καταστραφεί, αυτό δεν θα γίνει από τους παρανοϊκούς αλλά από τους ειδικούς.

Οι επαγγελματίες πολιτικοί νομιμοποιούνται στα μάτια της κοινωνίας, κρύβοντας την αυθαίρετη φύση της εξουσίας τους, μέσα από θεσμούς όπως τα κόμματα και οι εκλογές. Πρόκειται για μηχανισμούς που επινοήθηκαν σχετικά πρόσφατα από τους νέους άρχοντες για να επιτελούν ακριβώς αυτή τη λειτουργία της απόκρυψης. Στην ιστορική πορεία αυτής της ολιγαρχίας νέου τύπου γεννήθηκε πλειάδα κοινοβουλευτικών κομμάτων που διεκδίκησε το ρόλο του αποκλειστικού σωτήρα του λαού είτε με λαϊκίστικη, δεξιά ρητορική είτε με επαναστατικό, σοσιαλιστικό λόγο. Η αμείλικτη ιστορική κατάληξη όλων αυτών δεν μας επιτρέπει να εθелоτυφλούμε. Τα κόμματα δεν αποτελούν λύση αλλά εμπόδιο. Από τη φύση τους καλλιεργούν την παθητικότητα και τον ηγεμονισμό. Μόνο οι αρχηγοί τους εμπλέκονται ενεργά στην πολιτική, όλοι εστιάζουν σ' αυτούς και τα κομματικά μέλη τους υπηρετούν θυσιάζοντας την αξιοπρέπειά τους. Σύντομα, ακόμη και στα επαναστατικότερα κόμματα, επικρατεί η τάση οι αρχηγοί να καθορίζουν την

πολιτική, συνήθως ενάντια στις κομματικές, «λαϊκές» αποφάσεις.

Φυσικά, πολλά κινήματα συγκρότησαν κόμματα με σκοπό να συμπληρώσουν την άμεση, πολιτική τους δράση και να διευρύνουν έτσι την προπαγάνδα των σοσιαλιστικών, ανθρωπιστικών αρχών. Για κάθε επιδιωκόμενο σκοπό, όμως, πρέπει να χρησιμοποιούνται τα ανάλογα μέσα, αφού η χρήση καπιταλιστικών μέσων οδηγεί αναπόφευκτα σε καπιταλιστικά αποτελέσματα. Είναι αδύνατο να βουτήξεις στο βάλτο και να μείνεις καθαρός. Γι' αυτό, όταν «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», η κατάληξη είναι πάντα η ίδια. Τα κινήματα που μετατράπηκαν σε κόμματα και έμπλεξαν σε κοινοβουλευτικές εκλογές, σταδιακά, μεταμορφώθηκαν σε γραφειοκρατικούς, ομορτοκρατικούς μηχανισμούς, ξεχνώντας την άμεση, λαϊκή πολιτική δράση για χάρη της προσπάθειας για συνεχή και αυξανόμενη εκλογική απήχηση. Η εκλογική επιτυχία μετατράπηκε πολύ σύντομα σε απόλυτο αυτοσκοπό.

Επιβεβαιώνοντας τα παραπάνω για τα κόμματα, ο Μάρτι Μπούκτσιν στο βιβλίο του The Third Revolution (Λονδίνο-1996) επεσήμανε ότι το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της Γερμανίας στην αρχή του 20ου αιώνα δεν τάχθηκε τυχαία υπέρ του Α' Π.Π. Η στάση αυτή ήταν προϊόν της μακράιωνης λειτουργίας και ενσωμάτωσής του μέσα στους αστικούς, κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Σε πλήρη αντιστοιχία, η συνεργάτιδα του Μπούκτσιν, Τζάνετ Μπίελ, υποστηρίζει στο άρθρο της Δυτικοευρωπαίοι Πράσινοι: Κίνημα ή Κοινοβουλευτικό Κόμμα (Green Perspectives-1990) ότι οι Πράσινοι της Ευρώπης – σε Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία, Βρετανία – που ξεκίνησαν ως σημαία του παγκόσμιου, οικολογικού κινήματος, όταν συγκρότησαν κόμματα, μεταμορφώθηκαν σε καριερίστες, πραγματιστές, δήθεν ρεαλιστές που είχαν μόνο αυτοσκοπό την εξουσία.

Αυτή η εξέλιξη των «σοσιαλιστικών» κομμάτων επαναλαμβάνεται ειρωνικά σε κάθε παράδειγμα που μπορούμε να ανακαλέσουμε. Στη γειτονιά μας, ο εκφυλισμός του πάλαι ποτέ επαναστατικού ΠΑΚ στο αριβιστικό, άπληστο και βασιλικότερο του βασιλέως ΠΑΣΟΚ αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Ενώ η συνεργασία Μητσοτάκη, Φλωράκη, Κύρκου το 1989 και η στήριξη των τελευταίων στην οικουμενική, δεξιά κυβέρνηση μας

διαφωτίζει για τον εκφυλισμό και του ενιαίου τότε Συνασπισμού του ΚΚΕ με τον πρόδρομο του ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμη και η εκλογή του Χίτλερ με την ψήφο των Γερμανών αποδεικνύει περίτρανα τι ακριβώς εξυπηρετεί η εκλογική διαδικασία. Όταν οι Γερμανοί τον εξέλεξαν, έπεφταν θύματα της λαϊκοδεξιάς ή ακόμη και της σοσιαλιστικής ρητορικής του, αφού το δεύτερο συνθετικό του εθνικοσοσιαλισμού δεν ήταν τυχαίο. Γι' αυτό και δεν φαντάζονταν που θα τους οδηγούσε. Αυτή ακριβώς είναι η κατάρα των εκλογών, δεν ξέρουμε που θα μας οδηγήσουν. Εγκαταλείπουμε τον εαυτό μας έρμαιο στα χέρια τού οποιουδήποτε πρωθυπουργού-δικτατορίσκου να μας ποδηγετήσει. Δημοκρατία, όμως, είναι ακριβώς το αντίθετο.

Αφού τα κόμματα και το αντιπροσωπευτικό σύστημα από τη φύση τους δεν μπορούν να μας προσφέρουν ριζικές λύσεις, η μοναδική μας απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι η ενεργητική αποχή, δηλαδή η άρνηση ψήφου που συνοδεύεται από θετική προσπάθεια αυτοοργάνωσης και άμεσης, πολιτικής δράσης. Το αντίθετο αυτής, η παθητική αποχή, σημαίνει απάθεια, κυνισμό, τομαρισμό, και είναι το ίδιο άσκοπη με την ψήφιση των δήθεν αριστερών κομμάτων. Με το σκεπτικό αυτό δεν αρκεί η αποχή, οφείλουμε ταυτόχρονα να οργανωθούμε και να αντισταθούμε μέσα από τις δεκάδες πρωτοβουλίες δράσης που ξεφυτρώνουν γύρω μας.

Σε συνάρτηση με τα παραπάνω, οι δημοτικές-τοπικές εκλογές δεν μπορούν επίσης να αποτελέσουν γόνιμο στίβο δράσης για τα ριζοσπαστικά κινήματα, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς των Μπούκτσιν και Μπίελ. Οι δήμοι – τουλάχιστον στην ελληνική πραγματικότητα – διαθέτουν ελάχιστη δύναμη. Η κεντρική εξουσία είναι πανίσχυρη, ενώ το συγκεντρωτικό πρότυπο εφαρμόζεται και στα του δήμου, ως μικρογραφία του κράτους. Εξάλλου, οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας και της γραφειοκρατίας, που εκφυλίζουν τα κοινοβουλευτικά κόμματα, δρουν εξίσου και στις τοπικές εξουσιαστικές δομές.

Από την άλλη, εφόσον ένα κίνημα μπορεί να αποκτήσει τέτοιο λαϊκό έρεισμα, ώστε να εκλέγεται στις τοπικές εκλογές, τότε σίγουρα θα έχει και τη δύναμη να οργανώσει ισχυρά τοπικά συμβούλια πολιτών που να παίρνουν αποφάσεις, χωρίς να χρειάζονται εκλογική νομιμοποίηση. Παραδείγματα οργανωμένης δράσης πολιτών συναντάμε στο Σπετζάνο Αλμπανέζε της Ιταλίας με την FMB, στο Πουέρτο Ρεάλ της Ισπανίας με τη CNT, αλλά προσφάτως και στην πολύπαθη Αθήνα με πάμπολλες οργανώσεις δράσης, αντιεξουσιαστικές κινήσεις και επιτροπές πολιτών. Σίγουρα, είναι προτιμότερη η ντε φάκτο δημιουργία τέτοιων λαϊκών θεσμών αντίστασης από τα κάτω, παρά η ανάλωση σε εκλογικούς αγώνες και η εκ των υστέρων θεσμοθέτησή τους από τα πάνω.

Τους τελευταίους μήνες, έσκασε ακόμη μια φορά η φούσκα της οικονομίας, αποκαλύπτοντας τους παρασιτικούς οργανισμούς που ρουφούσαν το αίμα της κοινωνίας. Οι μεσίτες τους, οι πολιτικοί, έσπευσαν να διασώσουν αυτούς και το σύστημα που τους συντηρεί. Αν εμείς δεν σπάσουμε τη φούσκα της πολιτικής, οι αντιπρόσωποί μας θα συνεχίσουν να φορτώνουν στις πλάτες μας κάθε οικονομική κρίση. Μόνο αν βγούμε από το καβούκι μας, αν πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας, αν αποφασίσουμε όλοι μαζί να κυβερνήσουμε οι ίδιοι το καράβι της κοινωνίας, θα πάψουμε πια να πελαγοδρομούμε.

Σ' αυτή την προσπάθεια, οι εκλογές δεν είναι πολιτική πράξη αλλά το αντίθετό της: δωρεάν παραχώρηση της ίδιας μας της ζωής. Η άμεση πολιτική οργάνωση ήταν και θα είναι μονόδρομος.

*Το κείμενο γράφτηκε με αφορμή τη μπροσούρα Don't Vote, Organise!, Zabalaza Books

Σκέψεις για την Οικονομική Κρίση **Μάικλ Άλμπερτ**

Πρέπει πάντα να έχουμε στο μυαλό μας ότι ο καπιταλισμός βρίσκεται διαρκώς σε κρίση για το 80% του πληθυσμού περίπου, το οποίο κάθε μέρα αμείβεται λιγότερο απ' αυτά που παράγει, ελέγχει την ίδια του τη ζωή λιγότερο απ' όσο θα έπρεπε ή, ακόμη χειρότερα, διάγει λόγω οικονομικής δυσπραγίας έναν εξαθλιωμένο βίο χωρίς καθόλου έλεγχο στη ζωή του. Οι δεκάδες εκατομμύρια φτωχοί και άστεγοι, οι αμέτρητοι άνθρωποι χτυπημένοι από την κατάρα της έλλειψης εκπαίδευσης και συστήματος περίθαλψης, οι μανιασμένοι πόλεμοι και ατελείωτες άλλες στερήσεις, χωρίς να ξεχνάμε την καταστροφή του πλανήτη, προς όφελος του 1/5 της κοινωνίας ή ακόμη χειρότερα του 1/50, θα συνιστούσε κρίση στα μάτια όλων, αν δεν ζούσαμε σε μία κοινωνία που μετρά την επιτυχία και την αποτυχία αποκλειστικά και μόνο σύμφωνα με την καλοπέραση της ελίτ.

Πρέπει, όμως, να κατανοήσουμε ότι μερικές φορές ο καπιταλισμός περνάει μία διαφορετική κρίση, όπου εκτός από την εξόντωση των φτωχών και αδύναμων, το σύστημα δημιουργεί προβλήματα και στην ελίτ, ταυτόχρονα με τη χειροτέρευση των συνθηκών των υπολοίπων. Επειδή αυτές οι ασυνήθιστες καταστάσεις δεν λειτουργούν έτσι ώστε να ενδυναμώνουν την ελίτ, αλλά τους πλήττουν, τις ονομάζουμε κρίσεις. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι αυτές οι καταστάσεις δεν απειλούν να επιδεινώσουν δραματικά την κατάσταση και για όλους τους άλλους.

Η μόνιμη κρίση του πρώτου τύπου είναι ενδημική στο σύστημά μας. Υφίσταται καθημερινά

Χρηματιστής στη Φρανκφούρτη

στον καπιταλισμό με διακυμάνσεις ανάλογα με την ισχύ που έχουν οι εργαζόμενοι απέναντι στους εργοδότες. Η κρίση του δεύτερου τύπου, κανονικά, δεν θα έπρεπε να συναντάται καθόλου. Προκύπτει, στη σύγχρονη εποχή, όταν μία φράξια της ελίτ καταφέρνει να ποδηγετήσει την οικονομική πολιτική τόσο υπερβολικά προς όφελός της, και να προκαλέσει χωρίς επίγνωση τόσο ευρείες συνέπειες, ώστε να παγώσουν τα οικονομικά γρανάζια της κοινωνίας, και να ξεπηδήσει η πιθανότητα της πλήρους κατάρρευσης.

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

«Κορώνα κερδίζω, Γράμματα χάνεις» Ντεβίντερ Σάρμα

Οι γίγαντες έπεσαν σε οικονομικό ναρκοπέδιο. Τους τελευταίους έξι μήνες, τρεις από τις πέντε σπουδαιότερες επενδυτικές τράπεζες της Αμερικής εξαφανίστηκαν. Οι δύο που απέμειναν - Μόργκαν Στάνλει και Γκόλντμαν Σακς - αγκομαχούν. Ενώ η Μόργκαν Στάνλει μελετάει επιλογές συγχώνευσης, η μετοχή της Γκόλντμαν έπεσε κατακόρυφα.

Ισχυρά ρίγη ένωσε ολόκληρη η υφήλιος.

Σε μία κλασική περίπτωση συνεργασίας δημόσιου-ιδιωτικού τομέα, η αμερικανική κυβέρνηση έσπευσε να γλυτώσει την AIG δανείζοντας 85 δις δολάρια με αντάλλαγμα το 79,9% των μετοχών, ποσοστό που σημαίνει τον απόλυτο έλεγχο της μεγαλύτερης ασφαλιστικής στον κόσμο. Την εβδομάδα μετά την κρίση στη Γουόλ Στριτ, οι κεντρικές τράπεζες της Μ. Βρετανίας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Ιαπωνίας, Σουηδίας, Καναδά, Ρωσίας και Ινδίας τροφοδότησαν τις ΗΠΑ με 600 δις δολάρια προσπαθώντας να βοηθήσουν. Δεν είναι ειρωνικό; Οι γιγάντιες ιδιωτικές εταιρίες διασώζονται με λεφτά του κράτους.

Τον τελευταίο χρόνο, η αμερικανική κυβέρνηση έχει ξοδέψει ήδη 900 δις δολάρια σε τέτοιες προσπάθειες διάσωσης. Και αφού ο πρόεδρος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (Δ.Ν.Τ) Ντομινίκ Στράους-Καν προειδοποιεί ότι τα χειρότερα δεν ήρθαν ακόμη, οι φορολογούμενοι παντού στον κόσμο θα χρειαστεί να πληρώσουν ακόμη περισσότερα για να καλύψουν τις απώλειες των γιγάντιων ιδιωτικών εταιριών. Αυτό μου θυμίζει το παλιό αστείο: Κορώνα κερδίζω, γράμματα χάνεις.

Σίγουρα, η αγορά βγήκε κερδισμένη. Ο αμερικανός πρόεδρος Τζορτζ Μπους δεν μπορούσε να παραμείνει σιωπηλός παρατηρητής. Διακηρύττοντας το επείγον του θέματος δήλωσε ότι «η επέμβαση της κυβέρνησης δεν είναι μόνο δικαιολογημένη αλλά και ζωτικής σημασίας», προσφέροντας το μεγαλύτερο πακέτο βοήθειας ύψους 1 τρις δολαρίων. Τότε, οι αγορές άρχισαν να χαμογελούν και πάλι.

Η πολιτική βιασύνη με την οποία έσπευσε η αμερικανική κυβέρνηση, αλλά και οι υπόλοιπες κυβερνήσεις του κόσμου, να διασώσουν το οικονομικό σύστημα από τα χειρότερα ανέδειξε τα διπλά μέτρα και σταθμά που εφαρμόζουν. Τα 600 δις δολάρια (που δόθηκαν μέσα σε μια βδομάδα) θα μπορούσαν να εξαλείψουν την πείνα από τον πλανήτη (σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Τροφίμων του ΟΗΕ 854 εκατ. άνθρωποι κοιμούνται νηστικοί κάθε βράδυ). Τα επιπλέον 900 δις δολάρια που ξόδεψαν οι ΗΠΑ τον τελευταίο χρόνο θα μπορούσαν να σώσουν από τη μόνιμη φτώχεια 2 δισεκατομμύρια ανθρώπους του πλανήτη που φυτοζωούν, και αυτό σε μακροχρόνια βάση. Το πακέτο του 1 τρις δολαρίων που υποσχέθηκε ο Μπους θα μπορούσε να καθαρίσει και τα τελευταία ίχνη ένδειας, πείνας, υποσιτισμού και εξαθλίωσης από το πρόσωπο της Γης. Μόνο αν οι παγκόσμιες ηγεσίες ήταν αρκετά έντιμες, θα επιδείκνυαν τέτοια βιασύνη για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας φτώχειας και πείνας, και ο ΟΗΕ δεν θα χρειαζόταν να επινοήσει τους «Στόχους της Χιλιετίας» για να καλύψει τη συλλογική του ευθύνη. Η φτώχεια θα ήταν παρελθόν. Η πείνα θα είχε εξαφανιστεί. Επιστρέφοντας στην κατάρρευση, αυτή είναι, ουσιαστικά,

το μάντρα της αγοράς. Όταν τα πράγματα πάνε καλά, η κυβέρνηση πρέπει να κάνει πίσω και να επιτρέπει στις εταιρίες να αλωνίζουν. Το κέρδος είναι ο μοναδικός οδηγός, και οι επενδυτές το ακολουθούν πιστά. Η αγορά θα κάνει τις διορθώσεις μόνη της, ακούμε τόσο συχνά. Οι επενδυτικές

να κρατήσει ζωντανή την αγορά;

Πριν προχωρήσουμε, σας διαβεβαιώνω. Οι εταιρίες αυτές δεν ήταν συνηθισμένες επιχειρήσεις. Όπως ειπώθηκε, ήταν το καμάρι του αμερικανικού οικονομικού συστήματος.

Διέθεταν τα μεγαλύτερα ταλέντα, απασχολούσαν τους απόφοιτους των καλύτερων πανεπιστημίων Διοίκησης Επιχειρήσεων. Συμβούλευαν ξένες κυβερνήσεις, παίζοντας το ρόλο των ειδικών. Εκπονούσαν το πρόγραμμα οικονομικής και νομισματικής πολιτικής της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Δ.Ν.Τ και του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Τέτοια ήταν η δύναμή τους, ώστε υπαγόρευαν την κυρίαρχη οικονομική αντίληψη σ' ολόκληρη την υφήλιο.

Η ιδιωτικοποίηση έγινε η παγκόσμια καραμέλα των οικονομολόγων, αναγκάζοντας τις κυβερνήσεις να ανοίξουν τις αγορές τους στους διεθνείς επενδυτές. Η ελεύθερη αγορά αποτέλεσε το απόλυτο νιρβάνα της οικονομίας.[...]

Ας αναλογιστούμε. Η διάσωση της AIG από την αμερικανική κυβέρνηση με 85 δις δολάρια είναι η μεγαλύτερη κρατικοποίηση στην ιστορία. Η σωτηρία της AIG ήταν κρίσιμη, επειδή η κατάρρευσή της συνιστούσε μεγαλύτερο κίνδυνο για ολόκληρο το οικονομικό σύστημα. Το πακέτο του 1 τρις δολαρίων, που ισοδυναμεί με το ΑΕΠ της Ινδίας, είναι αυτό που, στην πραγματικότητα, θα κρατήσει ζωντανή την αγορά. Αν η κρατικοποίηση είναι τώρα δικαιολογημένη, αν το κράτος κρατά, ουσιαστικά, ζωντανή την αγορά, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το κατηγορούσαμε. Γιατί στιγματίστηκε ως το λείψανο μιας παρελθούσης σοσιαλιστικής περιόδου;

Στην πράξη, τις μέρες που ακολουθούν θα δούμε πολλές ακόμη τέτοιες διασώσεις εταιριών ή, με άλλα λόγια, πολλές τέτοιες κρατικοποιήσεις. Δεν είναι παράξενο που ο καθηγητής Νούριελ Ρουμπίνι του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης κάποτε αποκάλυψε αυτό το φαινόμενο: «Ιδιωτικοποίηση των κερδών και κοινωνικοποίηση των απωλειών».

Όσο κι αν προσπαθούμε να μεταρρυθμίσουμε ένα οικονομικό σύστημα που βασίζεται στην απληστία, σας διαβεβαιώνω ότι δεν μπορούμε να το ξεβουλώσουμε και να το ρυθμίσουμε πραγματικά. Γι' αυτό, η υποκρισία που διακηρύττει την οικονομική επιτυχία της ελεύθερης αγοράς πρέπει να σταματήσει. Αφήστε τις αγορές να λειτουργήσουν ελεύθερα, να επιβιώσουν όπως μπορούν. Αφήστε τις αγορές να διαχειριστούν τους κινδύνους, χωρίς να διασώζονται από το κράτος. Αφήστε τον καπιταλισμό στην τύχη του, χωρίς ενέσεις σωτηρίας από το ταμείο του κράτους. Ας δούμε, τότε, πόσο θα αντέξει η αγορά.

Ως τότε, δεν χρειάζεται να χύνετε δάκρυα για τους 24.000 περίπου πεινασμένους που αφανίζονται κάθε μέρα που περνάει, ψάχνοντας άσκοπα λίγα ψίχουλα τροφής. Έχουν ακούσει επανειλημμένα ότι η κυβέρνηση δεν έχει λεφτά για να τους ταΐσει. Το αναφαίρετο δικαίωμα στην τροφή, ουσιαστικά, το έχει κλέψει η αγορά για να γεμίσει τις τσέπες σας. Είναι μία μικρή θυσία που πρέπει να κάνουν οι φτωχοί, για να γίνουν τα όνειρά σας πραγματικότητα.

Ο Devinder Sharma είναι ινδός δημοσιογράφος και ακτιβιστής.

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

τράπεζες διαβεβαιώνουν διαρκώς τις κυβερνήσεις, τα ρυθμιστικά όργανα και τους επενδυτές ότι οι ειδικοί τους μπορούν να διαχειριστούν τα ρίσκα. Τα κοράκια των εταιριών συσσωρεύουν κέρδη με τη σέσουλα. Ορισμένες μεγάλες

εταιρίες βγάζουν δις, παρουσιάζουν ψεύτικους ισολογισμούς και τη βγάζουν καθαρή, απολαμβάνοντας ιδιαίτερης εκτίμησης από τις υπηρεσίες ελέγχου. Και όταν έρθει η κατάρρευση, οι απώλειες πέφτουν μόνιμα στις πλάτες των φορολογουμένων, με τις οικονομίες των οποίων οι κυβερνήσεις διασώζουν τις εταιρίες. Η ερώτηση του ενός τρις δολαρίων που προκύπτει είναι η εξής: Γιατί επεμβαίνει το κράτος; Δεν υποτίθεται ότι η αγορά αυτορρυθμίζεται και λύνει μόνη της τα προβλήματά της; Και, ακόμη πιο σημαντικό, γιατί το κράτος προσπαθεί

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΝΤΙ-ΑΓΟΡΑΣ

Νόαμ Τσόμσκι

Απόσπασμα από την ομιλία του στη Σύνοδο για την Ενότητα της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής. Καράκας 24-9-2008.

Η κατάρτα του οικονομικού φιλελευθερισμού προκαλεί τη χειρότερη οικονομική κρίση μετά τη Μεγάλη Ύφεση της δεκαετίας του '30 και οδηγεί σε μαζική κρατική παρέμβαση, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να διασωθούν οι καταρρέοντες οικονομικοί οργανισμοί.

Αυτό είναι ένα συνηθισμένο χαρακτηριστικό γνώρισμα του σύγχρονου κρατικού καπιταλισμού, αν και σήμερα έχει πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις. Η έρευνα δύο διάσημων, διεθνών οικονομολόγων, 15 χρόνια πριν, αποκάλυψε ότι τουλάχιστον 20 από τις 100 σπουδαιότερες εταιρίες (Fortune 100), δεν θα είχαν επιζήσει εάν δεν σώζονταν από τις αντίστοιχες κυβερνήσεις, και πολλές από τις υπόλοιπες έκαναν σημαντικά κέρδη απαιτώντας από τις κυβερνήσεις τους να «κοινωνικοποιήσουν τις απώλειές τους». Αυτού του είδους η κυβερνητική διαμεσολάβηση «υπήρξε ο κανόνας και όχι η εξαίρεση τις τελευταίες δύο δεκαετίες», καταλήγουν ύστερα από μια λεπτομερή ανάλυση. (Ruigrok και Von Tulder)

Πρέπει επίσης να σημειώσουμε την εντυπωσιακή ομοιότητα μεταξύ των προγραμμάτων διαρθρωτικής προσαρμογής, που επιβλήθηκαν στους οικονομικά αδύνατους από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο

υπόθεση να εξετάζουν το κόστος απέναντι σε άλλους, όταν οι πρακτικές τους οδηγούν σε οικονομική κρίση, όπως τακτικά συμβαίνει. Σύμφωνα με τους όρους των οικονομολόγων, το ρίσκο υποτιμάται, επειδή ο εγγενής συστημικός κίνδυνος δεν υπολογίζεται στις αποφάσεις. Αυτό φυσικά οδηγεί σε επαναλαμβανόμενες κρίσεις. Τότε, στρεφόμεστε στη λύση του Δ.Ν.Τ. Το κόστος μεταφέρεται στο κοινό, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με τις ριψοκίνδυνες επιλογές και παρόλα αυτά καλείται τώρα να το πληρώσει - στην Αμερική υπολογίζεται ότι είναι περίπου ένα τρις δολάρια αυτή τη στιγμή. Και φυσικά το κοινό δεν έχει λόγο στον καθορισμό των εξελίξεων, όπως δεν έχουν λόγο και οι φτωχοί χωρικοί που υποβάλλονται στα απάνθρωπα διαρθρωτικά προγράμματα.

Μια βασική αρχή του μοντέρνου κρατικού καπιταλισμού είναι ότι το κόστος και τα ρίσκα κοινωνικοποιούνται, ενώ τα κέρδη ιδιωτικοποιούνται. Αυτή η αρχή επεκτείνεται πέρα από τους οικονομικούς οργανισμούς. Το ίδιο περίπου συμβαίνει σε ολόκληρο το φάσμα της προηγμένης οικονομίας, η οποία βασίζεται εκτενώς στον παντοδύναμο κρατικό τομέα για την καινοτομία, για την έρευνα και ανάπτυξη, για τη αγοράς όταν δεν υπάρχουν διαθέσιμοι αγοραστές, για τις άμεσες διασώσεις, για πολλά άλλα. Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούν στο εσωτερικό της

επεκτατικής και νεο-αποικιοκρατικής ηγεμονίας και τυποποιούνται με τους κανόνες του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και τις δήθεν «ελεύθερες» εμπορικές συμφωνίες.

Ο οικονομικός φιλελευθερισμός έχει συνέπειες πολύ πέρα από την οικονομία. Από καιρό έχει γίνει κατανοητό ότι είναι ένα ισχυρό όπλο ενάντια στη δημοκρατία. Η ελεύθερη διακίνηση του κεφαλαίου δημιουργεί αυτό που κάποιοι διεθνείς οικονομολόγοι έχουν ονομάσει «εικονικό Κοινοβούλιο» επενδυτών και δανειστών, οι οποίοι μπορούν να ελέγχουν στενά τα κυβερνητικά προγράμματα και να τα «καταψηφίζουν», αν τα θεωρούν παράλογα: δηλαδή όταν ωφελούν τους ανθρώπους και όχι τη συσσωρευμένη ιδιωτική εξουσία. Μπορούν να «ψηφίσουν» με τη μετακίνηση κεφαλαίων, με «επιθέσεις» στα νομίσματα και με άλλους μηχανισμούς του οικονομικού φιλελευθερισμού. Αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο το

σύστημα του Bretton Woods, που καθιερώθηκε από τις ΗΠΑ και την Αγγλία μετά το Β' Π.Π., θέσπισε ελέγχους στο κεφάλαιο και στις νομισματικές ισοτιμίες.

Η μεγάλη οικονομική κρίση και ο πόλεμος είχαν ξυπνήσει ισχυρά ριζοσπαστικά, δημοκρατικά ρεύματα πολλών μορφών, από την αντιφασιστική αντίσταση μέχρι την οργάνωση της εργατικής τάξης. Αυτές οι πιέσεις κατέστησαν απαραίτητη την υιοθέτηση κοινωνικών δημοκρατικών πολιτικών. Το σύστημα του Bretton Woods σχεδιάστηκε εν μέρει για να δημιουργήσει χώρο για την κυβερνητική δράση που ανταποκρινόταν στη λαϊκή θέληση. Για λίγη δημοκρατία, δηλαδή. Ο Τζον Κέινς, ο βρετανός διαπραγματευτής, θεώρησε ότι το σημαντικότερο επίτευγμα του Bretton Woods ήταν η κατοχύρωση του δικαιώματος των κυβερνήσεων να περιορίζουν την κίνηση του κεφαλαίου. Σε δραματική αντίθεση, στη νεοφιλελεύθερη φάση μετά την κατάρρευση του συστήματος αυτού, το αμερικανικό Υπουργείο Οικονομικών θεωρεί πλέον την ελεύθερη κινητικότητα του κεφαλαίου ως «θεμελιώδες δικαίωμα», σε αντίθεση με τα «δικαιώματα» που κατοχυρώθηκαν από την καθολική Διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων: η υγεία, η εκπαίδευση, η αξιοπρεπής εργασία, η ασφάλεια και άλλα, τα οποία οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και Μπους τα είχαν θεωρήσει «ανοησίες», «μύθους» και «επιστολές για τον Άγιο Βασίλη».

όπως η υγεία, η εκπαίδευση, η αξιοπρεπής εργασία, η ασφάλεια και άλλα, τα οποία οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και Μπους τα είχαν θεωρήσει «ανοησίες», «μύθους» και «επιστολές για τον Άγιο Βασίλη».

Παλιότερα, η λαϊκή βούληση δεν αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα. Οι αιτίες περιγράφονται από τον Μπάρι Αίχενγκριν στην κλασική ακαδημαϊκή ιστορία του για το διεθνές νομισματικό σύστημα. Εξηγεί ότι στο 19ο αιώνα, οι κυβερνήσεις «δεν είχαν πολιτικοποιηθεί ακόμα από την καθολική ψήφο των ανδρών, το συνδικαλισμό και τα κοινοβουλευτικά εργατικά κόμματα». Επομένως το οικονομικό κόστος που επέβαλε το εικονικό Κοινοβούλιο μπορούσε να μεταφερθεί στο λαό. Αλλά με την ευρεία ριζοσπαστικοποίηση του κοινού κατά τη διάρκεια της μεγάλης οικονομικής κρίσης και του αντιφασιστικού πολέμου, η πολυτέλεια αυτή δεν ήταν πλέον διαθέσιμη στην ιδιωτική δύναμη και την πλουτοκρατία. Με το σύστημα του Bretton Woods, «οι περιορισμοί στην κινητικότητα του κεφαλαίου αντικατέστησαν τους περιορισμούς στη δημοκρατία, προφυλάσσοντας από τις πιέσεις της αγοράς». Αρκεί να προσθέσω το εξής προφανές συμπέρασμα: με την αποδιάρθρωση του συστήματος τη δεκαετία του '70, οι λειτουργίες της δημοκρατίας περιορίστηκαν. Έγινε, επομένως, απαραίτητο να ελεγχθεί και να περιθωριοποιηθεί η λαϊκή θέληση με κάποιο τρόπο, γεγονός που είναι ιδιαίτερα εμφανές στις περισσότερο επιχειρηματικές κοινωνίες, όπως οι ΗΠΑ. Η διαχείριση της εκλογικής παράστασης από τη βιομηχανία των δημοσίων σχέσεων είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Μετάφραση: Ελίνα Καναβέλη

Επενδυτές-πελάτες της Lehman Brothers διαδηλώνουν στο Χονγκ Κονγκ.

(ΔΝΤ) και της τεράστιας οικονομικής κρίσης που πρωταγωνιστεί σήμερα στο Βορρά. Ο αμερικανός διευθυντής του ΔΝΤ, υιοθετώντας τακτική μαφίας, περιέγραψε τον οργανισμό ως «πιστωτικό στήριγμα της διεθνούς κοινότητας». Σύμφωνα με τους κανόνες της ελεγχόμενης από τη Δύση διεθνούς οικονομίας, οι επενδυτές χορηγούν δάνεια στις τυραννίες του Τρίτου κόσμου και καθώς τα δάνεια ενέχουν υψηλό ρίσκο, αποφέρουν και τεράστια κέρδη. Υποθέστε ότι οι οφειλέτες δεν εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία, οι δανειστές θα επιβαρύνονταν το κόστος. Αλλά ο υπαρκτός καπιταλισμός λειτουργεί αρκετά διαφορετικά. Εάν οι οφειλέτες δεν μπορούν να πληρώσουν τα χρέη τους, τότε το ΔΝΤ παρεμβαίνει, προκειμένου να εγγυηθεί την προστασία των δανειστών και των επενδυτών. Το χρέος μεταφέρεται στο φτωχό πληθυσμό της οφειλέτριας χώρας, ο οποίος δεν δανείστηκε ποτέ αυτά τα χρήματα και ωφελήθηκε ελάχιστα ή καθόλου από αυτά. Αυτό αποκαλείται «διαρθρωτική προσαρμογή». Και οι φορολογούμενοι στην πλούσια χώρα, οι οποίοι επίσης δεν κερδίζουν τίποτα από τα δάνεια, συντηρούν το ΔΝΤ με τους φόρους που πληρώνουν. Αυτές οι πρακτικές δεν προκύπτουν από την οικονομική θεωρία, αντανακλούν απλώς την κατανομή της εξουσίας.

Οι σχεδιαστές της διεθνούς οικονομίας απαιτούν από τους φτωχούς να πειθαρχήσουν στους νόμους της αγοράς, αλλά οι ίδιοι φροντίζουν να προστατευτούν από τις τυχόν ολέθριες συνέπειές της. Μια χρήσιμη συμφωνία που μας πάει πίσω στις απαρχές του σύγχρονου βιομηχανικού καπιταλισμού και η οποία διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στη διαίρεση του κόσμου σε φτωχές και πλούσιες κοινωνίες, σε Πρώτο και Τρίτο κόσμο.

Αυτό το θαυμάσιο σύστημα αντι-αγοράς, το οποίο σχεδιάστηκε από τους αυτοαποκαλούμενους «οπαδούς της ελεύθερης αγοράς», εφαρμόζεται τώρα στις ΗΠΑ, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η μεγάλη κρίση στις οικονομικές αγορές. Γενικά, οι αγορές έχουν κάποια γνωστά ελαττώματα. Ένα απ' αυτά είναι ότι οι συναλλαγές δεν λαμβάνουν υπόψη τις συνέπειες που έχουν σε αυτούς που δεν συμμετέχουν στη συναλλαγή. Αυτές, που αποκαλούνται «παράπλευρες συνέπειες», μπορεί να είναι τεράστιες, και είναι χαρακτηριστικές στην περίπτωση αυτών των οικονομικών οργανισμών. Η αποστολή τους είναι να αναλαμβάνουν ρίσκα και με σωστή διαχείριση να εξασφαλίζουν την κάλυψή τους από πιθανές απώλειες. Τη δική τους κάλυψη. Σύμφωνα με τους κανόνες του καπιταλισμού, δεν είναι δική τους

ένθετος τόπος πολιτιστικής ραδιουργίας

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ

Του Νικου Κουφοπουλου

Το ραντεβού είχε κανονιστεί μέσω της μάνας μου η οποία είναι θρησκευόμενη και κατά καιρούς άμα γουστάρει βλέπει την Παναγία μπροστά της και άλλους αγίους και οράματα διάφορατην παρακάλεσα να μου κλείσει ένα ραντεβού με τον Χριστό...στην αρχή είχε δισταγμούς ...όχι μου είπε, γιατί σε ξέρω εσένα... θα αρχίσεις να του λες τις χαζομάρες που λες συνήθως και θα με κάνεις ρεζίλι στον άνθρωπο....στον θεάνθρωπο θέλω να πω....όχι ρε μάνα της λέω ,μην ανησυχείς... θα είμαι εντάξει...άλλωστε ο Jesus είναι δικό μας παιδί.... ποιος είναι αυτός ο Τζεκουσ μου λέει η μάνα μου.... άσε μάνα της λέωάλλος είναι αυτός που λες και δεν τον λένε και έτσι...αυτός κι αν κάνει θαύματα... άσε θα σου τα πω άλλη φορά..., ...λοιπόν θα κανονίσεις ναι η όχι?...εγώ πληρώνομαι για αυτές τις συνεντεύξεις μάνα...βγάζω το ψωμάκι μου....πρέπει να πάρω γάλα στον εγγονό σου....τσίμπησε η μάνα μου...καλά...εντάξει μου λέει...θα κανονίσω....έτσι μετά από πέντε η έξι μέρες χτύπησε το τηλέφωνο μου... άγνωστη κλήση αλλά με πάνω από εφτά μηδενικά μπροστά..

.από Αυστραλία παίρνουν, σκέφτηκα ?...αλλά και εκεί δυο μηδενικά έχουν...τέλος πάντων να μη σας κουράζω...έλα Νίκο , ο Πέτρος είμαι.. ποιος Πέτρος λέω εγώ...ο άγιος Πέτρος ρε ,μου λέει...εντάξει ρε άγιε Πέτρο και εγώ είμαι ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός του λέω[έμενα στη Δαμασκηνού τότε] ...αγορίνα μου , θέλεις η δεν θέλεις συνέντευξη με το Χριστό και άσε τις μαλακίες ...τρελάθηκα μιλάμε....τότε συνειδητοποιήσα.. α ρε μάνα γίγαντα...το κανόνισε...ναι βέβαια κύριε Πέτρο, λέω με συγχωρείς...λοιπόν μια από αυτές τις μέρες θα παρουσιαστεί μπροστά σου ο Κύριος...ρώτησε τον ότι θέλεις...απαγορεύονται μόνο ερωτήσεις σεξουαλικού περιεχομένου και οτιδήποτε γύρω από τη σχέση του με την Μαγδαληνή...αν κάνεις τέτοια ερώτηση ο Κύριος θα εξαφανιστεί... και τους Αγίους δεν τους αποκαλούν κυρίους, αμόρφωτε , μου λέει...μάλιστα κύριε ...άγιε ...Πέτρο ...ψέλλισα.... και... μου το έκλεισε...τώρα αν σας πως πότε και με ποια μορφή παρουσιάστηκε μπροστά μου ο ίδιος ο Χριστός, ξέρω δεν θα με πιστέψετε και θα γελάτε... [υπήρχε κρυφή κάμερα ,και η συνομιλία είναι καταγεγραμμένη...στην διάθεση κάθε...άπιστου στα γραφεία της Βαβυλωνίας] ...ακολούθησε ο εξής διάλογος...εγώ εν τω μεταξύ είχα ξαναβρεί τονεαυτό μου...

Ο σκοπός αγιάζει τα ΜΕΣΑ

Το φεστιβάλ τραγουδιού- όπως και το κινηματογραφικό- ξεκίνησε περισσότερα από 45 χρόνια πριν στα πλαίσια της ΔΕΘ. Τα τελευταία χρόνια επανήλθε στο προσκήνιο, εκσυγχρονισμένο, συμβατό με τη νέα εποχή και τη βιομηχανία του θεάματος (περιβάλλον hi tech, χορηγίες, τηλεοπτική πραγματικότητα) με στόχο να γίνει ένα ελκυστικό προϊόν. Τα κίνητρα βέβαια, εξακολουθούν να είναι το χρήμα και η δόξα.

Αποτέλεσμα η διαρκώς αυξανόμενη συμμετοχή των υποψηφίων για μια θέση μεταξύ των 16 επιλαχόντων από την κριτική επιτροπή που περιλαμβάνει όχι μόνο ανθρώπους της τέχνης αλλά και παράγοντες αναγνωρίσιμους από το σύγχρονο life style. Η πλειονότητα των διαγωνιζομένων είναι επαγγελματίες μουσικοί με σπουδές σε ωδεία, χωρίς να λείπουν και οι «νεοσσοί» χωρίς ιστορικό που πασχίζουν να αναγνωριστούν από το ευρύ κοινό και να υπογράψουν ένα δισκογραφικό συμβόλαιο. Διαδικαστικά ο κάθε εμφανιζόμενος μπορεί να προβάλλει τη δική του εικόνα όπως π.χ. ο εικοσάχρονος που φέτος ζήτησε να γυριστεί το βίντεο κλίπ του στην περιοχή καταγωγής του που κάηκε πέρσι.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε την αγωνία του καλλιτέχνη να μοιραστεί το έργο του, σημειώνουμε ότι η αποδοχή ή όχι των όρων του παιχνιδιού είναι θέμα συνείδησης του καθενός.

Μερικοί βλέπουν ότι δεν υπάρχει άλλο βήμα έκφρασης πέρα από αυτό το ετήσιο γεγονός, σ’ αυτό μπορεί να υποστηριχθεί ότι πέρα από τις ασφαλιστικές δικλείδες που θέτει κάθε κρατική αιγίδα στην τέχνη, πάντα αφήνει σκόπιμα κάποια χαραμάδα για να προσπεραστούν τα φίλτρα. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι ο Λούτσιο Ντάλα, το 1960, τάραξε τα νερά όταν στο γλυκανάλατο φεστιβάλ του Σαν Ρέμο πήρε βραβείο με ένα τραγούδι εντελώς αντίθετο με το κυρίαρχο ύφος, διχάζοντας κοινό και κριτικούς.

Από την άλλη πλευρά, κάποιοι αντιτείνουν ότι δεν έχει θέση ένας ποιοτικός καλλιτέχνης σε αυτό το μίξερ life style και «έντεχνης ποιότητας», αλλά θα μπορούσε να παρουσιάσει τη δουλειά του σε μικρές μουσικές σκηνές που ευτυχώς υπάρχουν, χωρίς να πατρωνάρεται από κανένα θεσμικό ταγό.

Για την ιστορία πάντως, τα χαρακτηριστικά του φετινού φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ήταν η εκσυγχρονισμένη ηλεκτρική μπαλάντα χωρίς κανένα παραδοσιακό στοιχείο με απουσία λαϊκών οργάνων. Όσο για το στίχο, δεν υπήρχε καμία πρωτοτυπία παρά μόνο, αναπαραγωγή κλισέ, φτωχών σε φόρμα και περιεχόμενο. Σε πολλά κομμάτια μάλιστα, δεν έλειψε το ανώδυνο σκωπτικό στοιχείο. Το όλο αποτέλεσμα φάνταζε σαν ένα μονότονο άκουσμα με πανομοιότυπη ενορχήστρωση για όλα τα τραγούδια.

Το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης- όπως όλοι οι κρατικοί θεσμοί- στοχεύει στην επιβολή και διατήρηση της κρατούσας ιδεολογίας. Σε κάθε μορφής τέχνη άλλωστε, οι «επάνω» αποφασίζουν τι και πως θα παραχθεί για να καταναλωθεί από τους «κάτω». Σ’ αυτό το πλαίσιο τα εκάστοτε μουσικά φεστιβάλ αποτελούν μια βιτρίνα πολιτισμού, μια προστιθέμενη αξία στο πολιτιστικό «έργο» κάθε κρατικής εξουσίας, ένα άλλοθι για να αποκρύβεται η στείρα πολιτική που αφορά τον πολιτισμό. Δύο καρπούζια μπορεί να χωρέσουν στην ίδια μασχάλη: και Γιουροβίζιον και φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Αμφότερα ωστόσο, είναι ένα επικερδές μονοπώλιο που εξαγοράζει την αγωνία και τα αδιέξοδα του καλλιτέχνη χρησιμοποιώντας τον πολίτη – τηλεθεατή σαν κομπάρσο-ψηφοφόρο σε ένα γιγάντιο ριάλιτι. Αυτή η ιλουστρασιόν κοροϊδία των κρατούντων πατάει στα αδιέξοδα που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει. Το σύστημα εκμεταλλεύεται την απουσία φωνών και προσωπικοτήτων όπως ο Μάνος Χατζιδάκις που έστησε τη διετία 1981-82 το φεστιβάλ της Κέρκυρας.

Προτιμότερο είναι λοιπόν σε αυτά τα παιχνίδια των εξουσιαστών να κάνουμε χαλάστρα και όχι μόνο στα φεστιβάλ, αλλά σε όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού βίου. Η καλλιτεχνική διέξοδος δεν είναι μίτος της Αριάδνης, αν ψάξεις μπορείς να δεις ότι υπάρχουν κι άλλοι δρόμοι. Στο δήθεν εναλλακτικό που προωθεί η κυριαρχία υπάρχει και ζει υπόγεια και από τα κάτω μια δυνατή φωνή που έχει και πρέπει να πει αυτά που κρύβονται ή χάνονται. Η μαγική στιγμή της έμπνευσης δεν εξαγοράζεται με τίποτα, πόσο μάλλον με προβολείς και φλας. Αντίθετα, μοιράζεται με αυτούς που πραγματικά την έχουν ανάγκη ως όαση επιβίωσης στην πολιτιστική χαβούζα. Χώροι έκφρασης – κοινωνικοί χώροι, στέκια, δικτυακοί τόποι- παρέχουν βήμα- νησίδες ελευθερίας για να ακουστεί το ανεπιτήδευτο. Φεστιβάλ θα υπάρχουν μέχρι να δημιουργηθούν από μας οι συνθήκες που θα είναι αχρείαστα, μέχρι να καταργήσουμε όλους του σάπιους θεσμούς αυτής της κοινωνίας.

Το Σάββατο 11 του Οκτώβρη, ένας φίλος με πήρε τηλέφωνο να μου πει ότι υπήρχαν προσκήσεις για τη συναυλία των Thievery Corporation, στο θέατρο Βράχων στον Βύρωνα. Μιας και είναι ο πλέον ενδεδειγμένος τρόπος να πας σε μια συναυλία, αφού τα εισητήρια είναι πάντα ακριβά (40 ευρώ για την συγκεκριμένη), αποφάσισα να πάω χωρίς δεύτερη σκέψη. Ο καιρός ήταν καλός και με το φεγγέρι σχεδόν γεμάτο, οι συνθήκες έμοιαζαν ιδανικέςγια μια καλή βραδιά, εφ’ όσον βέβαια και το συγκρότημα επιβεβαίωνε τη φήμη του. Απ’ την αρχή τα πράγματα έδειχναν να μας δικαιώνουν, όταν στο πρώτο κομμάτι και ενώ η χορεύτρια του oriental βρισκόταν επί τω έργω, έπεσε ο ήχος. Τότε χρειάστηκε να επέμβει το κοινό, που είχε γεμίσει παντού το χώρο, και μ’ ένα ρυθμικό χειροκρότημα διαρκείας (πάνω από πέντε λεπτά),κράτησε στη σκηνή τη χορεύτρια (παρ’ όλο το κρύο) να χορεύει στο ρυθμό του. Το «πάρτυ» είχε ήδη αρχίσει και η επαναφορά του ήχου θα το οδηγούσε απλώς στην κορύφωση. Αν και η ένταση ποτέ δεν ήταν αρκετή, ώστε να σε χορεύει «μέσα σου» (ένα άλλο πρόβλημα σε πολλές συναυλίες στην Ελλάδα). Το γκρουπ όμως στάθηκε αντάξιο της φήμης του και απέδειξε ότι η επικοινωνία με το κοινό, είναι ο πλέον δόκιμος τρόπος να είσαι καλλιτέχνης. Για περισσότερο από δύο ώρες έπαιζε τραγούδια απ’ τον καινούριο δίσκο «Radio Retaliation» που έχει στο εξώφυλλο έναν επαναστάτη Ζαπατίστα, αλλά και πάρα πολλά παλαιότερα, όπως το «The Hurt ‘s a Lonely Hunter», το «Amerimacka», το «Revolution Solution» (ίσως και η κορυφαία στιγμή της βραδιάς), το «Warning Shots», αφήνοντας το «The Richest Man in Babylon» για το δεύτερο encore στο τέλος. Εν κατακλείδι, φεύγοντας είχαμε όλοι στο μυαλό μας ότι βρεθήκαμε στη καλύτερη συναυλία του φθινοπώρου. Αντε και καλό χειμώνα!

Υ.Γ Για το support group της Όλγας Κουκλάκη, δεν υπάρχουν και πολλά σχόλια, αφού ο ήχος (λόγω συμβολαίου;) ήταν ανύπαρκτος ως ένταση.

Φώτης Γιαννικόπουλος

Κινηματογραφική ταινία, εμπορικό ή πολιτιστικό προϊόν;

Στον τίτλο θα έπρεπε κανονικά να προσθέσω τη λέξη σήμερα και τη φράση στην εποχή μας. Αυτό κυρίως ενδιαφέρει και όχι μια διαχρονική αναφορά στο θέμα.

Χρειάζεται άραγε οι ταινίες να έχουν την ταυτότητα του ποιοτικού ή του εμπορικού, του ποιοτικοεμπορικού ή του εμποροποιοτικού; Ίσως όχι.

Γιατί όμως γεννήθηκε αυτό το ερώτημα και από ποιους; Είναι απλό, το ερώτημα το γέννησε η εποχή μας. Κι αν θέλουμε να είμαστε άνθρωποι της εποχής μας πρέπει κυρίως να αποδεχόμαστε τις αξίες της.

Εδώ βρίσκεται ο πρώτος μύθος. Η εποχή μας. Η λατρεία του εφήμερου, του καθημερινού, το βίωμα. Ο βολικός μύθος της ασυνέχειας. Η αποσύνδεση από το παρελθόν και το μέλλον. Αυτά αποτελούν αξίες της εποχής μας. Ποιος είναι ο ναός της παραπάνω θρησκείας; Η τηλεόραση, ευαγγέλιό της η επικοινωνία και ιερέας της ο διαφημιστής. Ο δεύτερος μύθος είναι ήδη παρών και δόγμα του η επικοινωνία. Επικοινωνία, λέξη κλειδί, όλοι οφείλουν να ανταποκρίνονται σε αυτή την υπέροχη και βαθύτερη ανάγκη. Έχετε πρόβλημα με την επικοινωνία; με τους φίλους σας, τους δικούς σας, με το κοινό σας...; Είναι γιατί δεν ξέρετε να επικοινωνείτε, είναι γιατί δεν ζείτε μέσα στην καινούργια πραγματικότητα.

Να και ο τρίτος μύθος, η πραγματικότητα. Τι ακριβώς μας λέει ο μύθος αυτός. Δεν είναι η σκέψη, είναι η πραγματικότητα που είναι μοναδική, άρα δεν υπάρχει λόγος να χρησιμοποιούμε άχρηστα εργαλεία. Η πραγματικότητα αρκεί και δεν έχεις να κάνεις τίποτα άλλο παρά να τη χαίρεσαι, δηλαδή να την καταναλώνεις αυθόρμητα.

Έτσι, γεγονός και αξία γίνονται ένα.

Θα μπορούσα να αναφέρω αμέτρητους διάτρητους μύθους της σημερινής εποχής, θα σταθώ όμως σε έναν ακόμη.

Πρόοδος, νέες τεχνολογίες, διαδίκτυο, ταχύτητα, όλα αυτά είναι μια μοναδική ευκαιρία.

Ο επόμενος μεγάλος μύθος είναι η μοναδική ευκαιρία. Αλλά επειδή η ευκαιρία είναι μοναδική προαπαιτούμενο για να την αρπάξει κανείς είναι να μπορεί να είναι ανταγωνιστικός. Ανταγωνιστικός απέναντι στους άλλους ανθρώπους; Όχι, αυτό ίσχυε και στο παρελθόν, ανταγωνιστικός απέναντι σε απρόσωπες δομές εξουσίας και διαδικασίες.

Πίσω απ' όλα αυτά καλύπτεται, κρύβεται η γυμνή οικονομική σχέση που έχει πάρει το ιδεολογικό προβάδισμα στη παγκοσμιοποιημένη εποχή μας. Και δεν το έχει πάρει μόνο στο πεδίο της, την οικονομία δηλαδή, αλλά και στο πεδίο της πολιτικής και όσο αφορά το θέμα μας, και στο πεδίο της τέχνης και της δημιουργίας. Η εμπορευματοποίηση με λίγα λόγια του κόσμου στο σύνολό του.

Κόσμος, για να θυμηθούμε λίγο και τη γλώσσα μας θα πει στολίδι, εξ ου και η λέξη κόσμημα. Μόνο που ο κόσμος, το στολίδι, δεν είναι για να το φοράμε ή καλλίτερα για να ζούμε μαζί του, αλλά είναι για πούλημα. Ποιος πραγματικά όμως μπορεί να τον πουλήσει; Και

αν πραγματικά κάποιος μπορεί να τον πουλήσει, ποιος μπορεί πραγματικά να τον αγοράσει; Κανείς βέβαια.

Μην ανησυχείτε δεν πρόκειται περί εσχατολογικών προβληματισμών, δεν πρόκειται για το τέλος της ιστορίας και για κανένα τέλος, για άλλο πράγμα πρόκειται.

Ζούμε την εποχή της αποσύνθεσης.. Όχι κρίσης, γιατί βιώνοντας μια κρίση φτάνουμε σε μια στιγμή απόφασης. Σήμερα όμως δεν έχουμε σε ότι γκρεμίζουμε να δώσουμε ένα καινούργιο νόημα.

Μέχρι στιγμής μοναδική αξία και μοναδική απάντηση είναι το χρήμα. Και βέβαια καμιά κοινωνία δεν μπορεί να εξελιχθεί σε αυτή τη βάση. Η οικονομία δεν μπορεί να είναι ύστατος σκοπός.

Όλα βέβαια τα παραπάνω είναι λίγο-πολύ γνωστά. Εκείνο που δεν έχει συνειδητοποιηθεί ακόμα είναι, ότι η οικονομία έχει μια εγγενή αδυναμία, δεν μπορεί να παράγει με συνέπεια (γιατί δεν είναι αυτός ο ρόλος της) νέα μοντέλα, νέες μορφές και νέα προϊόντα για πούλημα. Για αυτό προστρέχει στη τέχνη. Και η παγκοσμιοποιημένη τέχνη σήμερα στην ουσία έχει την ηγεμονία στη παραγωγή ιδεών και προϊόντων προς κατανάλωση. Τρέχει να καλύψει το σημασιακό κενό που βρίσκεται στη καρδιά των σύγχρονων κοινωνιών. Το αίτημα για συνεχή παραγωγή και αναπαραγωγή ψευδοπροϊόντων είναι εξαιρετικά επείγον και διαδεδομένο.

Μπορεί όμως κανείς να αγοράζει ή να πουλάει συνεχώς ψευδοπροϊόντα;

Μπορεί, αρκεί να στηρίζεται στο ακριβό περιτύλιγμα και στον νεοαλφαριθμητισμό του κοινού. Εδώ συναντάμε όμως και την ευρύτατη συνηγορία του κοινού που αποδέχεται το παιχνίδι και προσαρμόζεται σε ότι έχει η αγορά. Ο γενικευμένος κομφορμισμός. Θα ρωτήσει κανείς δικαιολογημένα, μα δεν υπάρχουν σήμερα διαφορετικές φωνές; Ασφαλώς και υπάρχουν και θα υπάρξουν και περισσότερες. Δεν ξεχωρίζουν όμως εύκολα και πνίγονται στην γενικευμένη εμπορευματοποίηση. Πέραν των άλλων αποτελεί και τη σύγχρονη μορφή λογοκρισίας. Οι λέξεις, «δημιουργία», «φαντασία», «επανάσταση», έχουν γίνει πλέον διαφημιστικά σλόγκαν.

Η εποχή μας λοιπόν δεν θέτει ερωτήματα, ούτε την απασχολούν διλλήματα. Η εποχή μας ΑΠΑΙΤΕΙ το κινηματογραφικό «προϊόν» να είναι εμπορικό.

Μπορούμε κάτι να διαφυλάξουμε;

Τη ψυχή μας, τη τέχνη μας, τη φαντασία μας, τη πίστη μας κυρίως ότι η μυθολογική άμπωτης της εμπορευματοποίησης ακολουθείται από την παλίρροια.

Αλέξανδρος Παπαηλιού
Σκηνοθέτης

NO WAVE

Η (αντι)κουλτούρα του αυθορμητισμού. Βρισκόμαστε στα μέσα της δεκαετίας του 70 στη Νέα Υόρκη. Η αναζήτηση του απόλυτα αυθόρμητου είναι μια από τις ανησυχίες της εποχής. Το κίνημα του no wave γεννιέται. Ο όρος δηλώνει την αποστασιοποίηση των καλλιτεχνών από τα όποια ρεύματα/στυλ της εποχής. Μουσικά το no wave ακροβατούσε κάπου ανάμεσα στην ωμότητα του punk και την τεχνοκρατική αναζήτηση της free jazz. Κινηματογραφικά, λειτούργησε ως εκκολαπήτριο για αυτό που αργότερα χαρακτηρίστηκε ως ανεξάρτητο αμερικανικό σινεμά. Γενικότερα, θα μπορούσε κανείς να πει ότι το no wave έθεσε και συνεχίζει να θέτει τους όρους (αν όχι τις βάσεις) για πολλές μορφές της πρωτοπορίας, σε πολλά είδη της τέχνης.

NO NEW YORK ('78 - '81)

Ο Brian Eno προσπάθησε να αποτυπώσει το ηχόχρωμα της εποχής στην παραγωγή του: No New York. Συμμετείχαν οι Contortions, οι Teenage Jesus & the Jerks (το πρώτο σχήμα της Lydia Lunch), οι DNA και άλλοι.

Ο Thurston Moore των Sonic Youth διοργάνωσε το Noise Fest, από το οποίο πέρασαν (μεταξύ άλλων) οι: Glenn Branca, Rhys Chatham, Rudolph Grey, Robin Crutchfield's Dark Day και φυσικά οι Sonic Youth. Οι Massacre, ένα από τα πρώτα σχήματα των αριστοτεχνών Fred Frith, Bill Laswell και Fred Maher, κυκλοφόρησαν το Killing Time, ένα από τα χαρακτηριστικότερα album της σκηνής.

Οι Suicide των Martin Rev και Alan Vega, είναι επίσης από τις σημαντικότερες μπάντες της εποχής. Και όπως είπε ο Vega: "... I never heard anything avant-garde. To me it was just New York City Blues."

THE CINEMA OF TRANSGRESSION

Με μηδαμινό budget και ερασιτεχνικά μέσα, κινηματογραφιστές όπως ο Amos Poe, ο Nick Zedd, ο Richard Kern και άλλοι, ξεκίνησαν αυτό που ονομάστηκε no wave cinema και αργότερα C.O.T.

Απόσπασμα από το μανιφέστο του cinema of transgression: «... μια ταινία που δε σοκάρει είναι ανάξια παρουσίασης. Όλες οι αρχές πρέπει να προκληθούν. Τίποτα δεν είναι ιερό. Τα πάντα πρέπει να εξετασθούν και να επαναξιολογηθούν για να ελευθερώσουμε το μυαλό μας από την παράδοση και την πίστη της. Με μια τέτοιου είδους διανοητική διεύρυνση θα προκύψουν κίνδυνοι και αλλαγές στο πολιτικό, σεξουαλικό και αισθητικό πεδίο. (.) Να σπάσουμε όλα εκείνα τα όρια που τέθηκαν από την αισθητική, την ηθική ή οποιοδήποτε άλλο παραδοσιακό σύστημα αξιών .»

KILL YR IDOLS

Κυκλοφορούν δύο ντοκιμαντέρ για τη σκηνή τα: "Kill Your Idols" και "Llik Your Idols", με συμμετοχές από Lydia Lunch, Thurston Moore, Richard Kern κ.α.

Επίσης 3 βιβλία: "Soul Jazz's New York Noise", το "No Wave" του Marc Masters, και το "No Wave: Post-Punk. Underground. New York. 1976-1980" των Thurston Moore και Byron Coley.

Όλα αποτελούν μια καλή γνωριμία με το no wave κίνημα.

Pierrot.

blitzkrieg boy

$$\sqrt{154^2} \times \sqrt{353} (a +$$

Από το ιδεολογικό όραμα στην καλλιτεχνική πράξη:

ο ποιητής Μιχάλης Κατσαρός

Όταν...

Όταν ακούω να μιλάν για τον καιρό
όταν ακούω να μιλάνε για τον πόλεμο
όταν ακούω σήμερα το Αιγαίο να γίνεται ποίηση
να πλημμυρίζει τα σαλόνια
όταν ακούω να υποψιάζονται τις ιδέες μου
να τις ταχτοποιούν σε μια θυρίδα
όταν ακούω σένα να μιλάς
εγώ πάντα σωπαίνω.

Όταν ακούω κάποτε στα βέβαια αυτιά μου
ήχους παράξενους ψίθυρους μακρινούς
όταν ακούω σάλπιγγες και θούρια
λόγους ατέλειωτους ύμνους και κρότους
όταν ακούω να μιλούν για την ελευθερία
για νόμους ευαγγέλια και μια ζωή με τάξη
όταν ακούω να γελούν
όταν ακούω πάλι να μιλούν
εγώ πάντα σωπαίνω.

Μα κάποτε που η κρίση σιωπή θα περιβρέχει τη γη
κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες
κι όλοι τους θα προσμένουνε σίγουρα τη φωνή
θ' ανοίξω το στόμα μου
θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράκτες
στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια
οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς
ύμνους
ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.

Πάλι σας δίνω όραμα.

Υστερόγραφο

Η διαθήκη μου πριν διαβαστεί
– καθώς διαβάστηκε –
ήταν ένα ζεστό άλογο ακέραιο.
Πριν διαβαστεί
όχι οι κληρονόμοι που περίμεναν
αλλά σφετεριστές καταπατήσαν τα χωράφια.

Η διαθήκη μου για σένα και για σε
χρόνια καταχωνιάστηκε στα χρονοντούλαπα
από γραφιάδες πονηρούς συμβολαιογράφους.
Αλλάξανε φράσεις σημαντικές

ώρες σκυμμένοι πάνω της με τρόπο
εξαφανίσανε τα μέρη με τους ποταμούς
τη νέα βουή στα δάση
τον άνεμο τον σκότωσαν –
τώρα καταλαβαίνω πια τι έχασα
ποιος είναι αυτός που πνίγει.

Και συ λοιπόν
στέκεσαι έτσι βουβός με τόσες παραιτήσεις
από φωνή
από τροφή
από άλογο
από σπίτι
στέκεις απαίσια βουβός σαν πεθαμένος:

Ελευθερία ανάπηρη πάλι σου τάζουν.

Από τη συλλογή *Κατά Σαδδουκαίων* (1953)

Ζήσης Αϊναλής

ΧΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

Μια περιήγηση στον διάλογο των γραμμών

Η ώρα που ο πρώτος σύγχρονος άνθρωπος παίρνει σάρκα και οστά

Θα πιάσουμε το νήμα από την αρχή . Θα εξηγήσουμε γιατί είναι το αριστούργημα αυτό του Θερβάντες το πρώτο και απόλυτο βιβλίο της νεωτερικότητας . Όμως θα σταθούμε στην εποχή που γράφτηκε , σκιαγραφώντας την κίνηση των ιδεών που τον επηρέασαν . Η θρησκευτική μεταρρύθμιση δεν είχε ολοκληρωθεί , είχαν όμως αρχίσει να γίνονται εμφανείς οι επιδράσεις της στην οπτική του κόσμου . Εμείς θα πρέπει να τονίσουμε ότι η μεταρρύθμιση μαζί με την τυπογραφία εμπέδωσαν την δυνατότητα ατομικής ερμηνείας του κόσμου . Ο Λούθηρος (1483-1546) στον αγώνα του ενάντια στην κυριαρχία της καθολικής εκκλησίας ολοκλήρωσε την μετάφραση της βίβλου στην Γερμανική γλώσσα

Πρέπει να τονίσουμε ότι οι κραυγές απείθειας υπάρχουν από πολύ παλιά . Η ρομαντική σκοτεινή εποχή της νοσταλγίας είχε αναγγελθεί ήδη από το 1222!! Όταν ο Inghilfredi de Palermo θρηνεί σε 3 απελπισμένους τόνους την ανάποδη τάξη του κόσμου και οδηγείται σε ένα πρωτόγνωρο γνωστικό αναθεματισμό της δημιουργίας : « Ας πάει στα κομμάτια . Ας μην ξαναπρασινίσουν οι κάμποι , ας μην ξαναπιάσουν τα δέντρα καρπούς , ας μην ξαναλάβουν τα αστέρια , ας παγώσει ο ήλιος . » Παραμένουν όμως μεμονωμένες φωνές ως την ύστερη αναγέννηση .

Οι Ιταλικές πόλεις και ιδίως η αυλή που περιγράψαμε προωθούσε τον Αβεροϊσμό , την εθνική πρόσμιξη η οποία γεννούσε μια στάση αδιαφορίας απέναντι στη θρησκεία και μια σταδιακή , αν και πρωτόλεια , ανάπτυξη του σκεπτικισμού . Η μυθιστορία έρχεται την ώρα που το σαράκι της αμφιβολίας αρχίζει να ποτίζει τη θρησκευτική πίστη . Όπως θα πει ο Δάντη «γεννιέται από τον πόθο , περικοκλάδι , ο δισταγμός στα πόδια της αλήθειας » . Όμως το βήμα του Δάντη είναι διστακτικό , επηρεασμένο από τον Θωμά τον Ακινάτη , ενώ το ιπποτικό μυθιστόρημα κρατάει την βασική γραμμή του έπους περί αποδοχής του κόσμου και της μικρότητας των ανθρώπων απέναντι σε ένα μεγαλείο που τους υπερβαίνει .

Εμείς θα ασχοληθούμε με μια εποχή που στιγματίζεται από την σκέψη του Έρασμου (1469-1537) και του Μοντένιου (1533-1592) . Ιδίως ο Μοντένιος , ο δημιουργός της φόρμας του δοκιμίου , είναι ο πρώτος που εργάζεται πάνω σε κείμενα προσωπικού αναστοχασμού , είναι ο πρώτος στην ουσία συνειδητά ατομικός συγγραφέας με μια διακριτή απαξία της αυθεντίας . Έτσι σιγά-σιγά συναιρούνται

η προσωπική οπτική και η ατομικοποίηση της μορφής και του ύφους . Μια άλλη σημαντική επιρροή είναι , όσο κι αν φαίνεται περίεργο , ο Μακιαβέλι (1469-1527) . Η ύπαρξη του συμπίπτει με το τέλος της ιταλικής αναγέννησης , την παρακμή των ιταλικών πόλεων και την απαρχή των αιματηρών αγώνων για την συγκρότηση του έθνους κράτους που επέφερε τεράστιες αλλαγές στην κοινωνική ζωή . Ακόμα και την εποχή του Δάντη το αίτημα για ενότητα είχε κάνει την εμφάνιση του . Άχ σκλάβοι μου Ιταλία , του πόνου χάνι , χωρίς πλωρίτη σκάφος στη φουρτούνα , όχι κυρά , πουταναριό του κόσμου . Καθαρήτηριο . Σημαντική παράμετρος όλων αυτών είναι η ατομικοποίηση του έρωτα , η δημιουργία των όρων μιας νέας ηθικής , αυτής της αστικής τάξης . Την εποχή του Θερβάντες δημιουργούν οι Χόμπς και Ντεκάρτ .

Ο Μιγκέλ ντε Θερβάντες Σααβέρδα γεννήθηκε στο Αλκαλά ντε Ενάρες τον Οκτώβριο του 1547 , μέσα σε αυτό τον ορμαγδό εξελίξεων . Δεν είναι τυχαίο ότι είναι σύγχρονος του Σαίξπηρ (πέθαναν την ίδια μέρα στις 23 Απριλίου του 1616) , ούτε ότι λίγο πριν ο Δον Κιχώτης αρχίσει την περιπλάνησή του κάπου εκεί στην Ευρώπη γεννιέται από τον Τόμας Μουρ η ιδέα της ουτοπίας , της αναζήτησης δηλαδή του ου-τόπου . Ο Θερβάντες μάλλον προερχόταν από νεοχριστιανική οικογένεια Εβραίων που αλλαξοπίστησαν και έγιναν καθολικοί το 1492 για να αποφύγουν τις διώξεις . Για να καταταγείς εκείνη τη εποχή στον Ισπανικό στρατό έπρεπε να ορκιστείς ότι είχες ακηλίδωτο αίμα . Ο Θερβάντες και ο αδερφός του το έκαναν , όμως αναρωτιέται κανείς γιατί ένας ήρωας που έχασε το χέρι του στη ναυμαχία της Ναυπάκτου το 1571 (το αριστέρο προς μεγάλη δόξα του δεξιού όπως είπε και ο ίδιος) δεν πήρε έστω και ελάχιστη προαγωγή από τον Φίλιππο τον Β . Καταδικασμένος σε εξορία μετά από μια ατυχή μονομαχία το 1569 πήγε στην Ιταλία , όπου προσχώρησε σε μια ισπανοιταλική εκστρατεία ενάντια στην Οθωμανική αυτοκρατορία και ως το 1575 συμμετείχε σε πολλές ναυμαχίες . τότε στις 26 Σεπτεμβρίου πιάνεται αιχμάλωτος από μουσουλμάνους κουρσάρους και κρατείται στις τρομερές φυλακές του Αλγερίου από όπου ο Βασιλιάς της Ισπανίας δεν προσπάθησε ποτέ να τον ελευθερώσει . Το κατόρθωσε όμως η οικογένεια του το 1580 . Επιστρέφοντας στην Ισπανία αρχίζει το συγγραφικό του έργο που περιλαμβάνει το βουκολικό μυθιστόρημα Η Γαλάτεια το 1585 και πολλά διηγήματα , που είναι εν πολλύς αποτυχημένο . Γίνεται φοροεισπράκτορας μόνο και μόνο για να φυλακιστεί με την κατηγορία της κατάχρησης το 1598 . Στη φυλακή της Σεβίλλης αρχίζει να γράφει τον Δον Κιχώτη που τελειώνει το 1604 και δημοσιεύει ένα χρόνο αργότερα . Το σπουδαίο αυτό βιβλίο έκανε αμέσως αίσθηση , είναι χαρακτηριστικό ότι μεταφράστηκε στα αγγλικά το 1612 και στα γαλλικά το 1614 , αλλά ελάχιστη επίδραση είχε στην ζωή και τις ανάγκες του ίδιου . Γράφει τον δεύτερο τόμο το 1615 μόνο όταν ένας λογοτεχνικός πειρατής με το ψευδώνυμο Alonso Fernandez de Alveeda δημοσίευσε μια προχειρογραμμένη συνέχεια του .

Φιλήμονας Πατσάκης

Itube, youtube, we alltube

Τέρμα τα ψεματα εδω θα βρείς σκηνοθέτες, μουσικούς, ηθοποιούς, video art. είτε ένα σωρο σκουπίδια, είτε ένα σωρό καταπληκτικα πράματα γεματα φαντασία. Σκουπίδια όπως παντου στην ζωή και άρα στην τέχνη αλλα και καταπληκτικά πράγματα όπως και στην κοινωνία αυτο που διαφέρει είναι οτι το νέο και το «ωραίο», το underground, το πειραματικό έχει τους ίδιους όρους με το καθεστωτικό, το αδιάφορο ή το εχθρικό. Η ζωντανή απόδειξη πως δεν είναι τα μέσα, το budget, και τα κυκλώματα (μιλάμε πάντα για το ποσοστό του πλανήτη που μπορεί να μπει στο internet) μπορείς να κάνεις πράματα και να κοινωνήσεις όποιο μήνυμα θές σε οποιονδήποτε. Τέχνη απο όλους για όλους. Τέχνη οχι για να ξεχωρίσεις απο τον κόσμο αλλά για να επικοινωνήσεις ευχάριστα το μήνυμα σου. Ας αφήσουμε τα παραμύθια αυτη τη φορά, οποιος γουστάρει το κάνει.

B.N.

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ

(Συνέχεια απο σελ.1 του ένθετου)

N: ρε γάτε ,του λέω ,γιατί έκατσεσ σα μαλάκας και σε σταυρώσανε ενώ μπορούσες να την κάνεις...?

X: ποιος τα λέει αυτά ...?

N:τι ποιος τα λέει...? όλοι τα λένε...ο Απόστολος Παύλος πρώτος και καλλίτερος....

X:αυτός είναι ψώνιο...άστον αυτόν...μας έχει ζαλίσει εκεί πάνω με τις μαλακίες του όλη την ώρα...λοιπόν άκουσε πως έγινε...ένα βράδυ είχα πάει να σώσω κάτι πόρνες ,μόνος μου φυσικά...μη γελάς...και όταν έβγαινα από το μπουρδελο...και ενώ είχα σώσει δυο εκείνο το βράδυ μαζί , πέφτω πάνω σε κάτι μπάτσους...τα χαρτιά σου μου λένε , κωλόπαιδο...έχεις μαλλιά...είσαι αναρχικός ρε τσογλάνι θα σε γαμήσουμε και τετοια...αρχίδα...δεν είχα χαρτιά...πάμε μέσα ρε.. μου λένε...ε μετά τα βρήκανε όλα...είχε πάει και αυτός ο χαφιές ο Ιούδας και για τριάντα αργύρια είχε δώσει όλες τις γιάφκες...μας πιάσανε...οι άλλοι φάγανε κάμποσα ισόβια ο καθένας και εμένα με στείλανε για εκτέλεση...στο σταυρό...ποιος κάθισε λοιπόν και σταυρώθηκε μόνος του...τι μαλακίες ρε λέτε στον κόσμο...? λες να μπορούσα να την κάνω και να μην την έκανα...? δέκα διμοιρίες ρωμαίοι με είχανε από κοντά...

N:εντάξει...εκείνη η μαλακία όμως που είπες ότι όποιος σε χτυπήσει στο ένα μάγουλο να γυρνάμε και το άλλο , τι ήταν αυτό τώρα...να καθόμαστε δηλαδή σα μαλάκες να τις τρώμε...και να κάνουμε τις κότες...μαλακία σου αυτό...πρέπει να το παραδεχτείς..?

X: ποιος τα λέει αυτά ρε...? αυτό είπα εγώ...? εγώ είπα ότι άμα σε πιάσουνε και είναι πολλοί και δεις ότι δε σε παίρνει για τσαμπουκά...και τις τρως... να γυρνάς και το άλλο μάγουλο για να μην τις τρως όλες από το ένα και πάθεις καμιά ζημία και κουφαθείς...να προστατεύεις το κεφάλι σου...και μετά όταν σε αφήσουνε μάζεψε και άλλους και πήγαινε και γάμησε τους τα πρέκια...ποιες κότες και μαλακίες...? μη μου λες τέτοια θα φύγω...εγώ δεν είπα τέτοια...

N:εντάξει...να σε ρωτήσω κάτι άλλο...είναι αλήθεια ότι ο πατέρας σου έδωσε τις

δέκα εντολές στο Μωση ?

Χάκουσε να δεις πως έγινε αυτό για να τελειώνουμε...ο Μωσης ήτανε φραγκατος...είχε άκρες με την τότε εξουσία και αρκετό χρήμα...την είχε δει κάποια στιγμή να γίνει αυτός βασιλιάς...είχε αρχίσει να ασχολείται με την πολιτική...την πέφτει λοιπόν από κοντά στο γέρο ο οποίος τότε είχε

λίγο αρχίσει να τα χάνει...αλλά όλοι τον έλεγε.... θα σου φέρνω ότι θέλεις... να πεθάνεις ...γιατί αν περιμένεις γιος σου κονόμησες...[εγώ τότε στα μπάχαλα και σε πορείες... πρέπει να του πάσαρε και τίποτα τρελάθηκε ο γέρος...έβαλε του σε δυο πλάκες και μετά ο και έγραψε ότι ήθελε...το νομικά αυτό το έγγραφο και για πλαστό...αλλά ξέρεις και τι γραφειοκρατία έχουν λοιπόν τα πράγματα... και ένα δικηγόρο...στην Παπαδάκη...τράβα ρώτα λέω ψέματα...

N: να σε ρωτήσω κάτι και μάνα σου σε γέννησε πάει ποτέ με άντρα και ούτε εξωσωματικές , σπέρματα και τέτοια

.....μια μεγάλη αστραπή και ένας κρότος και ο Χριστός εξαφανίστηκε.... μαλακία ερώτηση σκέφτηκα...δεν μου πήγε στο μυαλό ότι και αυτή η ερώτηση θα θεωρούνταν σεξουαλικού περιεχομένου...ρε γαμώτο κρίμα ...δεν πρόλαβα να τον ρωτήσω ένα σωρό άλλα πράγματα που ήθελα....δεν πειράζει...άσε να περάσει λίγος καιρός και την ξαναπέφτω στη manά μου...αυτή όλο και θα τον καταφέρει πάλι...η να την ψήσω καλλίτερα να μιλήσω στον ...ιδιο το Θεό...?

σεβόντουσαν...και του θα σε έχω άρχοντα μέχρι να σε γηροκομήσει ο ήμουνα όλη τη μέρα ξέρεις...]μάλλον μικρούλες... την υπογραφή Μωσης κάθισε έχω προσβάλλει το έχω καταγγείλει τώρα πόσο χρόνο αυτά...έτσι έχουν έχω σε κάθε χώρα Ελλάδα έχω τον τον να δεις αν σου

άλλο....πως έγινε ενώ δεν είχε τότε δεν υπήρχαν ούτε κατεψυγμένα κόλπα...

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΣΑΜΟΣ ΣΤΕΦΟΝΚΕ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΣΤΗΝ
ΠΥΓΜΑΧΙΑ...

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΕ ΒΑΡΙΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΟΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙ ΠΑΝΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥΣ...

ΕΤΣΙ, ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ
ΑΠΟΣΥΡΘΗΚΕ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΜΤΑΝ...

ΚΑΤΕΛΗΞΕ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ, ΟΤΤΟΥ...

ΜΕ ΨΗΚΟ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΕΧΤΙΣΕ ΜΙΑ
ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΕΛΕΙΑΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΧΗΣ...

ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, ΑΦΟΥ ΧΟΡΙΞΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΚΟΥΓΑΝ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΒΛΕΙΤΑΝ...

ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ΟΜΟΣ ΚΑΤΙΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ
ΤΟ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ: ΜΙΛΗΣΕ!

ΤΟ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΕ
ΣΕ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΜΕ ΤΗ ΜΙΑ...

Ο ΑΠΕΙΘΑΡΧΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΠΝΙΓΗΚΕ
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΣ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΚΑΚΟ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ...

Πέρα από την Εκλογολογία **Πωλ Στριτ**

Εκτός από την Επανάσταση, που είναι απεγνωσμένα το ζητούμενο, ακόμη και η επίτευξη βασικών μεταρρυθμίσεων έχει να κάνει με τη θεμελίωση και τη διεύρυνση των λαϊκών κοινωνικών κινημάτων, μακριά από τις ψευδεπίγραφες υποσχέσεις των πολιτικών εκστρατειών και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που εμπορεύονται τους προωθημένους από τις εταιρείες υποψηφίους με τον ίδιο τρόπο που πουλάνε αμάξια και ζαχαρωτά. Έχει να κάνει με την πραγματική πολιτική της κοινωνικής οργάνωσης και αντίστασης, μακριά από τη στενή λογική της υποψηφιοκεντρικής και κατασκευασμένης από τις εταιρείες, ανά τέσσερα χρόνια, εκλογικής φιέστας, ανεξάρτητα από το ποιος κερδίζει και το ποιος χάνει. Όπως είπε και ο δρ. Ρηντ τον περασμένο Νοέμβριο: «Οι εκλεγμένοι κίνσορες είναι μόνο τόσο καλοί ή τόσο κακοί όσο και οι δυνάμεις στις οποίες αισθάνονται ότι πρέπει να λογοδοτήσουν. Είναι λάθος να προσδοκάμε απ' αυτούς κάτι περισσότερο από το να είναι φορείς των πολιτικών πιέσεων που νιώθουν ότι τους ασκούνται».

κοινωνικού κινήματος. Δεν αποτελεί εναλλακτική επιλογή ούτε ένα σύντομο δρόμο για τη δημιουργία τέτοιων κινημάτων· αυτό θέλει χρόνο και συντονισμένη προσπάθεια. Η διαδικασία αυτή δεν μπορεί να συμπιεστεί για να ταιριάζει στον εκλογικό κύκλο ούτε μπορεί να πραγματοποιηθεί με μαζικές ενέργειες. Υλοποιείται με την καλλιέργεια διαπροσωπικών σχέσεων με ανθρώπους που έχουν θέση και επιρροή στις γειτονιές τους, στους χώρους εργασίας τους, στα σχολεία, στις οικογένειες και στους οργανισμούς. Υλοποιείται με αγώνα δίπλα στους ανθρώπους που μάχονται καθημερινά για τα ζητήματα που τους προβληματίζουν και με την ενσωμάτωση αυτών των προβληματισμών σε ένα ευρύτερο πολιτικό όραμα και πρόγραμμα. Μ' αυτό τον τρόπο αναπτύχθηκε το λαϊκό κίνημα στα τέλη του 19ου αιώνα, το συνδικαλιστικό κίνημα στις δεκαετίες του '30 και του '40, και το κίνημα για τα ανθρώπινα δικαιώματα μετά το 2ο Π.Π. Μ' αυτό τον τρόπο κερδίσαμε όλες τις νίκες μας. Και με τον ίδιο τρόπο ανέβηκε και η δεξιά στην εξουσία». (Adolph J. Reed Jr., Sitting this one Out, The Progressive, Nov. 2007)

Η άποψη του Ρηντ για την ανάγκη να επικεντρωθούμε πρωτίστως στην οικοδόμηση της δυναμικής του κινήματος - και ΟΧΙ στις κατασκευασμένες από τις εταιρείες εκλογές, που ανταποκρίνονται κυρίως στα ενδιαφέροντα της ελίτ - αντηχεί στους καθοδηγητικούς στοχασμούς του Νόαμ Τσόμκι για την προεδρική διεκδίκηση του 2004. Σύμφωνα με την ανάλυση του Τσόμκι την παραμονή των τελευταίων εκλογών: «Ο αγώνας για την προεδρία των Η.Π.Α., παθιασμένος σχεδόν μέχρι σημείου υστερίας, δεν εκφράζει υγιείς δημοκρατικές διαθέσεις».

«Οι Αμερικανοί ενθαρρύνονται να ψηφίσουν, αλλά όχι να συμμετάσχουν πιο ουσιαστικά στον πολιτικό στίβο. Βασικά οι εκλογές είναι ακόμα μία μέθοδος περιθωριοποίησης του πληθυσμού. Στήνεται μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία για να κάνει τον κόσμο να επικεντρωθεί σ' αυτή την προσωποποιημένη φιέστα που γίνεται ανά τετραετία και να θεωρεί: "Αυτό είναι πολιτική". Αλλά δεν είναι. Είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι της.

Το άμεσο καθήκον αυτών που θέλουν να στρέψουν την πολιτική προς προοδευτική κατεύθυνση - την οποία συχνά υποστηρίζει και η πλειοψηφία - είναι ν' αναπτυχθούν και να γίνουν αρκετά δυνατοί, ώστε να μην μπορούν τα κέντρα εξουσίας να τους αγνοήσουν. Οι δυνάμεις αλλαγής, που ξεπεταχτήκαν από τη λαϊκή βάση και ταρακούνησαν συθέμελα την κοινωνία, και περιλαμβάνουν το εργατικό κίνημα, το κίνημα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, το κίνημα ειρήνης, το φεμινιστικό κίνημα και άλλα, αναπτύχθηκαν μέσω διαρκούς, αφοσιωμένης δουλειάς σε όλα τα επίπεδα, κάθε μέρα και όχι μόνο μια φορά κάθε τέσσερα χρόνια...».

«Έτσι στις εκλογές πρέπει να γίνονται λογικές επιλογές. Αλλά είναι δευτερεύουσες ως προς τη σοβαρή πολιτική δράση. Το κύριο καθήκον είναι να δημιουργηθεί μια γνήσια ευαισθητοποιημένη δημοκρατική κουλτούρα, κι αυτή η προσπάθεια συνεχίζεται πριν και μετά τις εκλογικές φιέστες, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα τους». (Noam Chomsky, The Disconnect in American Democracy,

Chomsky Interventions, City Lights 2007.)

Πώς προσδιορίζουν τα προοδευτικά άτομα τη δική τους εκδοχή της «λογικής επιλογής», πολύ λίγο μ' ενδιαφέρει σ' αυτό το σημείο. Άνθρωποι μου γράφουν για να ρωτήσουν: «Να ψηφίσω τη Μακίνεν ¹;», «Τι λες για τον Νάντερ ²;», «Να ψηφίσω υπέρ του Ομπάμα για να εμποδίσω τον παρανοϊκό βομβαρδιστή Μακέιν, μια και ζω σε πολιτεία που το εκλογικό αποτέλεσμα είναι αμφίρροπο;», «Νομίζω τελικά ότι θα απέχω από τις εκλογές' τι λες;»

Δεν ξέρω τι πρέπει να κάνουν οι άνθρωποι την ημέρα των εκλογών. Δεν είμαι σίγουρος ότι με νοιάζει (για να είμαι ειλικρινής, η γνώμη μου αλλάζει από μέρα σε μέρα). Αυτό που πραγματικά θα 'θελα να ξέρω είναι κατά πόσο αληθινά προοδευτικά άτομα ενδιαφέρονται να «αγωνιστούν επίμονα μαζί με άλλους ανθρώπους για αυτά που τους προβληματίζουν και να ενσωματώσουν αυτούς τους προβληματισμούς σε ένα ευρύτερο πολιτικό όραμα και πρόγραμμα».

Και ειλικρινά με βασανίζει η πιθανότητα να έχει δίκιο ο Γκρεγκ Γκούμα: ενώ ο Μακέιν είναι ολοφάνερα ανυπόφορος και επικίνδυνος, ο Ομπάμα είναι ελκυστικός σ' ένα μεγάλο τμήμα της εξουσιαστικής ελίτ των ΗΠΑ, γιατί υπόσχεται να «ηρεμήσει τα πράγματα και να επανεγκαταστήσει την εμπιστοσύνη στη νομιμότητα της κατεστημένης πολιτικής τάξης, ενισχύοντας την αντίληψη ότι το σύστημα λειτουργεί ακόμα». Αυτό δεν υπονοεί ότι ο απεχθής και επικίνδυνος Μακέιν είναι ο λιγότερο κακός μακροπρόθεσμα;

Το τωρινό μας εταιρικό-ολοκληρωτικό σύστημα και η πολιτική κουλτούρα δεν λειτουργούν. Είναι μια θανάσιμη απειλή για την ανθρώπινη επιβίωση και ειρήνη και δικαιοσύνη εδώ και στο εξωτερικό. Ο δρ Κινγκ είχε δίκιο, σαράντα χρόνια πριν, σχετικά με την «επιτακτική ανάγκη για ριζική ανοικοδόμηση» και τη «ριζοσπαστική κατανομή της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας». Το μονοπάτι αυτής της ανοικοδόμησης είναι μακρύ και υπερβαίνει τη διάρκεια ζωής μου σ' αυτό τον πλανήτη, αλλά τουλάχιστον μου είναι ξεκάθαρο ότι εκατομμύρια άνθρωποι στην πιο ισχυρή χώρα του κόσμου υπνωτίζονται επικίνδυνα και εξαχρειώνονται για ακόμη μια φορά από τις ψεύτικες ελπίδες και τα χρωματιστά φώτα της εκλογικής φιέστας περιορισμένου φάσματος, που είναι κατασκευασμένη από τις εταιρείες.

Αν ο Ομπάμα χάσει, και αυτό είναι μια πιθανότητα, θα είναι σημαντικό για τους προοδευτικά προσανατολισμένους πολίτες και τους ακτιβιστές να καταλάβουν ότι αυτό που πητήθηκε ήταν το εταιρικό-ιμπεριαλιστικό Κέντρο, δεν ήταν η Αριστερά ούτε ο Λαός. Αν κερδίσει, αυτοί οι πολίτες και ακτιβιστές πρέπει να καταλάβουν τα αυστηρά όρια αυτού που θιράμβευσε και να προετοιμαστούν για αγώνα και λαϊκή οργάνωση σε καθημερινή βάση και πέρα από τις προεδρικές εκλογές.

Ο Paul Street είναι βετεράνος ιστορικός, δημοσιογράφος και ακτιβιστής που ζει στην Αϊόβα.

Μετάφραση: Μιχάλης Παπαδόπουλος

Δεδομένης της σκληρής πραγματικότητας, που κάνει ακόμα και τους δηλωμένους «προοδευτικούς» πολιτικούς, αυτούς που χαράσσουν πολιτικές και τους υποψηφίους να κατευθύνονται προς το κέντρο και δεξιά, ο Ρηντ υποστηρίζει, σωστά κατά τη δική μου εκτίμηση, ότι οι προοδευτικοί θα πρέπει να επικεντρωθούν λιγότερο στο θεατρικό δρώμενο των εκλογών και περισσότερο στη δημιουργία κινήματος για δημοκρατική αλλαγή από τη βάση προς τα πάνω, κατά τη διάρκεια και μεταξύ των εκλογικών αναμετρήσεων: «Πρέπει να σκεφτούμε την πολιτική με ένα διαφορετικό τρόπο, ο οποίος δεν θα θεωρεί ότι αποστολή μας είναι να ασκήσουμε επιρροή στους Δημοκρατικούς ή να τους δώσουμε καλές ιδέες και να διορθώσουμε τις παρανοήσεις τους».

«Είναι λάθος να επικεντρωνόμαστε τόσο πολύ στον εκλογικό κύκλο. Δεν οδηγηθήκαμε σ' αυτό το αδιέξοδο με την ψήφο μας και ούτε πρόκειται με την ψήφο μας να βγούμε απ' αυτό. Το εκλογικό σκέλος της πολιτικής είναι μια αρένα για την εδραίωση πλειοψηφικών δυνάμεων που έχουν δημιουργηθεί στο πλαίσιο οργάνωσης του

1.Υποψήφια των Πρασίνων για την προεδρία.

2.Ανεξάρτητος υποψήφιος.

To Shock Doctrine της Ναόμι Κλάιν

Στέφαν Λέντμαν

Σε μια προσπάθεια γνωριμίας με το σπουδαίο έργο της Ναόμι Κλάιν «The Shock Doctrine: The Rise of Disaster Capitalism» (Το Δόγμα του Σοκ: Η Άνοδος του Καπιταλισμού της Συμφοράς, Στμ), επιλέξαμε να δημοσιεύσουμε αποσπάσματα από τη σύνοψη του Στέφαν Λέντμαν. Μετά το παράδειγμα εφαρμογής του δόγματος στη Ρωσία, τη σκυτάλη παίρνουν η Πολωνία και Κίνα.

Χαμένοι στη Μετάβαση. Κλείνοντας την πόρτα στην Ιστορία.

Πριν την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, ο Λεχ Βαλέσα έγινε ήρωας των εργατών στην Πολωνία και στη Δύση, αψηφώντας την ελεγχόμενη από την Μόσχα κυβέρνηση και ανατρέποντάς την. Η «Αλληλεγγύη» (Solidarnosc) εξαπλώθηκε, ξεκινώντας από το Γκντανσκ, στα ανθρακωρυχεία, τα ναυπηγεία και τα εργοστάσια της χώρας, και μέσα σε ένα χρόνο αριθμούσε 10 εκατομμύρια μέλη. Κέρδισαν το δικαίωμα της διαπραγμάτευσης, αλλά ζητούσαν περισσότερα. Οραματίζονταν την κατάληψη του κράτους και την εγκαθίδρυση του δικού τους, εναλλακτικού οικονομικού και πολιτικού προγράμματος. Η ριζοσπαστική κεντρική τους ιδέα ήταν να μετασχηματίσουν τις γιγάντιες κρατικές εταιρίες σε κοπερατίβες που θα διευθύνονταν από τους εργάτες, ώστε τα μέλη της «Αλληλεγγύης» να αποκτήσουν δύναμη μέσα στις δικές τους «κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις».

Ο Βαλέσα αντιτάχθηκε, έχασε τη διένεξη και τρομοκρατήθηκε με αυτό που επακολούθησε. Η κυβέρνηση Γιαρουζέλσκι κήρυξε στρατιωτικό νόμο, κατέβασε τανκς στους δρόμους και συνέλαβε χιλιάδες μέλη της Αλληλεγγύης. Περί τα τέλη της δεκαετίας του '80, η βίαιη καταστολή υποχώρησε, η οικονομία βρισκόταν σε ελεύθερη πτώση, οι εργάτες κατέβαιναν ξανά σε απεργίες και η μεταρρυθμιστική κυβέρνηση του Μιχαήλ Γκορμπατσόφ είχε την εξουσία στη Μόσχα. Η «Αλληλεγγύη» νομιμοποιήθηκε, μία Επιτροπή Πολιτών σχηματίστηκε, τα μέλη της κατέβηκαν στις αιφνιδιαστικές εκλογές και κέρδισαν επαρκή έλεγχο της κυβέρνησης κατακτώντας 260 βουλευτικές έδρες.

Έπρεπε να είναι από τις καλύτερες εποχές αλλά, λόγω των προβλημάτων της οικονομίας, η Πολωνία χρειαζόταν βοήθεια και απαλλαγή από τα χρέη. Με τους φανατικούς της Σχολής του Σικάγο να διοικούν το Παγκόσμιο Νομισματικό Ταμείο, καμία βοήθεια δεν προσφέρθηκε έξω από το πλαίσιο του Shock Doctrine: «είτε το ακολουθείς, είτε όχι!». Εμφανίστηκε ο Jeffrey Sack, ο δόκτωρ του σοκ, με ένα σχέδιο ακόμη πιο άγριο από αυτό που επιβλήθηκε στη Βολιβία. Συμπεριελάμβανε την άμεση παύση ελέγχου των τιμών, περικοπή στις επιχορηγήσεις και ιδιωτικοποιήσεις στα ορυχεία, τα ναυπηγεία και τα εργοστάσια. Εν συντομία, ήταν εκ διαμέτρου αντίθετο με το στόχο της «Αλληλεγγύης» για εργατική διεύθυνση της βιομηχανίας.

Αντίθετα, η Δύση δεν αγνόησε και το «σοκ της πλατείας Τιενανμέν», όμως ούτε είπε και την αλήθεια γι' αυτό. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, ο Ντενγκ Ξιαοπίνγκ μεταρρύνιζε τη χώρα του οικονομικά, ενώ διατηρούσε αυστηρό πολιτικό έλεγχο, μεταχειριζόμενος βίαιη καταστολή όπου χρειαζόταν. Η δημοκρατία δεν φαινόταν πουθενά στον ορίζοντα, όπως δεν φαίνεται ούτε σήμερα. Ενώ πολλές από τις μεταρρυθμίσεις του Ντενγκ ήταν πετυχημένες και δημοφιλείς, άλλες, στα τέλη της δεκαετίας του '80, δεν ήταν και προκάλεσαν βαθιά οργή στις πόλεις, στους ανθρώπους που επηρεάστηκαν περισσότερο. Οι έλεγχοι των τιμών καταργήθηκαν, η διαφθορά και ο νεποτισμός οργίασαν, η ελευθερία ελαχιστοποιήθηκε, η εργασιακή ασφάλεια εξαλείφθηκε, η ανεργία φούντωσε και βαθιές ανισότητες αναπτύχθηκαν ανάμεσα στους «νικητές και τους χαμένους της νέας Κίνας».

Η κρίση κορυφώθηκε με τις μαζικές διαδηλώσεις το 1989 στην πλατεία Τιενανμέν, τις οποίες οι δυτικοί ανταποκριτές χαρακτήρισαν ως σύγκρουση ανάμεσα στην παλαιά φρουρά των αυταρχικών κομμουνιστών και τους ιδεαλιστές φοιτητές που ζητούσαν μία δημοκρατία δυτικού στυλ. Ήταν καθαρή προπαγάνδα. Οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές και απείλησαν την κυβέρνηση, αλλά το ζήτημα δεν ήταν η δημοκρατία. Ήταν η λαϊκή δυσaréσκεια για την απότομη οικονομική αλλαγή που ανέβασε τις τιμές, μείωσε τους μισθούς και προκάλεσε μία «κρίση απολύσεων και ανεργίας». Οι διαδηλωτές δεν ήταν γενικά ενάντιοι σε μία οικονομική μεταρρύθμιση. Ήταν ενάντιοι στην εκδοχή της Σχολής του Σικάγο, αλλά οι προσπάθειές τους είχαν κόστος.

Φοιτητές και τα ποδήλάτα τους, Τιενανμέν, 4-6-1989. AP Photo

Ο Ντενγκ κήρυξε στρατιωτικό νόμο στις 20 Μαΐου, τανκς κατέβηκαν στην πλατεία, έπεσαν πυροβολισμοί χωρίς διακρίσεις και, στο τέλος, οι νεκροί ήταν χιλιάδες, πολλοί περισσότεροι τραυματίστηκαν και ακόμη περισσότεροι κυνηγήθηκαν, συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν, κάποιοι βασανίστηκαν και εκατοντάδες εκτελέστηκαν. Η θεραπεία του σοκ έφτασε στην Κίνα, όπως και στη Χιλή, με την απειλή των όπλων και την ωμή κρατική τρομοκρατία. Μετά τη λήψη των μέτρων, η Κίνα ανοίχθηκε στις ξένες επενδύσεις, εντάχθηκε στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και η χώρα μετατράπηκε στο μεγαλύτερο εργοστάσιο υπερεκεμετάλλευσης φτηνής εργασίας προς όφελος των παντός είδους Wal Mart με τις «Πάντα Χαμηλές Τιμές» τους.

Για τους ξένους επενδυτές και τους μανδρινούς του κόμματος ήταν μία συμφωνία σίγουρου κέρδους και η Κλάιν παραθέτει μία έρευνα του 2006 που δείχνει ότι το 90% των κινέζων δισεκατομμυριούχων είναι αξιωματούχοι του Κομμουνιστικού Κόμματος. Περίπου 2.900 «κομματικοί γόνοι» (οι αποκαλούμενοι «πριγκιπίσκοι») ελέγχουν 260 δισεκατομμύρια δολάρια και η Κλάιν υπογραμμίζει την «καθαρή ομοιότητα ανάμεσα (στον αυταρχισμό της Κίνας) και τον καπιταλισμό της Σχολής του Σικάγο- μία πανομοιότυπη θέληση να εξαφανίσουν τους αντιπάλους τους, να εκκαθαρίσουν το κράτος από κάθε αντίσταση και να ξεκινήσουν από την αρχή», χρησιμοποιώντας το σοκ και το φόβο για να μετατρέψουν τις χώρες σε παράδεισους ελεύθερης αγοράς για τους ελάχιστους προνομιούχους.

Μετάφραση: Αλέξανδρος Σχισμένος

«Το 90% των κινέζων δισεκατομμυριούχων είναι αξιωματούχοι του Κομμουνιστικού Κόμματος.»

Ο Σακ υποσχέθηκε ότι η Πολωνία της «Αλληλεγγύης» θα γινόταν κάτι σαν τη Γαλλία ή τη Γερμανία, με το σχέδιό του. Μετά τα απαραίτητα φάρμακα της θεραπείας του σοκ και τον αναπόφευκτο πόνο, ο ασθενής θα κατέληγε θεραπευμένος και υγιής – αν ο Σακ είχε δίκιο. Ύστερα από διένεξη, η ετυμηγορία βγήκε και η θεραπεία επιλέχθηκε με προβλέψιμα αποτελέσματα. Ο Σακ υποσχέθηκε «στιγμιαία, προσωρινή αποδιοργάνωση» αλλά παρέδωσε μία πλήρως διογκωμένη ύφεση. Η βιομηχανική παραγωγή κατακλύησε 30% ύστερα από δύο χρόνια «μεταρρυθμίσεων». Η ανεργία έφτασε στα ύψη και το 1993 χτύπησε 25% σε κάποιες περιοχές. Σήμερα παραμένει χρόνια, με τα τελευταία στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας να την τοποθετούν γύρω στο 20%, η υψηλότερη τιμή στην Ε.Ε. Για τους νέους κάτω των 24 ετών είναι ακόμη χειρότερα, με το 40% αυτών στην ανεργία.

Πιο ανησυχητικός είναι ο αριθμός των ανθρώπων κάτω από το όριο της φτώχειας. Από 15% το 1989, ανέβηκε στο τραγικό 59% το 2003. Απίστευτο, αλλά η χώρα, όπως η Χιλή, ακόμη αναφέρεται ως μοντέλο αναμόρφωσης της οικονομίας μέσω της ελεύθερης αγοράς. Είναι καθαρός μύθος, οι οργισμένοι Πολωνοί το γνωρίζουν, αλλά οι αναφορές στην Δύση τους αγνοούν, όπως κάνουν και για τα υπόλοιπα θύματα του σοκ, σ' όλο τον κόσμο.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ¹

Μάικλ Άλμπερτ

Β΄ ΜΕΡΟΣ της συνέντευξης στον Ρεμί Γκω.

Γ: Τι ισχύει αναφορικά με την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής στο Πάρεκον;

Α: Μπορείς να θεωρήσεις είτε ότι ο καθένας είναι ιδιοκτήτης ενός ίσου μεριδίου του συνόλου αυτής της ιδιοκτησίας είτε ότι κανένας δεν έχει ιδιοκτησία. Το θέμα είναι ότι ουσιαστικά η ιδιοκτησία δεν αποτελεί παράγοντα, ούτε υπάρχει καν ως έννοια σχετικά με την καλλιεργήσιμη γη, τα μηχανήματα, τους πόρους, κλπ. Τα προνόμια που παρέχει η ιδιοκτησία σε ορισμένους ανθρώπους στον καπιταλισμό – δηλαδή το δικαίωμα της λήψης αποφάσεων και το δικαίωμα της συσσώρευσης – υπάρχει στο Πάρεκον αλλά με πολύ διαφορετικό τρόπο. Το δικαίωμα της λήψης αποφάσεων, παραδείγματος χάρη, το έχει καθένας που επηρεάζεται από τις συνέπειες κάθε απόφασης. Η ιδιοκτησία δεν έχει καμία σχέση με το δικαίωμα αυτό. Το προϊόν της εργασίας σε μια εταιρία δεν πηγαίνει στους ιδιοκτήτες αυτής της εταιρίας – δεν υπάρχει κανένας ιδιοκτήτης – ή ακόμα και στους εργαζομένους της εταιρίας άμεσα, αλλά συσσωρεύεται στο κοινωνικό προϊόν που είναι το σύνολο όλων των προϊόντων της οικονομίας, από το οποίο, στη συνέχεια, ο καθένας από εμάς θα μπορεί να καταναλώσει ανάλογα με τη διάρκεια, την ένταση, και τη δυσκολία της εργασίας που κατέβαλλε για το συνολικό προϊόν. Και πάλι, η ιδιοκτησία δεν έχει καμία σχέση μ' αυτό.

Γ: Το Πάρεκον καθορίζει την ανταμοιβή της κοινωνικά χρήσιμης εργασίας, με βάση την προσπάθεια και τη θυσία: με ποια ηθική ή/και οικονομική βάση απορρίπτει κάποια άλλα κριτήρια ανταμοιβής; Παραδείγματος χάρη, γιατί να μην αμείβονται οι εργαζόμενοι με βάση τις ανάγκες τους ή τη συνεισφορά τους στο τελικό προϊόν και μόνο; Γιατί επίσης απορρίπτεται η οικονομία δώρου που βασίζεται στη δωρεάν διανομή αγαθών και υπηρεσιών;

Α: Το Πάρεκον, σε ορισμένες περιπτώσεις, ορίζει την ανταμοιβή με βάση τις ανάγκες. Παραδείγματος χάρη, στην περίπτωση που κάποιος έχει ειδικές ιατρικές ανάγκες ή δεν μπορεί να εργαστεί. Αλλά ο κύριος τρόπος ανταμοιβής βασίζεται, όπως επισημαίνετε, στη διάρκεια, την ένταση και τη δυσκολία της κοινωνικά χρήσιμης εργασίας. Το Πάρεκον απορρίπτει την ανταμοιβή με βάση την ιδιοκτησία διότι είναι άδικη και καταστρέφει την αλληλεγγύη. Απορρίπτει την ανταμοιβή με βάση την παραγωγικότητα, επειδή αυτός ο τρόπος δεν δημιουργεί ισχυρά κίνητρα που να μην μπορούν να δημιουργηθούν καλύτερα με άλλο τρόπο, και έχει την ηθικά αρνητική συνέπεια της ανταμοιβής ορισμένων ανθρώπων που στάθηκαν τυχεροί, είτε λόγω γονιδίων (κάποιος για παράδειγμα που είναι γεννημένος με καλή φωνή, γρήγορα χέρια κτλ) είτε επειδή διαθέτουν καλύτερα εργαλεία στην κατοχή τους που αυξάνουν την παραγωγή.

Η ανταμοιβή με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων δεν είναι όμως ο κανόνας για το Πάρεκον αλλά η εξαίρεση, διότι αυτός ο τρόπος ανταμοιβής είναι οικονομικά δυσλειτουργικός και δεν έχει λογική. Δεν είναι δυνατό να λαμβάνουμε από το κοινωνικό προϊόν όλα όσα επιθυμούμε – μπορεί να επιθυμούσαμε περισσότερα από αυτά που εμείς και οι άλλοι συνάνθρωποί μας θα ήθελαν να ξοδεύουν το χρόνο τους για να τα παράγουν. Οπότε, αυτά που έχουμε ανάγκη πρέπει να είναι λιγότερα από αυτά που ελπίζουμε ή επιθυμούμε. Αλλά πώς ξέρουμε πόσα λιγότερα αγαθά να επιδιώκουμε; Ποιο θα ήταν για μένα το κατάλληλο μερίδιο, το οποίο θα έπρεπε να διεκδικώ από το κοινωνικό προϊόν; Αυτό είναι το ποσό που αναλογεί στην προσπάθεια και στη θυσία μου σε σχέση με τις αντίστοιχες των υπόλοιπων ανθρώπων, εκτός αν πραγματικά έχω ειδικές ιατρικές ανάγκες. Αν υποθέσουμε ότι καθένας μας μπορεί να λαμβάνει από το συνολικό προϊόν οτιδήποτε θέλει, τότε δεν θα έχουμε κανένα τρόπο να γνωρίζουμε την αξία που έχουν για μας τα διαφορετικά προϊόντα, και επομένως να ξέρουμε ποιο ποσοστό από την προσπάθειά μας πρέπει να αφιερώσουμε για το καθένα απ' αυτά, ποιο θα πρέπει να παραχθεί λιγότερο, διότι εκτιμάται λίγο,

ποιο θα πρέπει να παραχθεί σε μεγαλύτερη αφθονία, διότι εκτιμάται ιδιαίτερα από την κοινωνία. Καταστρέφει τη δυνατότητα της λογικής διανομής των αγαθών.

«Σύμφωνα με το Πάρεκον, μία οικονομικά λογική και ηθική προσέγγιση είναι να αμείβεται η κοινωνικά χρήσιμη προσπάθεια και θυσία των εργαζομένων, ενώ ταυτόχρονα να δημιουργούνται συνθήκες οι οποίες να υποστηρίζουν και να εφαρμόζουν την αυτοδιαχείριση.»

Φανταστείτε ότι έχετε ναυαγήσει σε ένα νησί με άλλα χίλια άτομα – ένα μεγάλο υπερωκεάνιο βυθίστηκε – και ότι πρόκειται να είστε εκεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Χρειάζεται να οργανώσετε μια μικρή κοινωνία. Πώς θα οργανώνετε την οικονομία αυτής της κοινωνίας; Αυτή είναι πραγματικά μια πολύ καλή άσκηση για το ζήτημα της οικονομίας. Θα την αφήνατε στην τύχη και θα παραδίδετε

όλη τη γη

και τα οπωροφόρα δέντρα και οτιδήποτε άλλο αποτελεί τη βάση για την παραγωγή στα χέρια λίγων ανθρώπων, απασχολώντας τους υπόλοιπους ως μισθωτούς σκλάβους; Θα αφήνατε τους γιατρούς που ήταν στο υπερωκεάνιο να έχουν πολύ ελεύθερο χρόνο και τα καλύτερα σπίτια, επειδή θα είχαν ένα μονοπώλιο γνώσεων και δεξιοτήτων σημαντικών για την κοινωνία; Θα αφήνατε κάποιον να κολυμπάει και να κάνει ηλιοθεραπεία όλη την ημέρα, απολαμβάνοντας τους καρπούς της σκληρής εργασίας σας, χωρίς να συμβάλλει ο ίδιος στο κοινωνικό προϊόν;

Καθένας από εμάς θα είχε και διαφορετική απάντηση σ' αυτά και σε πολλά άλλα ερωτήματα. Σύμφωνα με το Πάρεκον, μία οικονομικά λογική και ηθική προσέγγιση είναι να αμείβεται η κοινωνικά χρήσιμη προσπάθεια και θυσία των εργαζομένων, ενώ ταυτόχρονα να δημιουργούνται συνθήκες οι οποίες να υποστηρίζουν και να εφαρμόζουν την αυτοδιαχείριση. Κάποιες άλλες επιλογές παραβιάζουν τις αξίες μας και καθιερώνουν διεστραμμένα κίνητρα. Το θέμα είναι μεγάλο και θα μπορούσαμε να πούμε πολλά περισσότερα, αλλά νομίζω ότι η βασική λογική είναι ήδη προφανής.

Γ: Υποθέτω ότι δεν υποστηρίζετε πως για τον καθένα από εμάς θα πρέπει να μετριούνται οι θερμίδες που καίγονται κατά την εργασία· επομένως, πώς θα μπορούσε να υπολογιστεί η προσπάθεια και η θυσία του κάθε εργαζομένου με πρακτικό τρόπο;

Α: Σκεφτείτε το ως διάρκεια, ένταση, και δυσκολία της εργασίας. Το να μετρήσουμε τη διάρκεια είναι εύκολο φυσικά. Η ένταση, επίσης, δεν είναι πολύ δύσκολο να μετρηθεί. Ένας δείκτης είναι το αποτέλεσμα. Το Πάρεκον δεν ανταμείβει την τελική αξία του προϊόντος, αλλά μπορούμε βεβαίως να τη χρησιμοποιήσουμε ως μία ένδειξη για την αποτελεσματικότητα των προσπαθειών. Επιπλέον, όμως, το Πάρεκον έχει άλλα βασικά χαρακτηριστικά – τα αυτοδιαχειριζόμενα συμβούλια εργαζομένων και καταναλωτών, τα πλέγματα ισορροπημένης απασχόλησης και το συμμετοχικό σχεδιασμό. Έτσι, η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει πολλές πτυχές. Με βάση τους πόρους και τις μεθόδους των εργοστασίων, το τελικό προϊόν σε έναν εργασιακό χώρο υποδεικνύει το σύνολο της έντασης και διάρκειας της κοινωνικά χρήσιμης εργασίας που απαιτήθηκε. Πώς διανέμεται, στη συνέχεια, η αμοιβή γι' αυτή την εργασία μεταξύ των ατόμων που την πραγματοποίησαν;

Participatory economics (PARECON). Οικονομική θεωρία της Συμμετοχικής Οικονομίας που περιγράφεται στο βιβλίο του Michael Albert, Πάρεκον: Η ζωή μετά τον καπιταλισμό (Parecon: Life after capitalism), σε μετάφραση του Ν. Ράπτη (Παρατηρητής, 2004).

Επαφίεται στους ίδιους να αποφασίσουν. Εσείς και οι συνάδελφοί σας γνωρίζετε αρκετά καλά ποιος εργάζεται και ποιος είναι «χαμένος στα σύννεφα» όλη την ημέρα. Όσον αφορά τη δυσκολία της εργασίας, το ζήτημα αυτό διευθετείται σε μεγάλο βαθμό με τα πλέγματα ισορροπημένης απασχόλησης. Διότι η εξισορρόπηση των εργασιών ως προς την εξουσία που παρέχουν στους εργαζομένους (εκεί, δηλαδή, που στοχεύει ο συγκεκριμένος τρόπος κατανομής των εργασιών) κατά ένα μεγάλο μέρος εξισώνει τις εργασίες και ως προς τη δυσκολία τους. Φυσικά υπάρχουν πολλά άλλα ζητήματα, αλλά σε γενικές γραμμές τις όποιες αποφάσεις τις λαμβάνουν αυτοί που επηρεάζονται από αυτές, δηλαδή κυρίως οι εργαζόμενοι και οι καταναλωτές. Και παίρνουν τις αποφάσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις εγκυρότερες διαθέσιμες πληροφορίες, χωρίς παράλογη επιβολή απόψεων και έχοντας βασική αρχή το δικαίωμα της αυτοδιαχείρισης.

«Τις όποιες αποφάσεις τις λαμβάνουν αυτοί που επηρεάζονται από αυτές, δηλαδή κυρίως οι εργαζόμενοι και οι καταναλωτές. Και παίρνουν τις αποφάσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις εγκυρότερες διαθέσιμες πληροφορίες, χωρίς παράλογη επιβολή απόψεων και έχοντας βασική αρχή το δικαίωμα της αυτοδιαχείρισης».

Γ: Όσον αφορά τη διανομή των προϊόντων, έχετε χαρακτηρίσει τον εαυτό σας ως εχθρό του συστήματος της αγοράς. Αφού εύκολα αντιλαμβανόμαστε πως μία σοβιετικού τύπου, κεντρικά ελεγχόμενη οικονομία παραβιάζει την αρχή της αυτοδιαχείρισης, γιατί να απορρίψουμε το σύστημα της αγοράς; Δεν είναι η αγορά ένας αρκετά αποτελεσματικός θεσμός, με τον οποίο οι καταναλωτές είναι ελεύθεροι να αποκτήσουν ότι θέλουν; Θα μπορούσατε να εξηγήσετε με λεπτομέρειες τους λόγους για τους οποίους απορρίπτετε την αγορά ως θεσμό διανομής των αγαθών;

Α: Φυσικά, όλες αυτές οι ερωτήσεις απαιτούν πολύ πιο μακροσκελείς απαντήσεις από αυτές που έχουν νόημα σε μια συνοπτική συνέντευξη. Ελπίζω οι αναγνώστες να ασχοληθούν με αυτό το ζήτημα περισσότερο. Οι αγορές χαρακτηρίζονται από πολλά μειονεκτήματα που τις καταδικάζουν. Στην πραγματικότητα, δεν μας δίνουν ότι ακριβώς επιθυμούμε, αλλά μάλλον μαθαίνουμε να επιθυμούμε αυτά που μας δίνουν. Τις περισσότερες φορές στρέφουν τον έναν ενάντια στον άλλο, και για να το κάνουν αυτό ξυπνούν αντικοινωνικά κίνητρα και συμπεριφορές. Οι αγορές, επίσης, εκτιμούν λανθασμένα τις εισροές και τις εκροές, αφού δεν λαμβάνουν υπόψη τις σημαντικές συνέπειες των συναλλαγών στους άλλους ανθρώπους πέρα από τον αγοραστή και τον πωλητή, ειδικά αυτές που αφορούν τις κοινωνικές σχέσεις ή την οικολογία. Αυτός ο υποτιθέμενα αποδοτικός μηχανισμός, η αγορά, κοστολογεί λανθασμένα την τιμή της βενζίνης 10 φορές χαμηλότερα. Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Γιατί, όμως, τότε οι αγορές θεωρούνται αποτελεσματικές; Διότι πράγματι είναι αποτελεσματικές, πολύ αποτελεσματικές, στο να επιτελούν την παραγωγή, την κατανάλωση και τη διανομή με τέτοιο τρόπο, ώστε να πλουτίζουν και να εξουσιάζουν οι λίγοι, ενώ φτωχαίνουν οι πολλοί.

«Οι αγορές επιβάλλουν, ακόμα και ενάντια στη βούλησή μας, αντικοινωνικά κίνητρα, λανθασμένες εκτιμήσεις για τις εισροές-εκροές, την ταξική διαίρεση και την κυριαρχία της μίας τάξης, ακόμα και αν καταργήσουμε το διαχωρισμό κεφαλαίου-εργασίας».

Υπάρχει ακόμη ένα ζήτημα που είναι ιδιαίτερα σχετικό με την ερώτησή σας, αν και είναι λιγότερο φανερό από τα υπόλοιπα: Οι αγορές δημιουργούν ένα πλέγμα διανομής στο οποίο, ακόμα κι αν εξαλείψουμε την ιδιωτική ιδιοκτησία των εργασιακών χώρων, της γης κλπ, κάθε παραγωγική μονάδα πρέπει να ανταγωνίζεται τις άλλες για μερίδιο στην αγορά, προκειμένου

να επιβιώσει. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο γίνεται φανερό ότι ακόμα κι αν οι μονάδες άρχιζαν να αυτοδιαχειρίζονται, να αμείβουν την προσπάθεια και ούτω καθεξής, όλα αυτά τα δίκαια χαρακτηριστικά πολύ σύντομα θα εξαφανίζονταν. Η αγορά θα ανάγκαζε αυτές τις μονάδες, όπως έχει κάνει ιστορικά σε πραγματικές τέτοιες προσπάθειες, να εγκαθιδρύσουν μία τάξη συντονιστών – μάντζερ, όπως τους αποκαλώ, προκειμένου να αποκτήσουν ανταγωνιστικό πλεονέκτημα με περικοπή των δαπανών. Αυτοί οι μάντζερ θα αμείβονταν πολύ καλύτερα λόγω θέσης, επειδή θα έσβηναν τα air-condition, θα επιτάχυναν τη γραμμή παραγωγής κλπ, και θα αποκτούσαν ιδιαίτερα σημαντικό δικαίωμα στη λήψη αποφάσεων.

Με άλλα λόγια, οι αγορές επιβάλλουν, ακόμα και ενάντια στη βούλησή μας, αντικοινωνικά κίνητρα, λανθασμένες εκτιμήσεις για τις εισροές-εκροές, την ταξική διαίρεση και την κυριαρχία της μίας τάξης, ακόμα και αν καταργήσουμε το διαχωρισμό κεφαλαίου-εργασίας. Γ' αυτόν το λόγο θεωρώ ότι αυτό που αποκαλείται ιστορικά «σοσιαλισμός της αγοράς» (market socialism) είναι στην πραγματικότητα ένα οικονομικό σύστημα που παραβιάζει τις αξίες που υποστηρίζω και οδηγεί στην εγκαθίδρυση της εξουσίας της τάξης των μάντζερ εις βάρος των εργαζομένων.

Ο Michael Albert είναι αμερικανός ακτιβιστής και συγγραφέας και μαζί με τη Lyndia Sargent έχουν ιδρύσει το πολιτικό ακτιβιστικό δίκτυο Znet και το περιοδικό Zmagazine. Έχει εισηγηθεί τη Συμμετοχική Οικονομία.

Ο Remi Gau είναι γάλλος ακτιβιστής.

Μετάφραση: Ελπίδα Σαμαράκη
Επιμέλεια: Δημήτρης Κωνσταντίνου

φάκελος / Ενέργεια

ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΙΘΑΝΘΡΑΚΑ: ΚΑΤΙ ΝΕΟ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ;

Κοινωνία των πολιτών και ενέργεια

Από το 2001 άρχισε να διαγράφεται το νέο τοπίο στο ενεργειακό χάρτη της χώρας, καθώς μπήκε σε πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της απελευθέρωσης της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, με τη μαζική κατάθεση αιτήσεων για νέες ενεργειακές εγκαταστάσεις. Σε πρώτη φάση, εκείνες που κέντρισαν τα αντανάκλαστικά των τοπικών κοινωνιών ήταν οι πολλές διάσπαρτες και, σε πολλές περιπτώσεις, ανεξέλεγκτες αιολικές εγκαταστάσεις, ενώ οι μεγάλες μονάδες παραγωγής άρχισαν να απασχολούν αργότερα, αφού, πρώτα, είχε κατασκευαστεί (2004) η πρώτη ιδιωτική μονάδα στη Θήβα, από την ΗΡΩΝ ΘΕΡΜΟΗΛΕΚΤΡΙΚΗ (ΓΕΚ – ΤΕΡΝΑ) και, αργότερα, η μονάδα των ΕΛ.ΠΕ. στη Θεσσαλονίκη, χωρίς καμία ιδιαίτερη αντίδραση. Το διάστημα 2005 – 2006 ήταν περίοδος εντατικής εξάπλωσης αυτών των δραστηριοτήτων, γεγονός που πυροδότησε πολλές τοπικές αντιδράσεις, που κινήθηκαν με επιχειρήματα τοπικής εμβέλειας, άρα και χωρίς φιλοδοξίες ευρύτερου συντονισμού και έριξαν μεγάλο βάρος στη νομική αντιμετώπιση (προσφυγές κλπ.).

Αναζητώντας την αφετηρία των πρόσφατων, ποικιλόμορφων, συντονισμένων κοινωνικών δράσεων γύρω από τα ζητήματα της ενέργειας, δεν μπορώ παρά να ανατρέξω στις προσωπικές μου εμπειρίες. Για τον απλούστατο λόγο ότι είναι, λίγο – πολύ, ένα τυπικό παράδειγμα εναρμόνισης της ατομικής και περιφερειακής δράσης με την ευρύτερης κλίμακας και πιο συντονισμένη συλλογική δράση.

Τέλος 2006 – αρχές 2007: σε ορεινό χωριό της Βοιωτίας, με αφορμή χονδροειδή αιολική εγκατάσταση, δίπλα στα σπίτια του χωριού, πολιτιστικός και ορειβατικός σύλλογος, μαζί με ενεργούς νέους ανθρώπους του χωριού συγκροτούν επιτροπή αγώνα.

Απρίλιος του 2007: σύσκεψη με αντίστοιχες επιτροπές και πολίτες διπλανών χωριών, γύρω από τον ορεινό όγκο του Ελικώνα, για πανελικώνεια συνεργασία. Συμμετέχουν πολίτες από Θίβρη, Αντίκυρα, Λιβαδειά και Χαιρώνεια, όπου, ήδη, έχει ανακύψει πρόβλημα με μονάδες ηλεκτροπαραγωγής, μία από τις οποίες με λιθάνθρακα. Διαπιστώνεται ότι χρειάζεται κάτι περισσότερο.

Μάιος 2007: Αποφασίζεται να συγκροτηθεί δίκτυο κινήσεων απ’ όλο το νομό. Γεννιέται η Συμπράταξη Βοιωτών για το περιβάλλον, που την 1η Ιουλίου 2007 κάνει την πρώτη της μαζική κινητοποίηση (αυτοκινητοπομπές από 4 διαφορετικά σημεία του νομού, που συγκλίνουν σε χωριό στον Ελικώνα). Το γεγονός πυροδοτεί τη δημιουργία νέων ή την ενεργοποίηση κινήσεων, αλλά και πάμπολλες δράσεις και κινητοποιήσεις για πλήθος άλλων περιβαλλοντικών προβλημάτων, με κυριότερο αυτό της βιομηχανικής ρύπανσης του Ασωπού και του Κορινθιακού κόλπου. Το τελευταίο ερεθίζει και την απέναντι πλευρά του Κορινθιακού, που οδηγεί, στο τέλος του 2007, στη συγκρότηση αντίστοιχου δικτύου στο νομό Κορινθίας, την Πρωτοβουλία για τη σωτηρία του Κορινθιακού.

Ήδη, στον Αστακό της Αιτωλοακαρνανίας, τον Ιούλιο του 2007, γίνεται το πρώτο μεγάλο συλλαλητήριο κατά της σχεδιαζόμενης μονάδας λιθάνθρακα. Επιχειρείται συντονισμός και με το Παναιτωλοακαρνανικό μέτωπο, για κοινές δράσεις σε επίπεδο

Από την πορεία του μλοκ ενέργειας στη Δ.Ε.Θ. το 2008

Κορινθιακού κόλπου. Την ίδια περίοδο αρχίζουν να αναπτύσσονται και άλλες δράσεις κατά του λιθάνθρακα (Αλμυρός, Καβάλα, Αλεξανδρούπολη, Λάρυμνα, Μαντούδι, Αλιβέρι). Το μέγεθος και η φύση του προβλήματος μας οδηγεί στη σκέψη ενός πανελλαδικού συντονισμού για τα ζητήματα της ενέργειας, με αιχμή το θέμα του λιθάνθρακα, κάτι που γίνεται πράξη στο τέλος Γενάρη – αρχές Φλεβάρη του 2008, με τη συγκρότηση του πανελλαδικού δικτύου κινήσεων πολιτών “Πολίτες κατά του λιθάνθρακα”.

Το γεγονός συμπίπτει με ένα κύμα μεγάλων κινητοποιήσεων κατά του λιθάνθρακα: 28/1/2008 στον Αλμυρό, 24/2 “πορεία ενέργειας” στη γέφυρα του Ρίου, 27/2 στην Καβάλα, 21/3 στο Μαντούδι. Ακολουθεί η πανελλαδική καμπάνια “Εβομάδα κατά του λιθάνθρακα” 12 -18/5, μεγάλη συγκέντρωση στη Λιβαδειά 16/5, συγκέντρωση στη Λάρυμνα 5/6, “απόβαση ενέργειας” στην Αντίκυρα 13/7, “κατάληψη” του λιμανιού της Θίβρης Βοιωτίας 23/8, η δυναμική παρουσία του “Μπλοκ ενέργειας” στα εγκαίνια της ΔΕΘ 6/9, συγκέντρωση στο Αλιβέρι στις 19/10. Παράλληλα, γίνονται συστηματικές παρεμβάσεις για το θέμα του νέου ενεργειακού σχεδιασμού, που θα κορυφωθούν με το τριήμερο δημόσιου διαλόγου στο τέλος του Νοέμβρη.

Τα μέχρι τώρα αποτελέσματα:

ακυρώθηκαν τα σχέδια των ΔΕΗ – RWE στον Αλμυρό και την Καβάλα, αναπέμφθηκε στη ΡΑΕ η θετική της γνωμοδότηση για το Μαντούδι, ο όμιλος Μυτιληναίου – ENDESA αναδιπλώθηκε στην Αντίκυρα, δηλώνοντας ότι αποσύρει το ενδιαφέρον του για μονάδα λιθάνθρακα, τουλάχιστον, για τα επόμενα 2-3 χρόνια.

Και το κυριότερο:

έχει, ήδη, διαμορφωθεί ένα μέτωπο ενεργών πολιτών και συλλογικοτήτων, με πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά, που φιλοδοξεί να καταστήσει την κοινωνία των πολιτών ενεργό παράγοντα στα όσα διαδραματίζονται στον τομέα της ενέργειας. Αξίζει να σημειωθεί η συμμετοχή (από την άνοιξη του 2008, κιόλας) κινήσεων πολιτών από τα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας, η προσπάθεια σύνδεσης με άλλα κοινωνικά κινήματα (πόλης, ελεύθερων χώρων, κατά των ασύδοτων μεταλλευτικών δραστηριοτήτων, κατά του αγωγού Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολη κλπ), καθώς και η συνάντηση με αντίστοιχες πρωτοβουλίες σε άλλες χώρες (π.χ. επιτροπές πολιτών του Ένσντορφ κατά της μονάδας λιθάνθρακα της RWE).

Σε αυτή τη φάση, και με αυτά τα δεδομένα, ακούγεται φυσιολογικός

ο προβληματισμός για το αν οι μέχρι τώρα πρωτοβουλίες μπορούν να μετεξελιχθούν σε ένα μόνιμο, συνεκτικό, διεκδικητικό κίνημα για τα ζητήματα της ενέργειας. Υπάρχουν κάποια χαρακτηριστικά που συνηγορούν σε κάτι τέτοιο, όπως: η συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι η ενέργεια αποτελεί κεντρικό στοιχείο της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας, η φυσική οργάνωση των πρωτοβουλιών (από μικρότερες σε ευρύτερες συσπειρώσεις), η αυτοοργάνωσή τους (χωρίς εξωτερικές παρεμβάσεις), ο ανοιχτός τους χαρακτήρας και η απουσία συγκεντρωτικής δομής. Αρκούν αυτά; Ασφαλώς, όχι. Οι πρωτοβουλίες αυτές θα πρέπει να αποκτήσουν βάθος, μεγαλύτερη εσωτερική συνοχή, να αποδείξουν, στην πράξη, ότι μπορεί να είναι χρήσιμες στην κοινωνία και, φυσικά, να αντέξουν στο χρόνο. Θα τα καταφέρουμε; Να, ένα ακόμη στοίχημα μπροστά μας!

Τάσος Κεφαλάς
“Πολίτες κατά του λιθάνθρακα”

Πανελλαδικό δίκτυο κινήσεων πολιτών
“ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΙΘΑΝΘΡΑΚΑ”

Ιδρυτικές κινήσεις

Εθελοντική περιβαλλοντική ομάδα Αλμυρού “Εν δράσει”
Ενεργοί πολίτες Εύβοιας
Ένωση Ταμυναίων πολιτών η “ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ” (Αλιβέρι)
Οικολογική εταιρεία Έβρου
Παναιτωλοακαρνανικό μέτωπο για το περιβάλλον
Περιβαλλοντική πρωτοβουλία Μαγνησίας
Σύλλογος «περιβάλλον και πολιτισμός» δήμου Κηρέως
Σύλλογος προστασίας περιβάλλοντος Αλιβερίου
Συμπράταξη Βοιωτών για το περιβάλλον
Συντονιστική επιτροπή αγώνα Καβάλας

στη συνέχεια, την πρωτοβουλία πλαισίωσαν:

Ενεργοί πολίτες δήμου Αστακού
Πολίτες σε δράση (Λάρισα)
Πολίτες της Αττικής για την ενέργεια
Πρωτοβουλία για τη σωτηρία του Κορινθιακού (ν. Κορινθίας)
Πρωτοβουλία πολιτών Θεσσαλονίκης ενάντια στο λιθάνθρακα

φάκελος / Ενέργεια

ΜΙΑ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας

Τις τελευταίες δεκαετίες η κουβέντα περί των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΑΠΕ) αλλά και η τεχνολογία και η χρήση τους έχει αναβαθμιστεί. Οι λόγοι που έχουν οδηγήσει σε αυτήν την εξέλιξη είναι πολλοί και μερικές φορές και αντιφατικοί. Τα όλο και αυξανόμενα περιβαλλοντικά προβλήματα σχετικά με την εκπομπή ρύπων και αέριων του θερμοκηπίου, η προβλεπόμενη εξάντληση των αποθεμάτων ορυκτών καυσίμων, καθώς και το αυξανόμενο κόστος που έχουν οι παραπάνω επιπτώσεις στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας προκαλούν μία αλλαγή τόσο στην κατεύθυνση της τεχνολογίας και της έρευνας όσο και στην μεγαλύτερη διείσδυση και εμπορική χρήση των ΑΠΕ. Δυστυχώς στα πλαίσια της καπιταλιστικής οικονομίας οι κυρίαρχοι λόγοι μιας τέτοιας στροφής είναι η οικονομική ανάπτυξη και το ατομικό κέρδος, μία λογική που δε συνάδει φυσικά με τη διαχείριση της ενέργειας ως κοινωνικό αγαθό. Αυτό είναι και το σημείο που χρειάζεται προσοχή ως προς μία ευρύτερη χρήση των ΑΠΕ.

Η ενέργεια παράγεται με πολλούς τρόπους

Πριν φτάσουμε όμως στους τρόπους και στα μοντέλα χρήσης των ΑΠΕ ας αναφερθούμε στα είδη τους. Έτσι έχουμε τα μικρά υδροηλεκτρικά που με ήπιες επεμβάσεις εκμεταλλεύονται τη δυναμική ενέργεια του νερού, τις ανεμογεννήτριες, τα φωτοβολταϊκά που εκμεταλλεύονται την ηλιακή ακτινοβολία, τη γεωθερμία που παράγει ηλεκτρισμό από τη θερμότητα στο εσωτερικό της γης, τη βιομάζα που χρησιμοποιεί οργανική ύλη για καύσιμο, τα παλιρροϊκά συστήματα που εκμεταλλεύονται την ενέργεια των κυμάτων κ.α.. Κάποιες από αυτές τις τεχνολογίες έχουν μία ιστορία αρκετών δεκαετιών (όπως τα μικρά φράγματα, οι ανεμογεννήτριες και τα φωτοβολταϊκά), πράγμα που έχει επιτρέψει και την εμπορική τους χρήση. Άλλες από αυτές τις τεχνολογίες όπως η παλιρροϊκή ενέργεια βρίσκονται σε ερευνητικό στάδιο και άλλες είναι ραγδαία αναπτυσσόμενες όπως η βιομάζα.

Είναι γεγονός ότι η κάθε τεχνολογία από τις παραπάνω ξεχωριστά έχει κάποια πλεονεκτήματα και κάποια σημαντικά μειονεκτήματα κυρίως τεχνικής φύσης. Στο σύνολο όμως η συνδυασμένη χρήση τους μπορεί να παράγει αξιόπιστα ηλεκτρική ενέργεια με ήπιες παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Επιπλέον το πλήθος των ανανεώσιμων ενεργειακών πόρων επιβάλλει την επιλογή της κατάλληλης περιοχής για την εγκατάσταση συγκεκριμένης ΑΠΕ. Π.χ. σε περιοχές με μεγάλο αιολικό δυναμικό θα προτιμηθεί η ανεμογεννήτρια ενώ σε περιοχή με γεωθερμικό δυναμικό (Μήλος, Νίσυρος) η γεωθερμία. Διάφοροι τεχνικοί λόγοι έχουν οδηγήσει σε λιγότερο ή περισσότερο εξελιγμένες τεχνολογίες συνδυασμού διαφόρων ΑΠΕ με συμβατικές ενεργειακές τεχνολογίες, τα λεγόμενα υβριδικά συστήματα.

Πράσινος καπιταλισμός και άλλοι μύθοι

Το ότι οι ΑΠΕ είναι φιλικές προς το περιβάλλον όμως δεν αποτελεί ούτε πανάκεια, ούτε αυταξία. Ο σχεδιασμός τους, ο τρόπος που διεισδύουν στην κοινωνική ζωή, το μέγεθος της κατασκευής τους, η ευαισθησία του οικοσυστήματος που τοποθετούνται είναι κριτήρια που αν δε πληρούνται μπορούν να κάνουν τις ΑΠΕ το ίδιο καταστροφικές με τις συμβατικές τεχνολογίες.

Εάν δηλαδή η τεχνολογία των ΑΠΕ ενταχθεί στα πλαίσια της γιγαντωμένης μαζικής παραγωγής με κύριο άξονα το κέρδος από την πώληση ηλεκτρικής ενέργειας τα αποτελέσματα μπορεί να είναι καταστροφικά. Για να γίνει κατανοητό αυτό ας αναλογιστεί

ο καθένας τη σημαίνει για μια περιοχή μία μεγάλη επένδυση σε αιολικό πάρκο. Η επένδυση γίνεται για να υπάρξει κέρδος και αυτό συνεπάγεται τη μεγιστοποίηση της παραγωγής ενέργειας. Για να πραγματοποιηθεί αυτό θα πρέπει στη συγκεκριμένη περίπτωση να τοποθετηθούν τεράστιες ανεμογεννήτριες συνήθως σε κορυφογραμμή και αυτό πλέον δε θα αποτελεί μία ήπια παρέμβαση αλλά βιομηχανική εγκατάσταση και μάλιστα πάνω σε βουνό. Αντίστοιχα στην περίπτωση μίας μεγάλης φωτοβολταϊκής εγκατάστασης θα πρέπει να δεσμευθεί μεγάλη έκταση γης κ.ο.κ.

Έτσι προκύπτουν δύο βασικά ζητήματα ως προς τη διαχείριση των ΑΠΕ, η ύπαρξη τους και κατ' επέκτασιν της ενέργειας που παράγουν με κοινωνικούς όρους (χωρίς γνώμονα το κέρδος) και η μη βιομηχανική και συγκεντρωτική τους ανάπτυξη.

Η μέχρι τώρα ανάπτυξη των ενεργειακών συστημάτων ακολουθεί το συγκεντρωτικό μοντέλο των μεγάλων ενεργειακών κέντρων (στην Ελλάδα Δ. Μακεδονία, Μεγαλόπολη) και τη μεταφορά της παραγόμενης ενέργειας στα κέντρα κατανάλωσης (κυρίως μεγάλα αστικά κέντρα). Στον αντίποδα αυτής της λογικής θα μπορούσε να βρίσκεται η διανεμημένη παραγωγή, δηλαδή η παραγωγή ενέργειας κοντά στα κέντρα κατανάλωσης από ένα τεράστιο πλέγμα μικρών μονάδων (3-10kW) διασυνδεδεμένων μεταξύ τους. Εκεί η χρήση των ΑΠΕ θα έπαιζε σημαντικό ρόλο καθώς οι ισχύς που κινούνται βρίσκονται κοντά σε αυτά τα πλαίσια. Η τεχνολογία της διανεμημένης παραγωγής είναι ένας ταχέα αναπτυσσόμενος κλάδος της ενεργειακής τεχνολογίας. Η τεχνική δυσκολία της έγκειται στο ζήτημα του ελέγχου και συντονισμού ενός μεγάλου πλήθους γεννητριών, στη διαχείριση ενός τέτοιου συστήματος και σε κάποια πιο ειδικά ζητήματα (αξιοπιστία, διασύνδεση κ.α.)

Ένα αστικό κέντρο θα μπορούσε να λειτουργεί σε μεγάλο βαθμό στη βάση ενός καλοσχεδιασμένου συστήματος διανεμημένης παραγωγής. Ενσωματώνοντας σε κτήρια και κατοικίες συστήματα ΑΠΕ και δημιουργώντας ένα εκτεταμένο δίκτυο θα μπορούσε ο καθένας να είναι παραγωγός και καταναλωτής ενέργειας ταυτόχρονα. Έτσι υλοποιείται η κοινωνική διάσταση της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας καθώς εξαφανίζεται ο μεγάλος παραγωγός. Από την άλλη ένα τέτοιο εγχείρημα αποτελεί διακύβευμα καθώς ένα τέτοιο σύστημα κάλλιστα θα μπορούσε να λειτουργεί με όρους κοινωνικής αλληλεγγύης (κοινωνική κάλυψη των ενεργειακών

αναγκών) αλλά επίσης θα μπορούσε στα πλαίσια της καπιταλιστικής οικονομίας να αποτελέσει ένα τεράστιο χρηματιστήριο ενέργειας όπου κάθε μικροπαραγωγός θα πουλάει και θα αγοράζει ενέργεια. Εν τέλει αυτό αποτελεί και το μεγαλύτερο ζήτημα, η κοινωνική ανάγκη θα πρέπει να οδηγήσει τις εξελίξεις και όχι το κέρδος. Παράλληλα βέβαια υλοποιείται και η δεύτερη παράμετρος της μη ύπαρξης μεγάλων βιομηχανικών εγκαταστάσεων που σημαίνει καταδίκη μεγάλων περιοχών.

Εδώ είναι και η μεγάλη αντίφαση του λεγόμενου «πράσινου καπιταλισμού» που θεωρεί πανάκεια τις ΑΠΕ. Το καθετί έχει αξία μέσα στο κοινωνικό πλαίσιο που το τοποθετεί κανείς και σίγουρα το κέρδος πράσινο ή μη θα δρα ανταγωνιστικά με την κοινωνία.

Υπερκατανάλωση και σπατάλη ενέργειας

Τέλος, η προοπτική των ΑΠΕ δεν είναι ξέχωρη από τη συνολική στάση στο ζήτημα της εξοικονόμησης της ενέργειας και των καταναλωτικών προτύπων. Ο συνολικός σχεδιασμός της καθημερινής δραστηριότητας και των τρόπων που αυτή λαμβάνει χώρα είναι ουσιαστικός. Δεν έχει νόημα να μιλάμε για διείσδυση των ΑΠΕ σε μια κοινωνία που κατασπαταλά ενέργεια. Θα ήταν τελείως παράδοξο να μιλάμε για ένα κτήριο που έχει ενσωματωμένα συστήματα π.χ. διανεμημένης παραγωγής αλλά έχει τεράστιες απώλειες θερμότητας λόγω κακού σχεδιασμού.

Οι ΑΠΕ λοιπόν ανοίγουν ένα παράθυρο για μια ορθολογική παραγωγή ενέργειας που σε συνδυασμό με μια ορθολογική κατανάλωση θα μπορούσε να δώσει μία αποφασιστική λύση στα ζητήματα της ενέργειας. Το ζήτημα όμως τίθεται στην ίδια την κοινωνία και στο μοντέλο διαχείρισης που αυτή θα επιλέξει για να επιλύσει αυτά τα μεγάλα προβλήματα. Και σίγουρα η λύση δε βρίσκεται στο πεδίο των καπιταλιστικών αξιών, του κέρδους και της υπερκατανάλωσης.

Α. Θ.

Σε συζητήσεις τους πολλοί από τους φοιτητές λένε ότι η κατάσταση στα πανεπιστήμια πολιτικά έχει γυρίσει στην εποχή προ φοιτητικού κινήματος (το λεγόμενο φουκού, 25 Μαΐου 2006- 15 Μαρτίου 2007+). Η αλήθεια είναι ότι με την εφαρμογή του νόμου πλαίσιο σε πολλά ΑΕΙ-ΤΕΙ (κατάλογος συγγραμμάτων, πρυτανικές εκλογές), με τη μόνιμα ανοιχτή δυνατότητα της αστυνομίας να παραβιάζει το άσυλο (ειδικά στη Θεσσαλονίκη) και την αναγνώριση των ΚΕΣ προ των πυλών, η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη από το Μάιο του 2006. Και αν κάποιος αντιτείνει ότι από τότε το κίνημα είναι δυνατότερο και ότι αλλάξαν οι «συσχετισμοί», μια βόλτα στα υπνωτισμένα αμφιθέατρα, στους αγχωμένους διαδρόμους και στα αργόσχολα φουαγιέ θα διαλύσει κάθε τέτοια διαπίστωση. **Το φράγμα της απάθειας της πανεπιστημιακής κοινότητας που πρέπει να σπαστεί είναι ανάλογο, αν όχι πιο θεμελιωμένο από αυτό που γκρέμισε το 2006 το χιλιотραγουδισμένο «ποτάμι».**

Και για να ξαναγκρεμίσουμε το φράγμα αυτό πρέπει καταρχήν να παραδεχτούμε την ήττα μας. Η αναγνώριση της τελευταίας και ο κριτικός απολογισμός των κινήσεων του κινήματος είναι το πρώτο και αναγκαίο βήμα για το ξεπέρασμα της. Βέβαια δεν είναι καθόλου ενδιαφέρουσα η -σωστή- κριτική στον εμπροσθοφύλακα της κοινωνικής ειρήνης ΚΚΕ, ή στις θέσεις του ΣΥΝ για το πανεπιστήμιο που είναι λίγο δεξιότερα από του ΠΑΣΟΚ, ή στην ηττοπαθή και πατερναλιστική τακτική των ΕΑΑΚ, ή στους φοιτητοπατέρες ή στην τύχη που μας δέρνει.

Κριτική θα γίνει στο ριζοσπαστικό και αυτόνομο χώρο, τα σχήματα δηλαδή εκείνα και τις ομάδες που έβγαλαν το κίνημα από τα αδιέξοδα του πρώτου γύρου (σύγκρουση 8 Ιούνη, περιφρουρημένες πορείες, ψηφίσματα και όχι πλαίσια- σεντόνια μερικές από τις λύσεις) και εμπλούτισαν τα συντεχνιακά του αιτήματα με ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά (καταστολή, ελεύθεροι χώροι, σύνδεση με επισφαλή εργασία, κριτική στο ίδιο το αντικείμενο σπουδών) . Τα ίδια σχήματα και ομάδες, όταν βρέθηκαν στο προσκήνιο σαν ισότιμοι ομιλητές με τις υπόλοιπες συνιστώσες του κινήματος, όταν είχαν τη δυνατότητα να επανανοηματοδοτήσουν τον αγώνα , όταν τους τέθηκε σε τακτικό επίπεδο το αδυσώπητο «τι να κάνουμε», συμβιβάστηκαν στο ρόλο της καταγγελίας, του πρακτικισμού και τελικά αντί να παράξουν πολιτική αναλώθηκαν ατάρεσκα στις ιδεοληψίες τους.

Κριτική με τις αποδείξεις του σημερινού απολογισμού θα γίνει ειδικότερα στις ομάδες εκείνες που υπεράσπιζαν με θεολογικό φανατισμό τη θέση ότι

η οργάνωση/συντονισμός/δικτύωση των σχημάτων της αυτόνομης συνιστώσας θα πρέπει αφενός να είναι πρόσκαιρη και αφετέρου μόνη βάση της θα πρέπει να είναι το επίπεδο της δράσης- και μόνο! « Οποιαδήποτε άλλου τύπου δομή είναι γραφειοκρατία» διατείνονταν. Ενδεδυμένη με ιδεολογικά χαρακτηριστικά, η αντίληψη αυτή τράφηκε από την τεχνοτροπία του αναρχικού «χώρου» στην Ελλάδα στις καμπάνιες αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές και τη συνωμοτική λήψη αποφάσεων για δυναμικές δράσεις. **Κι ενώ το πρόσκαιρο και «πρακτικό» της (μη-)δομής είναι χαρακτηριστικό που απορρέει από αναγκαιότητα στις τελευταίες περιπτώσεις, η μεταφορά του στις διαδικασίες του κινήματος αποτελεί στην καλύτερη περίπτωση ιδεοληψία- στη χειρότερη ηθελημένη απουσία από την πολιτική απόφαση και την ευθύνη που αυτή συνεπάγεται.** Και τελικά ο σημερινός απολογισμός βρίσκει την «τάση» αυτή παντελώς απούσα από το πανεπιστήμιο.

Ο σημερινός απολογισμός από την άλλη δικαιώνει τα αυτόνομα σχήματα και τις ομάδες που οργανώθηκαν στη βάση του διαρκούς συνδικαλισμού (παρέμβασης αν η λέξη θυμίζει γραφειοκρατία!) στο πανεπιστήμιο για το πανεπιστήμιο, ως ομάδες υπεράσπισης του ελεύθερου δημόσιου χώρου του, ως αρχή αμφισβήτησης της σημερινής του δομής και ως άνοιγμα ενός ακόμα μετώπου ενάντια στο σύστημα και την κοινωνική απάθεια. Η δικαίωση προκύπτει καταρχάς από την ίδια την ύπαρξη τους και ενδυνάμωσή τους μέχρι σήμερα. Αυτό που δεν έχει δικαιωθεί είναι η πίστη όσων πιστεύαμε ότι τα σχήματα αυτά έχουν την πολιτική ωριμότητα να φτάσουν στην πανελλαδική δικτύωση και συντονισμό τους. Γιατί παρά την αξιολογημένη δράση τους μέχρι σήμερα, δεν έχουν σταθεί ικανά να θωρακιστούν στον αφορισμό που τους απευθύνουν πολλοί φοιτητές : «Ωραία τα λέτε, μακάρι να ήταν κι άλλοι σαν εσάς, αλλά...», αφορισμός αδυσώπητος αλλά δηλωτικός

της αλήθειας ότι για πανελλαδικά θέματα υπάρχει μόνο όταν έχεις τη δυνατότητα δράσης σε πανελλαδικό επίπεδο. Η οριζόντια σύμπραξη σε εθνικό επίπεδο προϋποθέτει μια συστηματική επεξεργασία των μέχρι τώρα στόχων και θέσεων του κάθε σχήματος για να βγει τελικά μια σειρά κοινών θέσεων/στόχων/δράσεων. **Η πανελλαδική συναπόφαση και δράση τελικά θα δώσουν στην ελευθεριακή συνιστώσα του φοιτητικού κινήματος τη δυνατότητα για πρώτη φορά να κινηθεί πρωτοβουλιακά για την ανάληψη δράσης ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.**

Το ΚΚΕ συνεχίζει να είναι το μακρύ χέρι της εξουσίας στο πανεπιστήμιο. Ο Συνασπισμός συνεχίζει να διεκδικεί το ρόλο του διαιτητή μεταξύ κινήματος και εξουσίας. Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά (με φωτεινές εξαιρέσεις) θεωρεί ότι «νικήσαμε». Σε ένα τέτοιο πολιτικό περιβάλλον λοιπόν, μια οργανωμένη πια ελευθεριακή και αυτόνομη συνιστώσα είναι η μόνη που μπορεί να υψώσει άμυνες στην επέλαση της αγοράς και του κράτους-επιχειρηματία, και παίρνοντας επιθετικές πρωτοβουλίες, να αποτελέσει κινηματική δύναμη ρήξης με το υπάρχον.

Αρκεί να το θελήσει.

Σπύρος Τζουανόπουλος,
τελειόφοιτος
Συμμετείχε στα Αυτόνομα σχήματα Κομοτηνής

Λευκές νύχτες....

Στις 10 Οκτωβρίου του περασμένου Οκτώβρη ο Filatov "Fedjay" Feodor Vasilevich βγαίνοντας από το σπίτι του δέχθηκε επίθεση με μαχαίρι από τέσσερις άγνωστους. Ο 27χρονος Fedjay, άφησε την τελευταία του πνοή λίγη ώρα μετά στο νοσοκομείο που μεταφέρθηκε. Ο Fedjay ήταν μέλος της κοινότητας αντιρατσιστών σκίνχεντ της Μόσχας, από τα πιο ενεργά, όπως λένε οι φίλοι και σύντροφοί του, για τους οποίους δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι δολοφονήθηκε για τη δράση του. Περισσότερες από διακόσιες επιθέσεις νεοναζί καταγράφηκαν μόνο τους πρώτους μήνες του 2008 και πενήντα τρεις άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στις επιθέσεις αυτές:

Στη Ρωσία αυτή τη στιγμή οι ενεργοί ακροδεξιοί σκίνχεντ είναι οι πλέον πολυάριθμοι παγκοσμίως, καθώς φθάνουν τις 50.000, ενώ ο συνολικός αριθμός τους στον υπόλοιπο κόσμο δεν φαίνεται να υπερβαίνει τις εβδομήντα χιλιάδες. Πρωτοεμφανίστηκαν στη Μόσχα, την πιο ακριβή για τους πλούσιους πόλη του κόσμου και την Αγία Πετρούπολη, αλλά τώρα τους συναντάς σε περισσότερες από ογδόντα πόλεις της ρωσικής επικράτειας, οργανωμένους συνήθως σε ομάδες των δέκα ατόμων. Παιδιά της Περσετρόικα, μεγαλωμένα τη δεκαετία του '90, θεωρητικά δεν πίνουν, δεν καπνίζουν, δεν έχουν συμμετοχή σε μικροεγκλήματα. Παγανιστές στην πλειοψηφία τους ή Χριστιανοί ορθόδοξοι φονταμενταλιστές, με τους Εβραίους πάντα πρώτους στη λίστα των εχθρών τους.

Σύμφωνα με το δημοσιογράφο Ρουσλάν Λίνκοβ, πρόεδρο της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Δημοκρατική Ρωσία», ο οποίος έχει γλιτώσει από επίθεση εναντίον του με δύο πυροβολισμούς στο κεφάλι, «η Διοίκηση εδώ και πολύ καιρό προωθεί μια εθνική πατριωτική ρητορική, που συσπειρώνει την κοινωνία γύρω απ' το μίσος προς τους ετερόδοξους από τη μια, προς τους αλλόθρησκους και τους διαφορετικούς στην εμφάνιση από την άλλη». «Και επί Τσάρου, οι αρχές επίσης χρησιμοποιούσαν εθνικές πατριωτικές σκοτεινές δυνάμεις, πχ τους λεγόμενους Black Hundreds, για να πολεμήσουν τους ανθρώπους άλλων θρησκειών. Βασικά, αυτοί οι «Μαύροι Εκατοντάδες» «δοξάστηκαν» μέσα από τα πογκρόμ των Εβραίων. Με τους Μπολσεβίκους, στο τέλος της κομμουνιστικής κυριαρχίας, στο τέλος της δεκαετίας του 80, η KGB ασχολούνταν κάτω απ' τις οδηγίες του Κομμουνιστικού Κόμματος με τη δημιουργία εθνικιστικών και φασιστικών ομάδων. Συγκεκριμένα το 1991, όταν το πραξικόπημα της Επιτροπής Εκτάκτου Ανάγκης απέτυχε και σφραγίζαμε το Σμόλνι, όπου βρισκόταν η οργανωτική επιτροπή του Κ.Κ. της Σοβ. Ένωσης στο Λένινγκραντ, εκεί βρήκαμε υλικές αποδείξεις στο γραφείο του Γραμματέα, οδηγίες από την οργανωτική επιτροπή του ΚΚΣΕ στο Λένινγκραντ προς την KGB, για τη δημιουργία της κοινότητας «Pamyat». Εξηγούσε γιατί πρέπει να δημιουργηθεί αυτή η κοινότητα, για ποιο σκοπό. Η κοινότητα «Pamyat» είναι η κοιτίδα όλων των ναζιστικών οργανώσεων που υπάρχουν στις μέρες μας και δρουν στο έδαφος της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Δηλαδή αυτή η δομή δημιουργήθηκε από την KGB, ελεγχόταν από αυτούς, εκεί τοποθέτησαν ανθρώπους της ασφαλείας, που ακόμα βρίσκονται σε αυτά τα ναζιστικά κινήματα, και τα καθοδηγούν.

Η Pamyat (Μνήμη), ήταν η πρώτη ακραία εθνικιστική οργάνωση που εμφανίστηκε στα τέλη της δεκαετίας του '80, επί Σοβιετικής Ένωσης

. Η Pamyat διεκδικούσε αποκατάσταση για τις χριστιανικές εκκλησίες, ιδεολογικώς ήταν συγγενής με εθνικιστικά αντισημιτικά κινήματα της τσαρικής εποχής και μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης υιοθέτησε το μότο «Θεός, Τσάρος, Έθνος».

Η Γκαλίνα Κοζεβνίκοβα, είναι υποδιευθύντρια του Κέντρου SOVA, το οποίο καταγράφει τη δραστηριότητα των ακροδεξιών. Η φωτογραφία με το όνομα και την ιδιότητά της έχει αναρτηθεί σε ιστοσελίδα νεοναζί με την παραίνεση: «Σε ενδεχόμενη συνάντηση, συνίσταται η δολοφονία της».

«Ολόκληρη η ρητορική του Πούτιν είναι πατριωτική, милитаристική, βασισμένη στην αναζήτηση του εχθρού και βασικά εθνοκεντρική», σημειώνει η Γκαλίνα Κοζεβνίκοβα. «Αυτό οπωσδήποτε προκαλεί μία πολύ σημαντική αύξηση των ξενοφοβικών ιδεών εκ μέρους του πληθυσμού και τις νομιμοποιεί».

Στο πλαίσιο αυτό, ο Αλεξάντρ Μπέλοβ, αρχηγός του Κινήματος ενάντια στη Λαθρομετανάστευση (Movement against Illegal Immigration-DPNI), βρίσκει χώρο απεύθυνσης στο «μέσο Ρώσο πολίτη που αγανακτεί. Το DPNI καλεί τους

Feodor Filator Vasilevich

θύμα των νεοναζί στην Ρωσία

πολίτες να εκπαιδεύονται στο μαχαίρι και τα όπλα, και οργανώνει ομάδες πολιτοφυλακής, που συχνά κινητοποιούνται κατά των μεταναστών, διενεργώντας μάλιστα στην επαρχία ακόμα και πογκρόμ.

«Το 60% του πληθυσμού συμφωνεί με το κάλεσμα η Ρωσία για τους Ρώσους, οπότε δεν έχουμε έλλειψη σε ανθρώπινο δυναμικό» δηλώνει ο Ντιμίτρι Ντέμουσκιν, αρχηγός της «Σλαβικής Συμμαχίας» (Slavic Union-SS). Οργάνωσης, που αριθμεί 5.500 μέλη μόνο στη Μόσχα, ενώ στις αρχές της δεκαετίας του '80 δεν ξεπερνούσαν τις μερικές δεκάδες και είναι υπεύθυνη για αρκετά από τα ανατρεχαστικά βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο με σκηνές εκτέλεσης μεταναστών.

Το χειρότερο είναι πώς το νούμερο που επικαλείται προκύπτει από κοινωνιολογικές

έρευνες και είναι πραγματικό. Όπως δείχνουν οι δημοσκοπήσεις το 60% του πληθυσμού συμφωνεί με το σύνθημα «Η Ρωσία στους Ρώσους». Και πολλοί από αυτούς είναι έτοιμοι να δικαιολογήσουν ακόμα και φόνους μεταναστών, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για την ανεργία, την εγκληματικότητα και γενικώς για όλα τα κακά της ρωσικής καθημερινότητας.

...οι μετανάστες...

Οι ξένοι δεν νιώθουν καθόλου ευπρόσδεκτοι στη Ρωσία, σημειώνει ο Μάρσαλ, φοιτητής στο «Πανεπιστήμιο για τη Φιλία των Λαών». Οι προσβολές και οι εξευτελισμοί αποτελούν καθημερινότητα και σε κάποιες ημερομηνίες όπως τα γενέθλια του Χίτλερ, σημαίνει για αυτούς συναγερμός.

Αυτοί που έρχονται στη Ρωσία για να εργαστούν είναι φυσικά πολλοί περισσότεροι από τους φοιτητές. Η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης τους υπολογίζει σε 10 - 15 εκατομμύρια. Από αυτούς μόνο τα δύο εκατομμύρια έχουν άδεια εργασίας. Είναι άνθρωποι από το Τατζικιστάν, το Ουζμπεκιστάν, το Κιργιστάν, την Αρμενία, το Αζερμπαϊτζάν, τη Γεωργία, αλλά και την Κίνα, την Κορέα, το Πακιστάν και το Αφγανιστάν. Αυτοί που προέρχονται από τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες είναι κόκκινο πανί για τους νεοναζί.

Οι συνθήκες που δουλεύουν είναι συνθήκες σκλαβιάς τις περισσότερες φορές, με ωράρια εξαντλητικά και ελάχιστο μισθό. Η ρώσικη κοινωνία στην πλειοψηφία τους τους αντιμετωπίζει ως εγκληματίες κατηγορώντας τους για πολλά από τα δικά της δεινά, την ώρα που οι περισσότεροι από αυτούς εργάζονται σε συνθήκες σκλαβιάς, με εξαντλητικά ωράρια και ελάχιστο μισθό.

Ο Νικολάι Σβάνιτζε, Πρόεδρος της Επιτροπής Εθνικών σχέσεων και Ελευθερίας Συνείδησης της κρατικής Εποπτικής Αρχής επισημαίνει: «Οι μετανάστες είναι ανυπεράσπιστοι, δεν έχουν χαρτιά, συχνά δεν μιλάνε πολύ καλά ρωσικά. Δεν έχουν τη συμπάθεια του ντόπιου πληθυσμού. Γι' αυτό οι άνθρωποι μόνο θα χειροκροτήσουν αν τους προσβάλλεις. Δεν έχουν δικαιώματα, δεν μπορούν να απαντήσουν, και δεν υπάρχει κανείς να παρέμβει γι' αυτούς».

Και δυστυχώς όπως δείχνουν όλα δεν είναι λίγοι αυτοί που υιοθετούν τη στάση του Βιγιάτσεσλαφ Ποστάβνιν από την Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης.

«Ολόκληρο το πρόβλημα συνίσταται στο διακανονισμό της εισροής των μεταναστών στην επικράτεια της Ρωσικής Ομοσπονδίας: να μη συγκεντρώνονται όπου υπάρχει πλεόνασμα, αλλά να ηγαίνονται εκεί όπου τα εργατικά χέρια είναι απαραίτητα», σημειώνει, για να ξεσπάσει αμέσως μετά σε ένα ξενοφοβικό παραλήρημα. «Τι θα συμβεί στη χώρα μας, εάν δεχτούμε πολλούς από αυτούς; Σε 20, 30, 40 χρόνια δεν θα μείνει κανείς από τους πολίτες μας. Θα χάσουμε την ταυτότητά μας. Και μην λέμε ότι οι εγκληματίες δεν έχουν εθνικότητα. Φυσικά και έχουν, όπως και οι ήρωες, μη το ξεχνάμε αυτό».

Γκαλίνα Σταροβογιάτοβα. Σύμβουλος του προέδρου Γιέλτσιν σχετικά με ζητήματα διεθνολογικών σχέσεων. Δυο σφαίρες πισώπλατα. 1998

Νικολάι Γκριένκο, Πανεπιστημιακός ειδικός σε θέματα εθνικών και φυλετικών ζητημάτων. Κατέθεσε σε δίκη Νεοναζιστών. Εκτελέστηκε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του. 2004

Τιμούρ Κατσαράβα. Αναρχικός φοιτητής, μετείχε στο διεθνές πρόγραμμα «Φαγητό όχι βόμβες» μοιράζοντας φαγητό σε αστέγους. Τραγουδιστής σε αντιφασιστικό συγκρότημα, γνωστός για τη δράση του. Μαχαιρώθηκε σε πολυσύχναστο δρόμο της Αγ. Πετρούπολης 2005. (Στη δίκη παρωδία που ακολούθησε ο δικηγόρος του ναζιστή ρωτά τη μητέρα του σκοτωμένου παιδιού. «Μα γνωρίζατε ότι ο γιος σας ακολουθούσε το γλιστερό δρόμο του αντιφασισμού, γνωρίζατε με τι ασχολούνταν ο γιος σας, τι προσπαθείτε τώρα να πετύχετε εδώ στο δικαστήριο;»)

Πηγές: Εξάντας

Μαρία Μ.άζη

**...όταν όλοι οι άλλοι
τρόποι αποδεικνύονται
ανεπαρκείς...**

Στα δικαστήρια αναγκάστηκε να καταφύγει ο Νικολά Σαρκοζί, προκειμένου να εξαναγκάσει τους υπεύθυνους εταιρίας να αποσύρουν από την αγορά κούκλες που κυκλοφόρησαν με τη μορφή του. Και πριν ρωτήσετε ποιο διεστραμμένο μυαλό θα αγόραζε κούκλα με τη μορφή του Γάλλου προέδρου, να ξεκαθαρίσω ότι δεν πρόκειται για κούκλα που θα στολίσει τα ράφια σας, ή θα προσφέρατε δωράκι στο ανιψάκι σας, αλλά για κανονικότατη κούκλα βουντού και μάλιστα με οδηγίες χρήσης.

Ναι είναι αλήθεια. Στις 9 Οκτωβρίου, στην παριζιάνικη αγορά κυκλοφόρησαν προς πώληση 20.000 κούκλες βουντού με τη μορφή του Γάλλου προέδρου, ένα εγχειρίδιο και μερικές καρφίτσες που μπορούν να καρφωθούν σε γνωστές ρήσεις του Σαρκοζί που είναι τυπωμένες πάνω στην κούκλα, όπως το "δούλεψε περισσότερο για να βγάλεις περισσότερα" ή το "Στα τσακίδια βρωμιάρη" που είπε σε κάποιον που αρνήθηκε να του σφίξει το χέρι.

Σύμφωνα με τη «Le Monde», ο δικηγόρος του Σαρκοζί έστειλε επιστολή στην εκδοτική εταιρεία K&B Publishers, που κατασκευάζει την κούκλα, στην οποία αναφέρει ότι ο Σαρκοζί "έχει αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα" στην εικόνα του και απαιτεί την απόσυρση της κούκλας από την αγορά.

Μ.Μ.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΦΡΑΓΜΑΤΩΝ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ ΣΤΙΣ 13,14,15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Στο πλευρό των εταιρειών

Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο της «Β» (Οκτώβριος, τχ. 47, σελ.5), μερίδα της επιστημονικής κοινότητας και του τεχνικού κόσμου φαίνεται ότι έχει συστρατευθεί (με το αζημίωτο;) στο πλευρό του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ (βλ. Σουφλιάς) και των εταιρειών ενέργειας-κατασκευών για να πειστεί η κοινή γνώμη ότι έχουμε ανάγκη και άλλα 20 μεγάλα φράγματα, όπως του Αχελώου, στα ποτάμια της χώρας. Όπως είναι γνωστό, το υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ πρότεινε τον περασμένο Μάρτιο 20 μεγάλα φράγματα σε Αώο (Βοϊδομάτη), Αραχθό, Καλαμά, Αλιάκμονα, Αχελώο και 250 μικρά, κυρίως στα νησιά, υποτίθεται για να καλυφθούν οι αυξημένες ενεργειακές και υδατικές ανάγκες της Ελλάδας.

Στο πλαίσιο αυτό στη Λάρισα στις 13,14,15 Νοεμβρίου το τοπικό ΤΕΕ διοργανώνει το 1^ο πανελλήνιο συνέδριο μεγάλων φραγμάτων υποστηρίζοντας ότι υπάρχουν μεγάλες δυνατότητες για την κατασκευή τέτοιων φαραωνικών και αντι-οικολογικών έργων.

Στο συνέδριο δεν κλήθηκαν να συμμετάσχουν

ούτε οι κάτοικοι της Μεσοχώρας Τρικάλων που το χωριό τους θα αφανιστεί από το φράγμα της εκτροπής του Αχελώου ούτε οι κάτοικοι των Τζουμέρκων που διασχίζει ο γειτονικός Άραχθος στον οποίο το επιχειρούμενο φράγμα στον Άγιο Νικόλαο θα διακόψει οριστικά και αμετάκλητα τη ροή του ποταμού επηρεάζοντας τα οικοσυστήματα.

Βλέπουμε, λοιπόν, ποιους πραγματικά εξυπηρετεί το συνέδριο αυτό (και άλλα τέτοιου είδους) και ποιους πραγματικά φοβάται το αχόρταγο μπλοκ των εταιρειών ενέργειας-νερού-κατασκευών...

Γ. Παπαχριστοδούλου

Υ.Η.Φράγμα Μεσοχώρας

Γιατί υπάρχουν παραλίες;

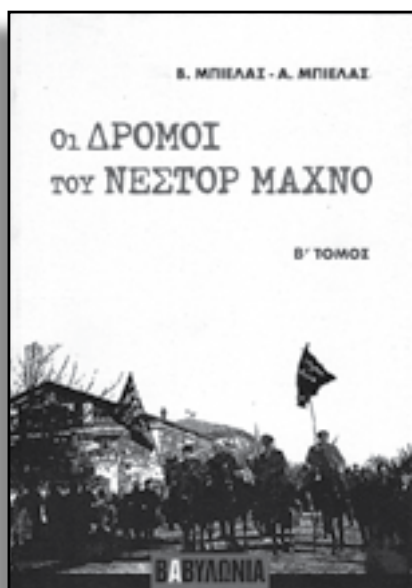
Ελάχιστοι άνθρωποι έχουν αναρωτηθεί γιατί έχουμε παραλίες. Γιατί παραμένουν για αιώνες στην ίδια θέση ενώ ο συνεχής κυματισμός έχει την τάση να «τρώει» την άμμο και τα χαλίκια; Η αλήθεια είναι ότι η ύπαρξη μιας παραλίας είναι μια πολύ λεπτή φυσική ισορροπία. Τα ποτάμια προσφέρουν καθημερινά φερτά ιζήματα ενώ η θάλασσα τα παρασύρει. Από το που θα ισορροπήσει αυτό το πάρε δώσε καθορίζεται το εάν θα έχουμε τελικά παραλία. Το σύστημα αυτό της προσφορά και ζήτησης ιζημάτων (άμμου και χαλικιών δηλαδή) είναι τόσο δυναμικό που μια οποιαδήποτε επέμβαση στην ισορροπία της φύσης μπορεί να έχει τραγικά αποτελέσματα ακόμα και μέσα σε λίγες εβδομάδες. Τα ποτάμια κατεβάζουν τα πολύτιμα φερτά αυτής της φυσικής διεργασίας. Οι περιοχές, όμως, που τροφοδοτούν με ιζήματα είναι πολύ ευρύτερες από το δέλτα τους και εκτίνονται για ορισμένους ποταμούς σε αρκετές δεκάδες χιλιόμετρα. Αν ένα ποτάμι που τροφοδοτεί μια περιοχή είτε σταματήσει να εκβάλλει (λόγω εκτροπής) είτε σταματήσει να κατεβάζει ιζήματα (λόγω ενός φράγματος), τα αποτελέσματα θα είναι καταστροφικά για όλες τις παράκτιες περιοχές. Μερικοί μήνες έως λίγα το πολύ χρόνια είναι αρκετά για να εξαφανιστούν δεκάδες χιλιόμετρα παραλιών.

Το παράδειγμα της Κύπρου είναι χαρακτηριστικό. Το νησί αντιμετωπίζει τεράστιο πρόβλημα λειψυδρίας. Έτσι, τη δεκαετία του 60 υιοθετώντας την πολιτική «ούτε σταγόνα νερό να μην χάνεται στη θάλασσα» εγκατέστησαν μεγάλα φράγματα σχεδόν σε όλους τους ποταμούς του νησιού. Το αποτέλεσμα μετά από λίγα χρόνια ήταν οι ταμειυτήρες των φραγμάτων να αχρηστευτούν από την πλήρωσή τους με ιζήματα ενώ οι παραλίες του νησιού (βάση της τουριστική του βιομηχανίας) να εξαφανίζονται. Σήμερα κάνουν φαραωνικές παράκτιες κατασκευές καταστρέφοντας ακόμα περισσότερο το περιβάλλον προσπαθώντας να περιώσουν ότι απέμεινε ενώ παράλληλα προσπαθούν ανεπιτυχώς να μεταφέρουν άμμο από μεγαλύτερα βάθη στην ακτή. Η πανάκριβη αυτή τεχνική αποδεικνύεται όμως καταστροφική καθώς τα τεχνητά φερμένα υλικά δεν «προσαρμόζονται» και «αποχωρούν». Η μόνη λύση που βλέπουν σήμερα οι κύπριοι είναι η καταστροφή όλων των μεγάλων

φραγμάτων και η αντικατάσταση μερικών από αυτά με πολύ μικρά ύψους τεσσάρων το πολύ πέντε μέτρων.

Το μέλλον για την Ελλάδα προβλέπεται δυσοίωνο. Η εμμονή του ελληνικού κράτους στις εκτροπές ποταμών και στα μεγάλα φράγματα σε συνδυασμό με την προβλεπόμενη αύξηση της μέσης στάθμης θάλασσας λόγω των κλιματικών αλλαγών (η οποία αναμένεται μέχρι το 2100 να είναι της τάξης των 50 εκατοστών σύμφωνα με την έκθεση της IPCC για το 2007) θα έχει καταστροφικές συνέπειες για το περιβάλλον και τις ακτές. Η αυθαίρετη δόμηση, το μπάζωμα χειμάρρων και ρεμάτων αλλά και οι σκανδαλώδεις ορισμοί του αιγιαλού έχουν ήδη σε πολλές περιοχές της χώρας εξαφανίσει της παραλίες που υπήρχαν για εκατοντάδες χρόνια. Οι αποτυχημένες και καταστροφικές προσπάθειες σχεδόν όλων των μηχανικών παράκτιων τεχνικών να αντιμετωπίσουν ουσιαστικά το ζήτημα αποδεικνύει πως φύση και ανάπτυξη είναι δύο εκ διαμέτρου αντίθετες έννοιες.

Σωτήρης Λυκουργιώτης

Η BABYLONIA εξέδωσε τον δεύτερο τόμο "Οι δρόμοι του Νέστορ Μάχνο" των Β.Μπιελάς - Α.Μπιελάς.

Το βιβλίο θα το βρείτε σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία όλης της Ελλάδας ή μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα της "Β" για να το προμηθευτείτε. Επίσης θα το βρείτε στους χώρους της Βαβυλωνίας σε όλη την Ελλάδα (βλέπε διευθύνσεις και τηλέφωνα στη δεύτερη σελίδα της εφημερίδας.)

Εκδήλωση για την Ενέργεια στο Nosotros

Την Πέμπτη 23 Οκτώβρη στο Nosotros η ομάδα Urbi et Orbi (Κοινωνία και Φύση/ Πόλη και Ελευθερία) πραγματοποίησε σε συνεργασία με τους Πολίτες της Αττικής για την ενέργεια την πρώτη εκδήλωση της φετινής περιόδου για την ενέργεια.

Ο πρώτος ομιλητής και μέλος της ομάδας Urbi et Orbi τόνισε την βαθιά πολιτική και κοινωνική διάσταση του ζητήματος της ενέργειας. Στη συνέχεια ο Θεοφάνης Ράπτης, επιστημονικός συνεργάτης του ΔΤΕ/ΕΚΕΦΕ "Δημόκριτος", έκανε παρουσίαση με θέμα "ο άγνωστος πόλεμος της εναλλακτικής ενέργειας" σε τρεις κύριες θεματικές:

α) Τι εστί ενέργεια (εννοιολογικά και επιστημονικά),

β) Οι βασικές αρχές ενός εναλλακτικού ενεργειακού σχεδιασμού (αναλύθηκαν εναλλακτικές τεχνολογίες με δυνατότητες κεντρικού σχεδιασμού, πολλές από τις οποίες έχουν συλληχθεί από την Πρωτοβουλία "Συμβούλιο της Ελεύθερης Ενέργειας" (<http://freeenergycongress.org>) από τις ΗΠΑ, όπως η ηλιακή καμινάδα),

γ) Η παγίδα του πράσινου καπιταλισμού (τονίστηκε η αναγκαιότητα ανατροπής

της κυριαρχίας της οικονομίας πάνω στην ανθρώπινη ανταλλαγή και της εξουσιαστικής δομής της τρέχουσας κοινωνικής οργάνωσης, προκειμένου να προκύψει τελικά ο πραγματικός σεβασμός απέναντι στη φύση).

Ο τρίτος ομιλητής, Ιωάννης Μπακόπουλος, επίσης επιστημονικός συνεργάτης του Δημόκριτου, μίλησε για το ενεργειακό πρόβλημα και τα πυρηνικά Βαλκάνια. Στις αναφορές του για την πυρηνική ενέργεια διασαφίνισε ότι δεν πρόκειται για "καθαρή" ενέργεια αλλά αντιθέτως για μια καθόλου οικονομική και εξαιρετικά επικίνδυνη λύση. Καθόλου οικονομική διότι οι εγκαταστάσεις και η τεχνολογία, που απαιτούνται, έχουν

υψηλό κόστος κατασκευής και συντήρησης. Επικίνδυνη γιατί εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους διαρροών ή/και ατυχημάτων καθώς και επειδή δεν δίνει απάντηση στο εξαιρετικά δυσχερές ζήτημα της αποθήκευσης των πυρηνικών αποβλήτων. Σαν παράδειγμα πυρηνικού ατυχήματος ανέφερε το Τσερνομπίλ και τις οδυνηρές επιπτώσεις του για την υγεία των ανθρώπων στην Ελλάδα, για τις οποίες δεν έχουν δημοσιευθεί επιστημονικές μελέτες, πόσο μάλλον στην Ουκρανία

Γιάννης Εμμανουήλ

Πολίτες Κατά του Λιθάνθρακα στο Αλιβέρι

Την Κυριακή 19/10 στο Αλιβέρι πραγματοποιήθηκε η πανελλαδική συνάντηση του Δικτύου Πολιτών Κατά του Λιθάνθρακα. Η εκδήλωση συγκέντρωσε κατοίκους της περιοχής και εκπροσώπους φορέων, περιβαλλοντικών και πολιτικών. Σε μια συζήτηση, που διατήρησε το ενδιαφέρον της για πάνω από τρεις ώρες, οι παρευρισκόμενοι εξέφρασαν την αντίθεση τους στην κατασκευή λιθάνθρακικών και άλλων ενεργειακών μονάδων, οι οποίες θα επιβαρύνουν το περιβάλλον και την ποιότητα ζωής των πολιτών, κάτω από το πρίσμα ενός αντικοινωνικού και αμφιβόλου αξιοπιστίας Ενεργειακού Σχεδιασμού.

Στις ομιλίες τονίστηκε επίσης η ευρύτητα των καταστροφικών συνεπειών αυτών των κατασκευών. Είναι γεγονός ότι οι ρύποι και η τέφρα των εργοστασίων εξαπλώνονται σε αρκετά απομακρυσμένες περιοχές, ενώ έχει διαπιστωθεί ότι το ζήτημα αντιμετωπίζεται από τις κοινωνίες ως γενικό και όχι ως τοπικό. Η λύση δεν είναι πάντως σε καμία περίπτωση η μεταφορά ενός εργοστασίου σε κάποια άλλη περιοχή. Επίσης έγινε αναφορά στις μονάδες Φυσικού Αερίου, το οποίο είναι οικονομικό, όταν χρησιμοποιείται ως καύσιμο, αλλά εξαιρετικά ασύμφορο, όταν χρησιμοποιείται σε μονάδα ηλεκτροπαραγωγής, εξαιτίας της μικρής του απόδοσης.

Στην εκδήλωση τονίστηκε ιδιαίτερα ο ρόλος της ΔΕΗ, που μόνη επιμένει στην κατασκευή λιθάνθρακικών μονάδων, υποτιμώντας ή αγνοώντας την μεγάλη περιβαλλοντική καταστροφή, την οποία έχουν προκαλέσει οι ήδη εγκατεστημένες από το 1953 ηλεκτροπαραγωγικές μονάδες και οι οποίες έχουν εξαπλάσια ισχύ παραγωγής από αυτή που είχε αρχικά σχεδιασθεί. Την επιβάρυνση της περιοχής φαίνεται να αγνοεί και η Κτηματική Εταιρεία του Δημοσίου, η οποία έπειτα από μελέτη «ανάπλασης», που πραγματοποίησε για την περιοχή, παραχώρησε στην ΔΕΗ έκταση για την κατασκευή καινούριου εργοστασίου. Η ΔΕΗ, που είναι μία από τις πιο ρυπογόνες (στις 30 πιο βρόμικες) επιχειρήσεις στην Ευρώπη, και που αντιμετωπίζει την παροχή ρεύματος αποκλειστικά εμπορευματικά, εφαρμόζοντας τους νόμους της απελευθερωμένης αγοράς, κατηγορήθηκε από τους κατοίκους ότι εφαρμόζει επιθετική και υποκριτική πολιτική στην περιοχή, με άμεσες αλλά και μακροχρόνιες επιπτώσεις στο περιβάλλον και την υγεία των πολιτών.

Ο νέος Ενεργειακός Σχεδιασμός αποτελεί για τους εμπνευστές του ένα ζήτημα πολιτικής ή επιχειρησιακής σταδιοδρομίας, ανάλογα με την θέση που υπηρετεί ο καθένας από αυτούς, για τους πολίτες όμως είναι κατ' αρχάς ζήτημα ποιότητας ζωής και προστασίας του περιβάλλοντος. Την στιγμή που παντού στη Ευρώπη τέτοιοι σχεδιασμοί απορρίπτονται, οι εδώ

από το μπλοκ ενέργειας στη Δ.Ε.Θ.

πολίτες δηλώνουν ξεκάθαρα ότι δεν είναι πρόθυμοι να υποβαθμίσουν και άλλο την ζωή τους, να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να συναίνεσουν σε άλλη μια καταστροφική κατασκευή.

Η μαχητική συνάντηση έκλεισε με την έγκριση σχετικού ψηφίσματος, με την επίσκεψη στο χώρο του σχεδιαζόμενου "εγκλήματος" και με συμβολική δενδροφύτευση, απάντηση στην αυθαίρετη και

προκλητική προσπάθεια ιδιοποίησης, από τη ΔΕΗ, δημοτικού χώρου. Το ψηφίσμα καταλήγει σε απαίτηση για αναθεώρηση του ενεργειακού σχεδιασμού, σε καθορισμό ενός σχεδιασμού, από τον οποίο θα λείπει ο λιθάνθρακας, και σε κάλεσμα για συμπαράταξη όλων των πολιτικών και κοινωνικών φορέων μέχρι την τελική νίκη.

Χούσου Μαριάννα

Τριήμερο εκδηλώσεων για την ενέργεια και συγκέντρωση στο Σύνταγμα για τις κλιματικές αλλαγές.

Στις 21-22 Νοεμβρίου πραγματοποιείται το τριήμερο για την ενέργεια στην Αθήνα από τους «Πολίτες κατά του λιθάνθρακα». Στις 6 Δεκεμβρίου στο Σύνταγμα θα γίνει συγκέντρωση για τις κλιματικές αλλαγές με αφορμή την παγκόσμια ημέρα. Κεντικό θέμα της συγκέντρωσης η ενέργεια και ακολουθούν οι ορεινοί όγκοι και οι ελεύθεροι χώροι. Συμμετέχει πλήθος οικολογικών ομάδων και κινήσεων για την ενέργεια (Πολίτες κατά του λιθάνθρακα), κινήσεων πόλης (Παναττικό Δύκτιο), καθώς και κοινωνικές και επιστημονικές οργανώσεις.

Ν.Ι

19 ΔΙΜΟΙΡΙΕΣ ΤΩΝ MAT ΚΑΤΕΛΑΒΑΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΙΑΧΤΕΙ Χ.Υ.Τ.Α.

Η μαφία των σκουπιδιών χτύπησε ξανά...

Ελληνικό ή αλλιώς Λοζέτσι. Ένα όμορφο χωριό στα νοτιοανατολικά του λεκανοπεδίου Ιωαννίνων, στην αρχή όπως ανεβαίνεις για τα Τζουμέρκα. Εκεί, 1500 μέτρα από το ιστορικό (χτισμένο το 1190) μοναστήρι της Παναγίας Τσούκας, στο βορειοανατολικό άκρο του οικισμού, στη λεκάνη απορροής του Αράχθου, θα κατασκευαστεί ο Χώρος Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων (ΧΥΤΑ) του νομού Ιωαννίνων.

Την Τετάρτη 15 Οκτωβρίου στις 8 το πρωί για το Ελληνικό ξημέρωσαν μέρες Κατοχής τότε που οι Ναζί έκαψαν δύο φορές το χωριό. Ήρθε η Βέρμαχτ της Ελληνικής Δημοκρατίας: κοντά στους τετρακόσιους άνδρες των MAT (19 διμοιρίες από Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα!) συγκεντρώθηκαν για να επιβάλλουν την εγκατάσταση του εργολάβου που θα κατασκευάσει τον ΧΥΤΑ.

Βρήκαν απέναντι τους περήφανους γέροντες και γερόντισσες που έφραζαν με τα σώματά τους το δρόμο που οδηγούσε στο ΧΥΤΑ. Μαζί τους, ήδη από το προηγούμενο βράδυ και σε διαρκή επαφή όλο τον προηγούμενο μήνα, αλληλέγγυοι, κοντά στους 70 πολίτες από την πόλη των Ιωαννίνων, αυτήν που παράγει το 85% των σκουπιδιών του νομού και τώρα θα στείλει (επεξεργασμένα) στο Ελληνικό. Σύντομες διαβουλεύσεις, ο εισαγγελέας Λιούτας, σαν καλός υπάλληλος των εταιρειών, γελάει όταν του επισημαίνεται ότι η διέλευση των MAT είναι παράνομη αφού ο δρόμος που οδηγεί στο ΧΥΤΑ είναι κοινοτικός, ο ήλιος αρχίζει να ζεσταίνει, τα MAT ξεκινούν, σπρώχνουν τους γέροντες, ξεδιάντροπα αναλαμβάνει η φυσούνα, αρχίζουν οι πέτρες από το λόφο, δακρυγόνα, ζαλίζονται μέχρι και οι μπάτσοι, περνούν το πρώτο μπλόκο, μία «μαρίδα» μένει πίσω να τους αντιμετωπίσει... φτάνουν στο ΧΥΤΑ, τρία χιλιόμετρα χωματόδρομος.

Η φυσούνα αναλαμβάνει...

Δύο μέρες μετά, Παρασκευή 16 Οκτωβρίου, πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο των Ιωαννίνων: κόσμος πολύς, κοντά στους 800, «Να φύγουν τα MAT από το χωριό μας», «Η κοινωνία δεν είναι χωματερή, σκουπίδια είναι το Κράτος και οι υπουργοί» γράφει το ένα πανώ, «Κράτος και κεφάλαιο μολύνουν, Αντίσταση Αλληλεγγύη Αξιοπρέπεια» το άλλο.

Το τοπικό παρασκήνιο

Στο Ελληνικό, όπως στη Λευκίμμη και το Καρβουνάρι, φάνηκε ξεκάθαρα πώς εννοεί τη Δημόσια Διαβούλευση το Κράτος: με τη βία, τα δακρυγόνα, τον ξυλοδαρμό γερόντων και γεροντισσών. Οι κάτοικοι του Ελληνικού ήταν ίσως οι μοναδικοί πανελλαδικά που δέχτηκαν να γίνει ΧΥΤΑ στο χωριό τους προτείνοντας όμως άλλη τοποθεσία και ζητώντας να έχει προηγηθεί ανακύκλωση, εναλλακτική διαχείριση, επεξεργασία των σκουπιδιών. Παρόλα αυτά, ο περιφερειάρχης Πανοζάχος απέρριψε την πρόταση με το πρόσχημα ότι έρχονται πρόστιμα από

την ΕΕ, η οποία σημειωτέον δεν χρηματοδοτεί πλέον την κατασκευή ΧΥΤΑ.

Τι άλλο μεσολάβησε, όμως; Η δυναμική είσοδος της ντόπιας μεταλλοβιομηχανίας Spider στο χώρο της διαχείρισης απορριμμάτων. Η Spider ανήκει στον πρόεδρο του Νομαρχιακού Συμβουλίου Ιωαννίνων Κ. Πέτσιο και πίεσε με κάθε τρόπο να γίνει η επέμβαση των MAT στήνοντας ένα μηχανισμό προπαγάνδας: λίγες ημέρες πριν την επέμβαση οι τοπικές εφημερίδες γέμισαν διαφημίσεις του νέου εργοστασίου της εταιρείας το οποίο βρίσκεται στο κέντρο της Βιομηχανικής Περιοχής Ιωαννίνων, δίπλα σε επιχειρήσεις τροφής (κοτόπουλα, πρωτεΐνες για το γάλα των παιδιών κ. ά). Μία ημέρα μετά, στις 16/10, η Spider υπέγραψε σύμβαση με την Ελληνική Εταιρεία Αξιοποίησης-Ανακύκλωσης (ΕΕΑΑ) για τη δημιουργία εταιρείας ανακύκλωσης.

Η ΕΕΑΑ συστάθηκε με το νόμο 2939/01 και κερδίζει ανεξέλεγκτα από το εμπόριο της ανακύκλωσης: το 65% των μετόχων της είναι πολυεθνικές όπως η COCA COLA, PERCICO-HBH, MEBΓAL και το υπόλοιπο ανήκει στην Κεντρική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων Ελλάδας (ΚΕΔΚΕ). Εμείς σαν καταναλωτές πληρώνουμε το τέλος ανακύκλωσης σε ένα προϊόν που αγοράζουμε και ύστερα πληρώνουμε πάλι δημοτικά τέλη για ανακύκλωση με αποτέλεσμα η εταιρεία, αν και μη κερδοσκοπική, να έχει σωρεύσει ένα κεφάλαιο της τάξης των 50 με 60 εκ. ευρώ! Στη Spider φέρεται να έχει μετοχές ο νομάρχης Ιωαννίνων, ανεξάρτητος της ΝΔ, Α. Καχριμάνης.

Το όλο θέμα έχει προκαλέσει έντονη τοπική νεοδημοκρατικών αποχρώσεων κόντρα καθώς ένα άλλο μπλοκ επιχειρηματικών συμφερόντων υπερασπίζεται ο δήμαρχος Ιωαννίνων, Ν. Γκόντας, γνωστός και από τις εξυπηρετήσεις που προσέφερε στο μεγαλοξενοδόχο Κ. Μήτση εκχωρώντας του το δημοτικό ξενοδοχείο Ξενία. Ο Δήμος Ιωαννιτών παράγοντας το 85% των σκουπιδιών ζητά πολλά χρήματα για να πουλήσει τα σκουπίδια του στον Πέτσιο. Ειδάλλως, οι πληροφορίες αναφέρουν ότι έχει τη νομική δυνατότητα να φτιάξει ο ίδιος ΧΥΤΑ στα διοικητικά του όρια, το πιθανότερο σε συνεργασία με την αυτοκινητοβιομηχανία Αυδής που κατέστρεψε την κεντρική πλατεία κατασκευάζοντας γκαράζ. Τον Αυδή στηρίζει ο όμιλος Συγγεληδών (πρόεδρος ερ. Ολυμπιακού) αντιπρόσωπος γνωστών μαρκών όπως η Σιτροέν και συνεργάτης του Σ. Κόκκαλη. Η τεχνική εταιρεία Ιντρακάτ του δεύτερου ενδιαφέρεται για παραγωγή ενέργειας από την καύση σκουπιδιών.

Γενικότερα, υπολογίζεται ότι ο τζίρος της βιομηχανίας σκουπιδιών στην Ελλάδα φτάνει τα 500 εκ. ευρώ το χρόνο. Η πίτα είναι πολύ μεγάλη και ήδη από

τον διαρκώς αυξανόμενο όγκο σκουπιδιών που παράγει το σύγχρονο παραγωγικό-διατροφικό-κερδοσκοπικό μοντέλο τρέφεται το κατασκευαστικό κεφάλαιο: Ελληνική Τεχνοδομική (Μπόμπολας, Έθνος), J&P Άβαξ, ΤΕΡΝΑ, LAMDA Development (Λάτσης), Μηχανική (Εμφιετζόγλου). Την ίδια ώρα, η ΚΕΔΚΕ προτείνει να επιτρέπεται να μαζεύουν τα σκουπίδια των Δήμων ιδιωτικές εταιρείες

Πολύς ο κόσμος στην πορεία

(με απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου κάτι τέτοιο σήμερα απαγορεύεται) με ανυπολόγιστες συνέπειες για τους περίπου 15.000 εργαζόμενους καθαριότητας σε όλη την Ελλάδα ενώ θεσμικά οι περίφημες ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημόσιου Ιδιωτικού Τομέα) ανοίγουν το δρόμο για παραχώρηση ενός άλλου τομέα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, της Δημόσιας Υγείας, στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Όλο αυτό το τοξικό κοκτέιλ συμφερόντων όλου του συμπλέγματος της εξουσίας, κρατικής, αυτοδιοικητικής και επιχειρηματικής, αυτή η μαφία Κράτους-Δημάρχων-Ιδιωτών έφερε τα MAT στο Ελληνικό. Τι θα τα διώξει, ξέρουμε: όπως έφυγαν οι Γερμανοί, με αντίσταση και αντάρτικο...

Όταν η κοινωνία συζητά και αποφασίζει

Στο Ελληνικό, όμως, στην παράγκα που είχαν στήσει οι κάτοικοι στο δρόμο προς το ΧΥΤΑ, το λεγόμενο στρατηγείο, είδαμε ότι μπορεί να υπάρξει πρακτικά ένας χώρος πραγματικής δημόσιας διαβούλευσης έξω και ενάντια στο Κράτος και τις εταιρείες. Ισότιμα, ελεύθερα, αμεσοδημοκρατικά, όλοι μαζί αποφασίσαμε να πραγματώσουμε το δικαίωμα της Κοινωνίας να αποφασίζει και να αντιστέκεται στη λεηλασία της Φύσης. Έναν αντίστοιχο χαρακτήρα είχε η Δημόσια Συζήτηση, προγραμματισμένη από καιρό, που διοργάνωσε την Παρασκευή 24/10 στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων, η Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση που συμμετείχε ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις των κατοίκων. Στη συζήτηση κατατέθηκαν προτάσεις για μία σύγχρονη κοινωνική-οικολογική διαχείριση των απορριμμάτων από σήμερα (π.χ. κομποστοποίηση, μείωση των σκουπιδιών, καταναλωτική συνείδηση) μέσα από την αυτόνομη δράση των πολιτών σε συνδυασμό με την άρνηση και ανατροπή του κυρίαρχου συστήματος εξουσίας, της λογικής της παραγωγής, του πολιτισμού των σκουπιδιών και του κέρδους, που θέλει να παράγουμε όλο και περισσότερα σκουπίδια για να κερδίζουν περισσότερα οι εταιρείες και οι πολιτικοί τους υπηρέτες.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Μετανάστες – Η Υπόθεση της Πάτρας

Στην Πάτρα οι εξελίξεις σε σχέση με τους μετανάστες είναι ραγδαίες. Έτσι:

1. Αποφάσεις για Κέντρο Κράτησης

Στα μέσα Σεπτέμβρη στο Υπουργείο Εσωτερικών πραγματοποιήθηκε σύσκεψη σχετικά με τη δημιουργία κέντρου κράτησης στην περιοχή. Η απόφαση που πάρθηκε ήταν θετική, αν και ακόμη εκκρεμεί η έκδοση εκτελεστικού προεδρικού διατάγματος. Έχουν ήδη προταθεί 10 περιοχές εκτός πόλεως και έχουν διατυπωθεί μέσες - άκρες οι συνθήκες κράτησης. Οι αντίστοιχοι δήμοι αντιδρούν, καθώς δεν θέλουν να υποστούν το «φορτίο» ενός τέτοιου κέντρου και τις όποιες επιπτώσεις. Παρόμοια είναι και η στάση του δήμου Πατρέων. Ωστόσο, ο νομάρχης, ενώ μέχρι τώρα ήταν ενάντιος, τώρα μασάει τα λόγια του και υποστηρίζει ότι, αν πρόκειται για το «κοινό συμφέρον», θα ευθυγραμμιστεί με το Υπουργείο. Οι ίδιοι οι πρόσφυγες είναι κατά πλειοψηφία αντίθετοι με ένα τέτοιο κέντρο και βέβαια με κανένα τρόπο δεν θέλουν απομακρυνθούν από το λιμάνι. Εκείνοι που διακαώς υπερασπίζονται το κέντρο, είναι οι περίοικοι, ώστε πάση θυσία να διαλυθεί ο καταυλισμός και να εκλείψει η δυσοσμία και το θλιβερό θέαμα κάτω από τις πόρτες τους.

2. ΜΚΟ (Ερυθρός Σταυρός, Γιατροί χωρίς Σύνορα)

Στην Πάτρα οι μετανάστες και κυρίως οι πρόσφυγες λάμβαναν βοήθεια από τον Ερυθρό Σταυρό. Με πρόγραμμα, που χρηματοδοτούσε το Υπουργείο Υγείας και το Υπουργείο Εργασίας, είχε προσληφθεί Αφγανός ως διερμηνέας, που συνόδευε τους αιτούντες άσυλο στην αστυνομία, στις ιατρικές εξετάσεις, που αναλογούν στο άσυλο, όσο και στις γραφειοκρατικές διαδικασίες για την εγγραφή στα φορολογικά μητρώα κ.λπ. Επιπλέον, με την υλοποίηση άλλου προγράμματος, ονόματι «Σχεδία», ο Ερυθρός Σταυρός υποτίθεται ότι ενίσχυε την πρόσβαση των αιτούντων άσυλο στην εργασία, στην εύρεση κατοικίας

κ.τ.λ. Στην πραγματικότητα, εδώ και 20 μέρες ο διερμηνέας απολύθηκε και το πρόγραμμα «Σχεδία» έχει πάψει στην πράξη να υλοποιείται. Παράδειγμα: η ΑΜΣΤΕΛ στις αρχές καλοκαιριού είχε προσλάβει 55 περίπου Αφγανούς (εκκρεμούν τα ένσημα, τα ωράρια) και πριν από μια εβδομάδα απέλυσε του μισούς με το πρόσχημα ότι το χειμώνα η κατανάλωση μύρας πέφτει. Μάλιστα απέλυσε εκείνους που δεν είχαν μεταφορικό μέσο για να πηγαينόερχονται στο εργοστάσιο. Σε παρόμοιο μήκος κύματος και οι Γιατροί χωρίς σύνορα, που, αν και βρίσκονται καθημερινά 8 ώρες στον καταυλισμό, παρέχουν α' βοήθειες και φάρμακα σε ελαφρές περιπτώσεις, ενώ σε σοβαρά περιστατικά παραπέμπουν τον ασθενή στο νοσοκομείο, χωρίς μέριμνα ποιος θα τον πάει, αν μπορεί να πάει μόνος και να συνεννοηθεί κ.ο.κ.

3. Κρατική Τρομοκρατία

Το λιμενικό και η αστυνομία κατά καιρούς προβαίνουν σε ακραία καταστολή και βιαιότητα. Πρόσφατο παράδειγμα η κατάσταση μετά το no border, όταν το κοντέινερ του λιμανιού (χώρος κράτησης) ήταν κατάμεστο από κρατούμενους (αναγκαστικά παραμένουν εκεί για 2-5 μέρες ανάλογα με την κατάσταση). Σε έναν χώρο 25 τ.μ. ήταν στοιβαγμένοι 50 - 60 άτομα, τα οποία έβγαιναν για τουαλέτα 1 φορά και ήταν αβέβαιο αν τους μοίραζαν φαγητό και νερό μια φορά, με θερμοκρασίες πάνω από 35ο, ανθρώπινα βασανιστήρια δηλαδή. Παρόμοια σκιαγραφείται και η κατάσταση στα κρατητήρια του τοπικού αστυνομικού τμήματος, την οποία βιώνουν καθημερινά όσοι δεν διαθέτουν χαρτιά. Στα δικαστήρια, όταν μετανάστες παραπέμπονται για να δικαστούν, επειδή δεν έχουν χαρτιά, δεν υπάρχει υπεράσπιση, οι δικαστές δεν ρωτούν καν αν επιθυμούν να κάνουν αίτηση ασύλου και γενικά αυθαιρετούν στις αποφάσεις, καταδικάζοντας σε κρατήσεις. Άλλοτε πάλι, σε περίπτωση σύλληψης και απαγγελίας κατηγοριών, υπάρχει εκβιασμός από το διερμηνέα Αφγανό της αστυνομίας να

αναλαμβάνει τις υποθέσεις συγκεκριμένου δικηγόρου, που έχει συνεργασία με την ασφάλεια, ο οποίος και πληρώνεται αδρά για τις υπηρεσίες που παρέχει.

4. Ο καταυλισμός

Ο χώρος του καταυλισμού κατοικείται από περισσότερους από 1500 πρόσφυγες. Οι 200 περίπου μέχρι πρόσφατα ζούσαν υπαίθρια στην είσοδο και τα πέριξ, χωρίς καν να έχουν χαρτονένια στέγη πάνω από το κεφάλι τους. Σήμερα υπάρχουν περίπου 140 παραπήγματα. Εκτός από τους Αφγανούς υπάρχουν άνθρωποι που προέρχονται από το Ιράν και πρόσφυγες Αφγανοί δεύτερης γενιάς που έχουν μεγαλώσει στο Πακιστάν. Η εμπειρία δείχνει ότι ειδικά οι Ιρανοί δεν είναι καλοδεχούμενοι στον καταυλισμό, ούτε και όσοι Αφγανοί είναι αραβικής καταγωγής. Έτσι, παλιότερα είχαν εκδιωχθεί από το συγκεκριμένο καταυλισμό.

Ο πληθυσμός του καταυλισμού δεν είναι ομοιογενής από την άποψη των επιδιώξεων και των σκοπών:

- Η πλειοψηφία των προσφύγων χρησιμοποιεί το χώρο ως προσωρινό κατάλυμα και ορμητήριο, αφού ο σκοπός τους είναι να προχωρήσουν προς τη βόρεια Ευρώπη. Αυτοί ενδέχεται να μένουν στο χώρο κάποιες εβδομάδες ή και μήνες, μέχρι να καταφέρουν να περάσουν τα σύνορα, ενώ ενίοτε μετακινούνται για κάποιο καιρό σε άλλες πόλεις για δουλειά και επιστρέφουν στην Πάτρα, για να δοκιμάσουν πάλι. Ο εν λόγω πληθυσμός συνήθως στερείται χρημάτων, ενώ αντίθετα όσοι έχουν μια οικονομική δυνατότητα κανονίζουν τη φυγή τους από Αθήνα και «φορτώνονται» από εκεί μέχρι το λιμάνι της Πάτρας.

- Στον καταυλισμό διαμένουν περίπου 300 γυναίκες - πρόσφυγες, οι οποίες έχουν αιτηθεί άσυλο και προσωρινά έχουν κόκκινη κάρτα και δικαίωμα να εργαστούν. Επιδίωξή τους είναι να έχουν μόνιμη δουλειά και να βρουν στέγη στον ιστό της πόλης. Ωστόσο,

επειδή απογοητεύονται από τις συνθήκες δουλειάς αλλά και από τα κοινωνικά δεδομένα, περιοδικά κατεβαίνουν στο λιμάνι για να φύγουν.

- Υπάρχουν επίσης 10 περίπου παιδιά, που ανανεώνονται (κάτω των 14 ετών) και πάρα πολλοί ανήλικοι ή στο όριο, οι οποίοι είτε συνοδεύονται από αδέρφια και γνωστούς ή έρχονται στην Ελλάδα εντελώς μόνοι. Εξαιτίας της δομής του καταυλισμού αλλά και της ισχύουσας κουλτούρας και νοοτροπίας, ιδιαίτερα τα παιδιά υφίστανται την καταπίεση και την εκμετάλλευση από τους μεγαλύτερους. Αυτά τα παιδιά αν έχουν συγγενείς σε κάποια χώρα επιδιώκουν να φτάσουν εκεί, ειδικά είναι πραγματικά «χαμένα» και κινούνται σύμφωνα με το κυρίαρχο ρεύμα.

- Δυστυχώς στον καταυλισμό δεν υπάρχει ομοιογένεια αξιών, σκοπών και πρακτικών αλλά άτυπη ιεραρχία, με όσους επιδιόδονται σε διακίνηση ναρκωτικών ή ανθρώπων στην κορυφή της πυραμίδας και τον νυν αρχηγό να συνεργάζεται σε διάφορες περιπτώσεις με την αστυνομία.

5. Μετανάστες στον Ιστό της Πόλης

Στο κέντρο της πόλης και ειδικότερα σε πάρκο κοντά στην εκκλησία του Αγ. Ανδρέα καταλύουν 200 αφρικανοί και άραβες, ενώ σε εγκαταλελειμμένα σπίτια διανυκτερεύουν και άλλοι. Όλοι πάντως προσπαθούν να βρουν τρόπο να περάσουν στην Ιταλία. Είναι πιο εκτεθειμένοι, αφού δεν υπάρχει κάποιος χώρος ούτε και το ιδιότυπο άσυλο, που παρέχει ο καταυλισμός στους Αφγανούς. Παρομοίως, δεν έχουν στήριξη από ΜΚΟ και οργανώσεις λόγω της διασποράς τους. Σημειωτέον ότι τον Ιούλιο έγινε πογκρόμ και συλλήφθηκαν 80 περίπου μετανάστες από το κέντρο της πόλης. Όπως δείχνουν τα πράγματα, το κομμάτι αυτών των προσφύγων θα τείνει προς αύξηση.

Μαρίνα Δ.

Άλλη μια αστυνομική δολοφονία μετανάστη

Την Κυριακή 26/10/2008 έπεσε νεκρός ο μετανάστης Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ, μετά από βάρβαρη καταδίωξη αστυνομικών στην Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη. Άλλοι 15 τραυματίστηκαν σοβαρά.

Με τον πιο κτηνώδη τρόπο αστυνομικοί χτύπησαν τον κόσμο που περίμενε για να κάνει αίτηση ασύλου με την δικαιολογία ότι ήθελε να τους βάλει σε σειρά, από τον πανικό, ποδοπατήθηκαν αρκετοί. Αναμεσά τους βρέθηκε χτυπημένος ο 24χρονος μετανάστης.

Η ανακοίνωση της Αστυνομίας προκαλεί, αναφέροντας ότι οι ίδιοι οι μετανάστες κινήθηκαν προς τους αστυνομικούς και απωθήθηκαν με τρεις ελαφρά τραυματίες.

Ο θάνατος του Μοχάμεντ δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της πολιτικής της Ελλάδας στον σχεδιασμό για μια ευρώπη φρούριο.

Β.Ν.

Οικολογική γεωργία

Στο προηγούμενο άρθρο ξετυλίχθηκε η ιστορική συνέχεια της Γεωργίας, απ' τις απαρχές της και έως τον 20^ο αιώνα.

Η Γεωργία, η σημαντικότερη συνιστώσα στην παραγωγική διαδικασία, για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους, αλλά και ο ισχυρότερος κρίκος του ανθρώπου με τη φύση επανατοποθετείται πολλές φορές στην κοινωνική λειτουργία και μεταβάλλεται δραματικά ακόμη και βίαια απ' τις αρχές του 20^{ου} αιώνα έως και τον μεσοπόλεμο.

Σ' αυτά τα χρόνια, σημειώθηκε μια εκρηκτική εκβιομηχάνιση όλων των παραγωγικών δομών, συστατικό στοιχείο του καπιταλισμού, καθώς και του συγκεντρωτικού μοντέλου του κρατικού σοσιαλισμού, όπου εφαρμόστηκε, με παράλληλη αναδιοργάνωση της σχέσης διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας, της ανάπτυξης της έννοιας της παραγωγικότητας και του εξορθολογισμού της, της εξειδίκευσης και του κατακερματισμού της.

Η έντονη αστικοποίηση οδήγησε σε κοινωνικές φόρμες, όπως «Μαζική Παραγωγή» και «Μαζική Κατανάλωση», ενώ η τροφή θα διατίθεται όλο και περισσότερο τυποποιημένη και μεταποιημένη σ' ένα εμπορικό περιβάλλον, που θα σηματοδοτήσει τον άκριτο καταναλωτισμό.

Σ' ένα περιβάλλον, τόσο εκμηχανισμένο και τόσο χημικό, μετά τον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο, έρχονται οι διαλέξεις του Steiner στο Koberwitz, για την Βιοδυναμική Γεωργία, για ν' ανάψουν τη σπίθα και να δημιουργηθούν τα πρώτα βιοδυναμικά αγροκτήματα στη Γερμανία, μεσοσύσης μιας θάλασσας, ιδεοπολιτικών και καλλιτεχνικών ρευμάτων, που αλληλοσυγκρούονται.

Η εμφάνιση της Οικολογικής Γεωργίας, κόντρα στο ρεύμα των καιρών, στη νεωτερικότητα του αναπτυσσόμενου κόσμου που επαναπροσδιόριζε τη φύση του ανθρώπου, έξω απ' τις φυσικές διαδικασίες, αποδείχτηκε η ελπίδα στον ζόφο που θα βίωνε η ανθρωπότητα.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, απότοκο της μεγάλης καπιταλιστικής κρίσης του '29, (που δεν ξεπεράστηκε και άφησε τα σημάδια μιας βαθιάς υποτέλειας στην Ευρώπη, δίνοντας την ώθηση στις ιδεολογίες του φασισμού και του εθνικοσοσιαλισμού), συνέθλιψε την εργατική και αγροτική τάξη και είχε ως συνέπεια μια μεγάλη περιβαλλοντική καταστροφή.

Η αγροτική τάξη στη Γερμανία, «εξυψώθηκε» πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου, απ' τη ναζιστική εξουσία σε ταγό του εθνικού φρονήματος με μύησή της στη φυλετική ιδεολογία του «Αίματος και της Γης». Ενώ με ο τέλος του πολέμου θα σημάνει και η έναρξη της πυρηνικής εποχής, οδηγώντας στην κούρσα των εξοπλισμών τις μεγάλες δυνάμεις, αλλά και ολόκληρο τον κόσμο στην εποχή του ψυχρού πολέμου.

Στις δεκαετίες του 50 και 60, τον

προηγούμενο αιώνα η γεωργική παραγωγή εκμηχανισμένη και εκβιομηχανισμένη σε Αμερική και Ευρώπη, πέρασε στην κατεύθυνση της απόλυτης χημικής κατεύθυνσης, με κύριες εφαρμογές αφενός στη θρέψη των φυτών με τ' αζωτούχα λιπάσματα (Νιτρικά και Αμμωνιακά) και αφ' αφετέρου στην φυτοπροστασία με την χρήση οργανοχλωριωμένων φυτοφαρμάκων.

Ενδείξεις και Αντενδείξεις ήδη υπήρχαν για τη χρήση των χημικών, με σαφή προειδοποίηση απ' την Γεωπονική επιστήμη, για την επικινδυνότητα και για το γεωργό χρήστη των χημικών εφοδίων και τον καταναλωτή αγροτικών προϊόντων, αλλά και το περιβάλλον.

Ούτε όμως οι επιστημονικές έρευνες, ούτε οι επιδημιολογικές μελέτες, γίνονταν γνωστές στην κοινωνία, σε μια σιωπηλή συμφωνία μεταξύ κρατικών υπηρεσιών και πολεθνικών της γεωργικής χημικής βιομηχανίας, αφήνοντας σ' εξέλιξη ένα παγκόσμιο πείραμα πάνω σ' όλη την ανθρωπότητα, για δεκαετίες (με την «ευγενή» συμβολή της κατεστημένης ιατρικής).

Ένα διαρκές πείραμα, που «εξέλιξε» τις ανθρώπινες ασθένειες (καρκίνος, μεταλλάξεις, αλλεργίες, πτώση του ανοσοποιητικού συστήματος κ.α.) σε μέγεθος και δυναμική, αλλά και τις φυτασθένειες (ανάπτυξη ανθεκτικότητας των φυτοπαθογόνων μικροβίων και φυτοφάγων εντόμων στις χημικές εφαρμογές), κάνοντας τες δύσκολα χειραγωγήσιμες.

Στο ίδιο πλαίσιο εξελισσόμενη, αλλά και πολλαπλώς επιβαρυνόμενη (λόγω θέσης στην τροφική αλυσίδα), η ζωική παραγωγή με την ευρύτατη χρήση των αντιβιοτικών, των οιστρογόνων και των ορμονών θα συνθέσουν το νέο χημικό εφιάλτη που θα σερβίρεται σαν τροφή στο πιάτο μας.

Έως και τη δεκαετία του 70-80, τεχνική εξέλιξη της χημικής Γεωργίας, συνοδεύεται από την επιλογή της μονοκαλλιέργειας (καλλιέργεια ενός είδους σε μεγάλες εκτάσεις) αλλά και με κοινωνικές μεταβολές που ακολουθούν τις αλλαγές αυτές. Ιδιαίτερα σε Αμερική και Ευρώπη, θα κυριαρχήσουν οι μεγάλες φάρμες (χιλιάδων εκταρίων) ιδιοκτησίας ενός ατόμου ή μιας οικογένειας (μεγαλοϊδιοκτήτες γης), με εκμηχανισμένη παραγωγή και απασχολημένων εργατών γης, που παρ' όλες τις τεχνικές καινοτομίες, θα συνεχίσουν να δουλεύουν υπό άθλιες εργασιακές συνθήκες, ανασφάλιστοι και με πενιχρές οικονομικές απολαβές. Εργάτες γης που η εποχικότητα των εργασιών, θα τους συνθλίβει κοινωνικά, εξαναγκάζοντας τους σε νομαδική ζωή, ενώ ο ρατσισμός περιοχών της Αμερικανικής και Ευρωπαϊκής επαρχίας, θα βρίσκει πάντα διέξοδο να ξεσπάει στα κορμιά τους.

Στη δεκαετία 70 και 80, θα εξελιχθεί η γεωργία υπό κάλυψη (θερμοκηπιακή), που θα μεταβάλει εξαιρετικά τις μεθόδους παραγωγής, με περαιτέρω εκβιομηχάνιση και επιστημονικοποίηση, σ' ένα ιδιαίτερα

τεχνητό περιβάλλον, απόλυτα ρυθμισμένο, με στόχευση στην παραγωγή προϊόντων εκτός εποχής και μεταλλάσσοντας τις καταναλωτικές συνήθειες εκατομμυρίων ανθρώπων.

Σ' αυτές τις δυο δεκαετίες, απ' την γέννηση ως την παρακμή της χίπικης κουλτούρας, οδηγήθηκε ένα μέρος της νεολαίας σε μια οικειοποίηση με τη φύση, μακριά απ' τα αστικά πρότυπα ζωής, δίνοντας την ιδιαίτερη αξία της στη «Μάνα γη». Αγγίζοντας την αισθητικότητα των αυτόχthonων λαών για τη φύση και με τη χρήση παραισθησιογόνων,

η ψυχεδελική поп κουλτούρα, κατόρθωσε να συναντηθεί με την παραδοσιακή οικολογική γεωργία (μέσα από τα κοινόβια). Όμως το ιδεολογικό ρεύμα της κοινωνικής ριζοσπαστικής οικολογίας σε Αμερική Ευρώπη, θα θεμελιωθεί από το μεγάλο ελευθεριακό στοχαστή Μάρρρη Μπούκτσιν.

Στα τέλη της δεκαετίας του 70 και αρχές του 80, εν μέσω της απαγόρευσης των Οργανοχλωριωμένων φυτοφαρμάκων

Αμφισεξουαλικότητα:

σεξουαλική ταυτότητα και ερωτικός προσανατολισμός ή «φάση είναι θα περάσει»:

«Ναι, λοιπόν. Ήρθε, επιτέλους, η στιγμή να δηλώσω τη σεξουαλική μου ταυτότητα... Λοιπόν, είμαι bi... Χμ... Δεν βλέπω να σοκάρει κάποιον/α η δήλωσή μου. Ο.Κ., είμαι αμφί... Χμ... Τι γίνεται; Κανείς δεν δίνει σημασία στην πρόταση που με τόσο δυσκολία εκφράζω και που τόσο χρόνο μου πήρε μέχρι να μπορέσω δημόσια να αυτοπροσδιοριστώ; Εντάξει, επαναλαμβάνω για ακόμη μία φορά γιατί μάλλον δεν ακούσατε: είμαι αμφισεξουαλική! Καμία σημασία δεν μου δίνουν!». Κάπως έτσι θα περιέγραφα ένα σκηνικό στο οποίο πρωταγωνίστρια θα προσπαθούσε να είναι η καμένη η αμφισεξουαλικότητα.

Η αμφισεξουαλικότητα αποτελεί έναν τύπο σεξουαλικότητας ο οποίος βάλλεται από παντού. Από τη μια, οι ομοφυλόφιλοι/ες θεωρούν τους/τις αμφισεξουαλικούς/ές «κρυφο-στρέιτ», οι οποίοι/ες δεν αντιμετωπίζουν τα προβλήματα, το ρατσισμό και τις διακρίσεις που αντιμετωπίζουν αυτοί/ές και από την άλλη, οι ετεροφυλόφιλοι/ες αντιμετωπίζουν την αμφισεξουαλικότητα ως μια κατάσταση του τύπου: «φάση είναι θα περάσει», «απλά ήθελε να διευρύνει τους σεξουαλικούς του/της ορίζοντες», «μια εμπειρία ζητούσε».

Η αμφισεξουαλικότητα δεν αναγνωρίζεται ως αυτόνομη σεξουαλικότητα, αλλά υποτιμάται ως μη ταυτότητα. Η φράση «αποφάσισε τι θες να είσαι, τέλος πάντων», που απευθύνεται σε πολλά αμφισεξουαλικά άτομα, σηματοδοτεί την αυστηρότητα που υπάρχει γύρω από το ανήκειν σε μια «σταθερή» σεξουαλική ταυτότητα. Η ανάγκη να σε τοποθετήσει ο/η άλλος/η σε μια σεξουαλική ταυτότητα για να σε ονοματίσει μετά αντανάκλα την αμηχανία που υπάρχει γύρω από την «τοποθέτηση» της αμφισεξουαλικότητας ως σεξουαλικής ταυτότητας.

Τα στερεότυπα για την αμφισεξουαλικότητα είναι πολλά και ποικίλλουν. Για τους ετερόφυλους άντρες, το να είσαι αμφισεξουαλική γυναίκα είναι cool γιατί, έτσι κι αλλιώς, το «λεσβιακό» θεωρείται ότι είναι «τα προκαταρκτικά του ετεροφυλόφιλου σεξ» (sic). Ακόμη, οι ετερόφυλοι άντρες αρέσκονται στο να σε φαντασιώνονται να το κάνεις με την κολλητή σου κι έχουν και την ελπίδα ότι θα τους «κάτσει» η φαντασίωση του καθενός από αυτούς, δηλαδή ένα υπέροχο τρίο με δύο γυναίκες. Για τις ετερόφυλες γυναίκες, η αμφισεξουαλικότητα είναι μια «εμπειρία» που όλες κάποτε θα ήθελαν να «δοκιμάσουν» (υπ' όψιν: δεν τρώγεται!) και μετά να επιστρέψουν στην «ασφάλεια» της ετερόφυλης σχέσης τους. Για τις λεσβίες, οι αμφισεξουαλικές γυναίκες είναι «κρυφο-στρέιτ», είναι εν δυνάμει μοιχές και οι συχνές ατάκες που ακούγονται είναι: «σίγουρα θα σε απατήσει η bi με κάποιον άντρα», «η bi δεν το πάει και πολύ το γράμμα».

Όλα τα παραπάνω είναι παραδείγματα από το ρατσισμό που υφίσταται η αμφισεξουαλικότητα από τις υπόλοιπες σεξουαλικές ταυτότητες. Κατά τη γνώμη μου, το μεγαλύτερο ζήτημα είναι ότι η αμφισεξουαλικότητα δεν αναγνωρίζεται καν ως σεξουαλική ταυτότητα. Η κάθε σεξουαλική ταυτότητα δέχεται τους δικούς της ρατσισμούς, όμως η αμφισεξουαλικότητα και η τρανσεξουαλικότητα δέχονται πολύ μεγαλύτερο ρατσισμό -και αυτό γιατί δεν γίνονται νοητές ως σταθερές ταυτότητες, γιατί δεν μπορούν να καταταχθούν, γιατί είναι πολύπλευρες σεξουαλικότητες (μην παρεξηγηθώ, όλες οι σεξουαλικότητες είναι πολύπλευρες).

Τα τελευταία χρόνια η αμφισεξουαλικότητα έχει κριθεί πως είναι της μόδας, πως είναι μια «απελευθερωτική» ταυτότητα (δεν υπάρχουν απελευθερωτικές ταυτότητες, είναι αντίφαση) και πως τέλος πάντων όποιος/α είναι bi, είναι «core person» άτομο. Στην πραγματικότητα, η αμφισεξουαλικότητα αγωνίζεται για να υπάρξει ως αυτόνομη σεξουαλική ταυτότητα, δέχεται πολύ ρατσισμό από ετεροφυλόφιλους/ες, ομοφυλόφιλους/ες, αντιμετωπίζει τις διακρίσεις που αντιμετωπίζουν και τα υπόλοιπα LGBT άτομα, παραγνωρίζεται ως κρυφο-ετεροφυλοφιλία ή κρυφο-ομοφυλοφιλία, κουβαλάει τους συντηρητισμούς και τις αδυναμίες που έχουν όλες οι σεξουαλικότητες.

Η αμφισεξουαλικότητα είναι σταθερή και ρευστή όσο και όλες οι υπόλοιπες σεξουαλικότητες, διεκδικεί το χώρο ύπαρξής της και την αναγνώρισή της ως αυτόνομης σεξουαλικότητας. Το να είμαι αμφισεξουαλικός/η σημαίνει ότι ερωτεύομαι και άντρες, και γυναίκες, ότι κάνω έρωτα με άντρες και γυναίκες, ότι θα μπορούσα να μοιραστώ τη ζωή μου με άντρες και γυναίκες. Μια λεσβία για την παραπάνω έκφραση σχολίασε: «Όλα τα σφάζω, όλα τα μαχαιρώνω». Η απάντησή είναι: «Ναι, μπορώ να αγαπήσω ανθρώπους ανεξαρτήτως φύλου, μπορώ να επιλέξω τον ερωτικό/ή μου σύντροφο ανεξαρτήτως φύλου, μπορώ να εκτιμώ την ομορφιά του κάθε φύλου».

Ένα γυναικείο τσαντάκι με προφυλακτικά και αυτοκόλλητα της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας στοιχειοθετεί την αμφισεξουαλικότητα...

ΥΓ.: Υπάρχουν φορές που σκέφτομαι πόσο ωραίος θα ήταν ο κόσμος αν ήμασταν όλοι/ες αμφισεξουαλικοί/ές. Δεν θα υπήρχε καμία κυρίαρχη σεξουαλικότητα, δεν θα εξέφραζε καμία σεξουαλικότητα βία και διάκριση προς κάποια άλλη, θα γεννούσαμε με όποιον/α πραγματικά επιθυμούσαμε. Σ' έναν άλλον κόσμο όμως - κάπου, κάπως, κάποτε...

Φιλίππα Διαμάντη

LGBT NEWS

«Γαμήλια» συγκέντρωση: Ενόψει της εκδίκασης της αγωγής ακύρωσης των γάμων των δύο ομόφυλων ζευγαριών στην Ρόδο, στις 29 Σεπτεμβρίου μερικοί δεκάδες άνθρωποι συγκεντρωθήκαμε έξω από τη Βουλή για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στα δύο ομόφυλα ζευγάρια που τέλεσαν τους πρώτους γάμους τον Ιούνιο στην Τήλο. Το κεντρικό σύνθημα της διαδήλωσης ήταν το «Οι γάμοι είναι έγκυροι» και αποτυπωνόταν σ' ένα μεγάλο πανό στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Άλλα συνθήματα τυπωμένα σε πλακάτ έγραφαν: «Το δικαίωμα στον πολιτικό γάμο ανήκει σε όλους-ες μας», «Κακλαμάνη, γιατί δεν είσαι ανάμεσά μας;», «Εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο δήμαρχος της Τήλου», Θέλω και εγώ να παντρευτώ», εκφράζοντας έτσι με χιούμορ τη διαμαρτυρία μας αναφορικά με τον τρόπο που το κράτος αποδίδει «τις γαμήλιες ευχές του». Στο τέλος της διαδήλωσης επιδόθηκε ψήφισμα στη γραμματεία της Βουλής, το οποίο ζητά από τα κόμματα να στηρίξουν δημόσια την εγκυρότητα των γάμων και την εφαρμογή ίσων δικαιωμάτων για όλους τους πολίτες. Το κάλεσμα αλληλεγγύης υποστήριξαν LGBT οργανώσεις, πολιτικά κόμματα, μη κυβερνητικές οργανώσεις, ομάδες και συλλογικότητες. Το δικαστήριο που ήταν να πραγματοποιηθεί στις 2 Οκτώβρη ακυρώθηκε λόγω απεργίας και μεταφέρθηκε για τις 4 Δεκέμβρη στη Ρόδο.

Η εκκλησία ξαναχτυπά: Η εκκλησία έκανε και πάλι το θαύμα της, και πιο συγκεκριμένα ο θαυματοποιός κύριος Σεραφεΐμ, μητροπολίτης Πειραιώς: ο εν λόγω κύριος μίλησε τον Λύο Καλοβυρνά, μέλος του σωματίου Σύνθεσις, ζητώντας 1 εκατομμύριο ευρώ ως ηθική αποζημίωση για ένα άρθρο που δημοσίευσε στο περιοδικό «10%» (www.10percent.gr) με «οδηγίες για το πώς να ξεχωρίζετε τους σωστούς παπάδες από τους παπάρες!» Σε αυτόν τον οδηγό βρίσκουμε πολύ χρήσιμες πληροφορίες για το πού πρέπει να γράφουμε τις απόψεις του κ. Σεραφεΐμ, ο οποίος σε δήλωσή του εξισώνει την ομοφυλοφιλία με το σαδομαζωχισμό, την κοπρολαγνεία και την παιδοφιλία. Όλοι αυτοί οι παπάδες που τόσα χρόνια μας προσβάλλουν, μας αποκαλούν «ανώμαλους» και «άρρωστους» θα έπρεπε να μας προσφέρουν όλη την περιουσία της εκκλησίας ως ηθική αποζημίωση - αλλά και πάλι δεν θα έφτανε! Η αγωγή θα εκδικαστεί στις 2 Φεβρουαρίου και ως τότε θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε πώς και βρέθηκε ο μητροπολίτης να σερφάρει στο «10%»;

Σύμφωνο αποκλεισμού: Το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης ήρθε στο φως της δημοσιότητας για να μας υπενθυμίσει για άλλη μία φορά πως δεν ζούμε σε μια χώρα ισονομίας και ισοπολιτείας, όπου όλοι οι άνθρωποι απολαμβάνουν ίσα δικαιώματα. Αντίθετα, το Σύμφωνο δεν περιλαμβάνει την ελεύθερη συμβίωση ατόμων του ίδιου φύλου, αλλά αποτελεί τη συμφωνία δύο ενήλικων, ετερόφυλων προσώπων. Έτσι, δικαιώματα όπως τα κληρονομικά, η γονεϊκότητα και η τεκνοθεσία αποτελούν «προνόμια» μόνο των ετερόφυλων στη σύγχρονη Ελλάδα. Να υπενθυμίσουμε ότι σχεδόν σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες ισχύει το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια, αν και με διαφοροποιήσεις. Από την άλλη, στις ορθόδοξες χώρες Βουλγαρία, Ρουμανία, Κύπρο καθώς και στις Λιθουανία, Λετονία, Εσθονία -όπου η εκκλησία καλά κρατεί-, το Σύμφωνο έχει πάει περίπατο. Πάντως, είναι αξιοσημείωτο πως η Ισπανία, παρόλο που έχει ισχυρή καθολική εκκλησία, διαθέτει ένα από τα πιο προωθημένα σύμφωνα συμβίωσης και ισχύει ο πολιτικός γάμος μεταξύ των ομόφυλων ζευγαριών με ακριβώς τα ίδια δικαιώματα που ισχύουν και για τους ετερόφυλους. Καιρός να τη μιμηθούμε!

Προβολές λεσβιακού κινηματογράφου: Η Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας θα πραγματοποιήσει για 8^η συνεχόμενη χρονιά τριήμερο προβολών με λεσβιακή θεματολογία στο NOSOTROS στις 28-30 Νοέμβρη (για το αναλυτικό πρόγραμμα και τις περιλήψεις των ταινιών δείτε www.loa.gr).

Φ.Δ.

συνέχεια από σελίδα 37 **ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ**

(DDT) παγκοσμίως ως υπεύθυνων για καρκινογένεση και με υπολειμματική δράση πλέον των 100 ετών, και με την εμφάνιση της νέας γενιάς φυτοφαρμάκων (οργανοφωσφορικών-διασυστηματικών), αναδύεται η Οικολογική Γεωργία, ιδιαίτερα ενισχυμένη από την άνθιση των οικολογικών και αντιπυρηνικών κινημάτων της εποχής.

Το 1980, προσαρτάται στην εθνική ονομασία της Γαλλίας η Βιολογική Γεωργία, ενώ το 1986, ψηφίζεται σχετική πρόταση στο Ευρωκοινοβούλιο για προώθησή της.

Το 1991, ψηφίζεται ο κανονισμός 2092/91, απ' το συμβούλιο Υπουργών Γεωργίας της ΕΟΚ που θ' αποτελέσει το κανονιστικό πλαίσιο εφαρμογής της Βιολογικής Γεωργίας. Όπου ως Βιολογική Γεωργία (Οικολογική ή Οργανική), ορίζεται η Γεωργία, στην οποία απαγορεύεται η χρήση χημικών φυτοπροστατευτικών προϊόντων (χημικών φυτοφαρμάκων, ζηζανιοκτόνων), χημικών λιπασμάτων (Νιτρικών, Αμμωνιακών, Φωσφορικών κλπ), καθώς και η χρήση ορμονών. Επιτρέπεται:

Α. Η φυτοπροστασία με παραδοσιακά μυκητοκτόνα σκευάσματα (χαλκός, θειάφι, σκόνες πετρωμάτων κλπ) καθώς και με φυσικά εντομοκτόνα και ακαρεοκτόνα σκευάσματα (φυτικά βιοκτόνα όπως: φυσικό πύρεθρο, ροτεκόνη, akasia, amara, νικοτίνη) μεθόδους παγίδευσης (τροφοελκυστικές παγίδες ή φερορμονικές).

Β. Η φυτοπροστασία με βιολογικές μεθόδους (Βιολογική καταπολέμηση), με χρήση βιολογικών σκευασμάτων (Μύκητες, βακτήρια, ιοί).

Γ. Η Οργανική Λίπανση και Θρέψη των φυτών με κομποστοποιημένα φυτικά και ζωικά υπολείμματα.

Δ. Η χρήση φυσικών αυξητικών και ενισχυτικών παραγόντων των φυτών (εκχυλίσματα φυκιών, βιοδυναμικά σκευάσματα).

Ε. Τέλος στον καν. 2092/91, υπογραμμίζεται μια σειρά τεχνικών της Γεωργίας, όπως η εναλλαγή των καλλ/ών,

η Αμειψισπορά (καλλιέργεια ψυχανθών) η κατάλληλη συγκαλλιέργεια με φυτά συντροφικά, φυτοφράκτες και άλλες μεθόδους που συνιστούν τους κανόνες της Ορθής Γεωργικής Πρακτικής (όπως θα ορισθεί αργότερα). Έκτοτε θ' ακολουθήσουν δεκάδες τροποποιήσεις του Κανονισμού. Το 1999 ψηφίζεται ο Ε. Καν. 1804/99, που αφορά την παραγωγή Βιολογικών κτηνοτροφικών προϊόντων, που αναφέρεται:

1. Στην καταγωγή των ζώων.
2. Στην διατροφή.
3. Στην πρόληψη ασθενειών και κτηνιατρική αγωγή.
4. Πρακτικές κτηνοτροφικής διαχείρισης-μεταφοράς και αναγνώρισης κτηνοτροφικών κτηνοτροφικών προϊόντων.
5. Κτηνοτροφικά απόβλητα.

Στην Ελλάδα, η Διαχείριση του συστήματος ελέγχου και Πιστοποίησης Βιολογικών Προϊόντων, γίνεται από Ιδιωτικούς Οργανισμούς ενώ εποπτεύουσα αρχή ελέγχου είναι ο ΟΠΕΓΕΠ (Οργανισμός Πιστοποίησης και Επίβλεψης Γεωργικών Προϊόντων) του Υπ. Γεωργίας με αρμόδια υπηρεσία την Διεύθυνση Βιολογικής Γεωργίας, ενώ ο ΕΣΥΔ, είναι ο κρατικός φορέας διαπίστευσης των οργανισμών πιστοποίησης. Το κανονιστικό πλαίσιο στην Ελλάδα για τη Βιολογική Γεωργία, συμπληρώνεται απ' τα πρότυπα του ΕΛΟΤ (Ελληνικός Οργανισμός Τυποποίησης) αλλά και τους Κώδικες Ορθής Γεωργικής Πρακτικής (ΚΟΓΠ), όπως καθορίστηκαν από την Ε.Ε., με κοινή Υπουργική απόφαση στις 20.1.2004, στο πλαίσιο μιας φιλοπεριβαλλοντικής Ευρωπαϊκής πολιτικής με αντίστοιχες επιδοτήσεις για τους γεωργούς και τέλος τον Καν. 2078/92 της Ε.Ε. που αναφέρεται στις οικονομικές ενισχύσεις ανά στρέμμα των βιολογικών καλλιεργειών

Σε ευρωπαϊκό και Διεθνές πλαίσιο, αξίζει ν' αναφερθεί η ιδρυτική για την Βιολογική Γεωργία, παρουσία της IFOAM (Διεθνής Συνομοσπονδία των Κινημάτων Οικολογικής

Γεωργίας), που πρωτοδιατύπωσε τις βασικές αρχές και μεθόδους της και για την νομοθετική λειτουργία της Ε.Ε., και διαθέτει γνωμοδοτικό και συμβουλευτικό ρόλο.

Τα γενετικά τροποποιημένα στην βιολογική γεωργία

Περιγράφηκε το κανονιστικό και νομοθετικό πλαίσιο, στο οποίο εντάχθηκε η Βιολογική Γεωργία, θεσμοποιούμενη σαν παραγωγική διαδικασία προσαρμοσμένη στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και διακίνησης τροφής παγκόσμια. Έτσι, η Βιολογική Γεωργία απογυμνώθηκε από την αρχική κινηματική δυναμική της και πλασαρίστηκε σαν πράσινη Γεωργία, επικερδής λόγω κοινοτικών ενισχύσεων και υψηλών τιμών των προϊόντων για τους παραγωγούς. Τα τελευταία χρόνια η Βιολογική Γεωργία, βρέθηκε ανάμεσα στις συμπληγάδες των κανόνων της ελεύθερης αγοράς και της τεράστιας δύναμης των Βιοτεχνολογικών Προϊόντων (Μεταλλαγμένα).

Το αποτέλεσμα δεν άργησε να φανεί. Η Βιολογική Γεωργία, έχασε πρόσφατα μια ακόμα μεγάλη μάχη. Στις 18/9/08, ανακοινώθηκε ο νέος κανονισμός της Ε.Ε. 889/08, ο οποίος εισάγει λεπτομερέστερα τους κανόνες εφαρμογής του Καν. 834/07 (Ε.Κ.) και αντικαθιστά από 1/1/09 του Καν. 2092/91, για την Βιολογική Γεωργία. Σύμφωνα με τα νέα πρότυπα, επιτρέπεται η παρουσία Γενετικά Τροποποιημένων Οργανισμών στα Βιολογικά Προϊόντα, σε ποσοστά 0,9% ανά συστατικό (κατώφλι υποχρεωτικής επισήμανσης στα συμβατικά τρόφιμα), εφ' όσον προέρχεται από τυχαία και αναπόφευκτη επιμόλυνση.

Η αρχή του τέλους για την Βιολογική Γεωργία ή το τέλος μιας κακής αρχής. Θα προσπαθήσουμε στο επόμενο τεύχος να ανιχνεύσουμε τις προοπτικές μιας αναγέννησης της οικολογικής γεωργίας στην διαρκή μάχη για ελευθερία και γη.

Γιώργος Φούφας
Γεωπόνος - Βιοκαλλιεργητής

Πρόβα τζενεράλε για το Thessaloniki Pride 2009;

Όταν προ μηνός περίπου εκ μέρους της Σύμπραξης κατά της Ομοφυλοφοβίας άρχισα επαφές με οργανώσεις, με προοπτική να συζητηθεί η έμφυλη διάσταση της πολιτικής σε ένα πανεπιστημιακό χώρο, δεν ανέμενα να αντιμετωπίσω τόση προθυμία, όρεξη για δουλειά και δημιουργικές προτάσεις από μέρους της Βαβυλωνίας, ειδικά εν τω μέσω τόσων άλλων ανηλλημένων υποχρεώσεων της τελευταίας. Ήταν χάρη στην αρωγή αλλά και την αισιοδοξία που μου μετέδωσαν, που αποφασίστηκε η συζήτηση να γίνει διήμερο, πλαισιωμένο με θεατρικό και συναυλία, που δυστυχώς η τελευταία ακυρώθηκε. Παράλληλα, προχώρησε η επικοινωνία με τους πιθανούς ομιλητές/τριες. Πράγματι, όλοι/ες όσοι/ες ερωτήθηκαν έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον και τελικά συμμετείχαν δίδοντας την δική τους οπτική στις θεματικές του διημέρου.

Κάνοντας έναν απολογισμό της πρώτης μέρας, θα έλεγα ότι ως προς ένα μέρος της στοχοθεσίας της, πολύ σημαντικού για μένα, η διοργάνωση απέτυχε. Και τούτο, διότι για μια ακόμη φορά δεν καταφέραμε να βγάλουμε επιτέλους τους πούστιδες και τις λεσβίες, ιδιαίτερα του φοιτηκού χώρου, αλλά και αυτού της gay διασκέδασης, από τις ντουλάπες τους. Μολοντούτο, το αμφιθέατρο εγέμισε, και οι εισηγήσεις του Γρηγόρη Βαλλιανάτου και της

Λίνας Παπαδοπούλου, αν και πάνω σε ένα αρκετά τετριμένο θέμα -τον πολιτικό γάμο-, δεν εσπεύοντο ζωντάνιας. Ατυχώς η τελευταία, αυτή της συλλογικότητας terminal 119, ενώ είχε κατ' εμέ το δυνατότερο περιεχόμενο, παρουσιάστηκε ομολογουμένως αδέξια και κουράζοντας κάποιο κόσμο. Των εισηγήσεων ακολούθησε συζήτηση, που έδειξε το χάσμα που υπάρχει στην κοινωνία αναφορικά με την σεξουαλικότητα, αφού άλλοι/ες ήθελαν να απελευθερωθεί η παιδευραστία, άλλοι/ες δεν καταλάβαιναν πως είναι δυνατόν ένας πούστης να αποκτήσει τέκνο.

Κατά την δεύτερη μέρα η Δήμητρα Κογκίδου έδωσε πολλά και αποσβολωτικά στοιχεία επί της εμφύλου ασυμμετρίας στις σχολικές τάξεις, ενώ ο Άκης Γαβριηλίδης επανήλθε κριτικά στα σχήματα φύλο-τάξη ως σχέση μερικού προς το ολικό, αλλά και του -εμφύλου- έθνους στην -έμφυλη- νεωτερικότητα. Η συζήτηση χαραχθηκε από μια απουσία -αυτή του Βώκου-, αλλά και μια παρουσία που αναπάντεχα δημιούργησε το cause celebre του διημέρου: ο συγγραφέας Δημήτρης Δημητριάδης, καταθέτοντας την πλέον προωθημένη ίσως αλλά και αμφιλεγόμενη εισήγηση, έστρεψε όλη την συζήτηση στην χρησιμότητα και την λειτουργία των ταυτοτήτων, αλλά και των σχετικών με αυτές λέξεων, π.χ.

Από την εκδήλωση για την ομοφοβία την Τετάρτη 22/10 στη Θεσσαλονίκη

πούστης. Σε αυτήν την αντιπαράθεση ο συντονισμός -ο υποφαινόμενος-, δυσκολεύτηκε να κρύψει την κλίση του παρεμβαίνοντας άγαρμπα ίσως υπέρ της τακτικής χρήσης των ταυτοτήτων και από τα μέσα κριτικής των, όπως άλλωστε και άλλοι εκπρόσωποι του ζωντανού ομοφυλοφιλικού κινήματος, όπως ο Γρηγόρης Βαλλιανάτος και ο Νίκος Χατζητρύφων.

Τελικά, πλην ελαχίστων φωτεινών εξαιρέσεων που με εξέπληξαν πολύ ευχάριστα, η πλειονότητα των συμμετεχόντων/συμμετεχουσών προήρχετο από τον ριζοσπαστικό χώρο, και

λιγότερο από τον χώρο του ομοφιλοφιλικού ακτιβισμού. Έτσι, ο χαρακτήρας της εκδήλωσης ως παρέμβαση στην φοιτητική και LGBT κοινότητα εξανεμίστηκε, από αδιαφορία και φόβο μάλλον των τελευταίων, αλλά και από έλλειψη φαντασίας της διοργάνωσης, που έπειτα από τόσα χρόνια δεν έχει βρει ακόμη των τρόπο να κινητοποιήσει αυτές τις ομάδες.

Αριστείδης Παρασκάκις

Οι φυλακισμένοι απαιτούν

Εμείς οι κρατούμενοι στα κολαστήρια που κατ' ευφημισμό καλούνται φυλακές του ελληνικού κράτους, κουρασμένοι από τις ψεύτικες υποσχέσεις όλων των υπουργών δικαιοσύνης τα τελευταία 10 χρόνια, για καλύτερευση των συνθηκών κράτησης και βελτίωση του Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα Ποινικής Δικαιοσύνης, αποφασίσαμε να κινηθούμε δυναμικά, ώστε να απαιτήσουμε τις δίκαιες διεκδικήσεις μας.

Απαιτούμε:

1. Κατάργηση των πειθαρχικών ποινών. Τροποποίηση των άρθρων του Σωφρονιστικού Κώδικα 68, 69, 70, 71. Σε κάθε περίπτωση οι πειθαρχικές ποινές να εξαλείφονται μετά την έκτισή τους, να μην υπολογίζονται αθροιστικά και να μην λαμβάνονται υπόψη για τις άδειες, την εργασία, την εκπαίδευση και την υφ' όρους απόλυση μετά τη λήξη τους.

2. Να μειωθεί το όριο έκτισης της ποινής για την υφ' όρων απόλυση, από τα 3/5 στα 3/7. Να καταργηθεί άμεσα η αντισυνταγματική διάταξη που επαύξησε στα 4/5 το όριο, για τα αδικήματα περί ναρκωτικών.

3. Εφάπαξ μείωση κατά 3 έτη όλων των ποινών, για να διευκολυνθεί υφ' όρων απόλυση και η αποσυμφόρηση των φυλακών. Όχι στις νέες πανοπτικές φυλακές, που χτίζονται απομονωμένες μακριά από τον ιστό από της πόλης.

4. Κατάργηση των φυλακών ανηλίκων. Καθιέρωση ανοιχτών δομών φροντίδας και προστασίας των εφήβων και των νέων.

5. Μείωση της «οροφής» των 25 ετών συνεχούς κράτησης. Μείωση του ελάχιστου ορίου έκτισης για την υφ' όρων απόλυση στην περίπτωση των ισοβίων στα 12 χρόνια από τα 16 που είναι σήμερα, σε εναρμόνιση με τις ευρωπαϊκές νομοθεσίες.

6. Να εφαρμοστεί αυτόματα χωρίς διακρίσεις και εξαιρέσεις, η χορήγηση αδειών, αναστολών και λοιπών ευεργετημάτων με μόνο κριτήριο τις προϋποθέσεις του νόμου, με μείωση των ελάχιστων ορίων έκτισης ποινής για την ενεργοποίησή τους. Να αυξηθεί ο αριθμός των αδειών σε 60 μέρες για όσους δικαιούνται πενήνήμερες και σε 96 μέρες για τους δικαιούμενους οχταήμερες.

7. Να σταματήσει η κατάχρηση του μέτρου της προφυλάκισης και να μειωθεί το όριο στους 12 μήνες.

8. Είναι γνωστή την τελευταία 8ετία, η υστερία των παραδικαστικών κυκλωμάτων, που οδήγησε σε εκδικητικά εξοντωτικές ποινές. Ζητάμε ανάλογες ποινές και ευρεία εφαρμογή του μέτρου αναστολής και υφ' όρων απόλυσης.

9. Πλήρης, μόνιμη και 24ωρη ιατρική κάλυψη και σεβασμός στους ασθενείς. Δημιουργία και βελτίωση επαρκών χώρων υγιεινής (λουτρά και τουαλέτες). Άμεση ένταξη του Νοσοκομείου και του Ψυχιατρείου των φυλακών Κορυδαλλού στο ΕΣΥ, με πρόβλεψη πτερύγων για τις γυναίκες και τους ανήλικους, που τώρα δεν υπάρχουν. Άμεση μεταφορά των ασθενών σε δημόσια νοσοκομεία, με ασθενοφόρα και όχι σε κλούβες δεμένοι πισθάγκωνα.

10. Να παρέχεται το δικαίωμα στα ευεργετικά ημερομίσθια, στη φοίτηση, στα σχολεία δεύτερης ευκαιρίας, τα επαγγελματικά εργαστήρια και στη συμμετοχή στα διάφορα προγράμματα, σε όλους τους κρατούμενους αναλογικά και χωρίς καμία διάκριση. Να χορηγούνται εκπαιδευτικές άδειες, σε όλους τους κρατούμενους, που πληρούν τα κριτήρια και τις προϋποθέσεις για σπουδές εκτός φυλακών και για όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης και τεχνικής επαγγελματικής κατάρτισης. Ουσιαστική επέκταση των θεραπευτικών προγραμμάτων σε όλες τις φυλακές.

11. Κατάργηση του άβατου των φυλακών. Ελεύθερη πρόσβαση των: κοινωνικών και πολιτικών φορέων, Δικηγορικών Συλλόγων, Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου και της ΕΙΝΑΠ, οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ΜΚΟ και διεθνών οργανισμούς. Ελεύθερη διακίνηση πολιτικών και επιμορφωτικών εντύπων, χωρίς καμία εξαίρεση.

12. Θέσπιση εναλλακτικών μορφών κράτησης, διεύρυνση των αγροτικών φυλακών και εφαρμογή του θεσμού της ημιελεύθερης διαβίωσης καθώς και του θεσμού της κοινωφελούς εργασίας.

13. Διεύρυνση του θεσμού του ελεύθερου επισκεπτηρίου σε ανθρώπινες συνθήκες με σεβασμό στην προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια των κρατούμενων και των επισκεπτών. Ιδιαίτερος κλειστός χώρος για τη συνεύρεση με τον /την σύντροφό μας.

14. Εργασία και πρόσβαση σε δημιουργικές δραστηριότητες για όλους και όλες. Ευεργετικός υπολογισμός των ημερών απασχόλησης στην ποινή.

15. Δικαίωμα επιλογής έκτισης της ποινής στη χώρα καταγωγής για τους αλλοδαπούς κρατούμενους αν και εφόσον αυτοί το επιθυμούν.

16. Εξανθρωπισμός των συνθηκών μεταγωγών με τη βελτίωση των χώρων στα απαράδεκτα μεταφορικά μέσα της ΕΛ.ΑΣ. Πρόβλεψη τακτικότερων σταθμεύσεων, βελτίωση των χώρων κράτησης στα άθλια «Μεταγωγών» και ταχύτερη προώθησή μας στις φυλακές.

«Διατύπωση των αιτημάτων των κρατουμένων»

Ομιλητές:
Βαγγέλης Πάλλης,
κρατούμενος στη Δ.Φ. Χίου,

Μιχάλης Μακρυγιάννης,
κρατούμενος στη Δ.Φ. Αλικαρνασσού,

Βασίλης Καρύδης,
εγκληματολόγος - καθηγητής Πανεπιστημίου,

Γιάννα Κούρτοβικ,
Δεξιόγρος - μέλος του Δικτύου για τα πολιτικά και Κοινωνικά δικαιώματα,

Φιλήμονας Πατσάκης,
από Κρουγή Ελευθερίας,

*Άμεση δράση σήμερα
για μια κοινωνία
χωρίς φυλακές αύριο*

Παρασκευή 7 Νοεμβρίου

Ωρα: 20:00

ΣΤΟ

Νοσοκομείο

Θεμιστοκλέους 66
Εξάρχεια